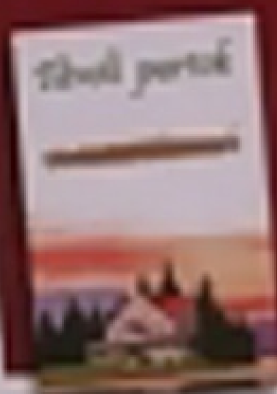

VÁLOGATOTT KÖNYVEK

1941 nyarán a szövetséges haderők rosszul álltak a háborúban. A németek a jelek szerint előre értesültek a brit Királyi Légierő bombatámadásairól, és Hermia Mount, a katonai hírszerzés elemzője gyanította, hogy a németek kifejlesztettek egy tökéletesített radar-rendszert, erre azonban nem talált bizonyítékot.

Aztán az Északi-tengeren túlról, a nácik által megszállt Dániából meglepő üzenet érkezett…

KEN FOLLETT

A HORNET ÚTJA

Prológus

A KÓRHÁZ folyosóján falábú ember ment végig. Erős testalkatú, köpcös, harmincas férfi szürke öltönyben és fekete cipőben. Szaporán haladt, de lépteinek ritmusa – *kop-kopp, kop-kopp* – elárulta, hogy egyik lábára sántít. Fegyelmezetten merev arcvonásai mintha valami mély érzelmet próbáltak volna leplezni.

A folyosó végéhez érve megállt az ügyeletes nővér asztala előtt. – Hoare repülő százados?

A nővér kikereste a nevet a nyilvántartásból. – Balra az utolsó ágy.

A férfi sarkon fordult, és elindult az átjárón a kórterem vége felé. Az ágy melletti széken ülő alakot pillantott meg barna köntösben, aki hátat fordítva, az ablakon kinézve cigarettázott.

– Bart? – szólította meg a látogató tétován.

A férfi felállt a székről, és megfordult. A feje be volt pólyázva, bal karja sínben, de az arca mosolyra derült. Hasonlított a látogatóhoz, csak fiatalabb és magasabb volt. – Szia, Digby.

Digby átölelte és erősen magához szorította az öccsét. – Azt hittem, meghaltál – mondta. Aztán sírva fakadt.

– EGY WHITLEYVEL repültem – mesélte Bart. Az Armstrong Whitworth Whitley nehézkes bombázó volt. 1941 tavaszán a brit légierő bombázókülönítménye összesen hétszáz géppel, köztük száz Whitleyvel rendelkezett. – Egy Messerschmitt tűz alá vett bennünket, több találatot kaptunk – folytatta Bart. – De alighanem fogytán volt az üzemanyaga, mert ahelyett, hogy elintézett volna, lefordult rólunk. Na, gondoltam, ezt megúsztuk. Csakhogy kezdtünk süllyedni. Kiderült, hogy a Messerschmitt mind a két motorunkba beletrafált, és az Északi-tengerre kell letennem a gépet.

Digby immár száraz szemmel ült a kórházi ágyon, és nézte öccse arcát, réveteg tekintetét.

– Szóltam a többieknek, hogy lökjék ki a hátsó nyílásfedelet, kapaszkodjanak a válaszfalba, és készüljenek a kényszerleszállásra – mondta Bart. A Whitley ötfős személyzettel repült,

idézte emlékezetébe Digby. – Amikor százötven méter alá értünk, gázt adtam, de nem tudtam szintbe hozni a gépet, és teljes erővel belecsapódtunk a vízbe. Elveszítettem az eszméletemet.

Mostohatestvérek voltak nyolc év korkülönbséggel. Digby tizenhárom éves volt, amikor meghalt az édesanyja; az apja azután újra nősült, egy özvegyet vett el, akinek már volt egy fia. Digby az első pillanattól fogva pártfogásába vette kisöccsét. Mindketten odavoltak a repülőgépekért, és arról ábrándoztak, hogy pilóták lesznek. Digby, aki motorbalesetben elveszítette a jobb lábát, mérnöknek tanult, és repülőgép-tervező lett, Bart azonban valóra váltotta gyermekkori álmát.

– Mikor magamhoz tértem, füstszagot éreztem. A gép még a víz színén lebegett, égett a jobb szárnya. Éjszaka volt, vaksötét, de a lángok fényénél valamennyire láttam. Hátramásztam a törzsben, megtaláltam a mentőcsónakot, kiszuszakoltam a hátsó nyíláson, és utána ugrottam.

Halkan beszélt. – Rajtam volt a mentőmellény, pillanatok alatt feljöttem a felszínre. Szerencsére a gumicsónak ott volt az orrom előtt. Meghúztam a zsinórját, fel is fújódott rendben, de sehogy sem bírtam belekecmeregni. Nem értettem, miért nincs hozzá elég erőm… Nem tudtam, hogy kifordult a vállam, eltört a csuklóm, és megrepedt három bordám. Végül aztán felbukkant Jones és Croft, akik a farokba kapaszkodtak, amíg az el nem merült. Egyikük sem tudott úszni, de valahogy bemásztak a csónakba, és engem is beemeltek. Pickering nyomtalanul eltűnt. Gondolom, ott van valahol a tenger mélyén.

– És az ötödik? – kérdezte Digby.

– John Rowley akkor még élt. Hallottuk a kiáltásait. Én elég kába voltam, de Jones és Croft próbált arrafelé evezni, ahonnan a hang jött. – Megcsóválta a fejét. – El sem tudod képzelni, milyen nehéz volt abban az erős hullámverésben. A lángok már kialudtak, úgyhogy nem sokat láttunk, közben süvöltött a szél. Jones ordítozott, Rowley meg visszakiabált neki, de a csónakot gyakran felkapta és megpördítette a hullám, úgyhogy mindig másfelől jött a hangja. És egyre halkabban, mert már nagyon kihűlhetett. Végül aztán elhallgatott.

Digby azon kapta magát, hogy visszafojtja a lélegzetét, mintha még a levegővétellel sem akarná háborgatni ezt a borzalmas emléket.

– Nem sokkal napkelte után ránk talált egy német tengeralattjárókra vadászó torpedóromboló. – Bart kinézett az ablakon, de a zöld hertfordshire-i táj helyett másik színtér lebegett a szeme előtt. – Óriási mázlink volt – szögezte le.

Egy darabig szótlanul ültek, aztán Bart kérdezett. – Végül sikeres volt az akció? Senki sem hajlandó elárulni, hányán tértek vissza.

– Katasztrofális – felelte Digby.

– Mi van a századommal?

– Jenkins őrmester és legénysége épségben visszajött. Arasaratnam repülőtiszt is. És Riley őrmester gépe úgyszintén.

– A többiek? – kérdezte Bárt.

Digby válaszképpen csak a fejét ingatta.

– De a századomból hat gép vett részt a bevetésen!

– Tudom. A tiéteken kívül még kettőt lelőttek. Nincsenek túlélők.

– Tehát Creighton-Smith meghalt. És Billy Shaw. És… – Elfordította a fejét.

– Sajnálom.

Bart hangulata a kétségbeesésből dühbe váltott át. – Mit ér a sajnálkozás? – csattant fel a hangja. – A halálba küldenek bennünket! Az ég szerelmére, Digby, te részt veszel ezekben a döntésekben, végtére is a kormánynak dolgozol.

– Igen, a miniszterelnök munkatársa vagyok. – Winston Churchill előszeretettel vett maga mellé embereket a magánszektorból; így került Digby mint neves repülőgép-tervező a miniszterelnök tanácsadói közé.

– Akkor legalább annyira a te hibád, mint bárki másé. Úgyhogy ne beteglátogatásra fecséreld az idődet, hanem menj, és csinálj valamit.

– Csinálok – felelte Digby higgadtan. – Az én feladatom kideríteni, vajon mi lehet az oka, hogy azon a bevetésen a repülőgépeink felét elveszítettük.

– A fenébe is, szerintem árulás, méghozzá a legfelső szinten. Vagy valami idióta repülő marsall elhencegett a klubjában a másnapra tervezett támadással, miközben egy náci csapos a pult mögött jegyzetelt.

– Ez sem kizárt.

– Ne haragudj – mondta Bart. – Nem téged hibáztatlak. Csak elragadott a hév.

– Komolyan, van valami elképzelésed, miért lőnek le ennyi gépet? Több mint egy tucat bevetésben vettél részt. Mire gyanakszol?

– Őszintén szólva kémkedésre – válaszolta Bart. – Mire Németország fölé érünk, már számítanak ránk. *Tudják, hogy jövünk.*

– Ezt a feltételezést mire alapozod?

– A vadászgépeik ott várnak a légtérben. Tudod, milyen nehéz a védelmet ilyen pontosan megszervezni, hogy a vadászszázad idejében

felszálljon, eljusson abba a körzetbe, ahol felbukkanhatunk, és holdfénynél megtaláljon bennünket. Ez az egész olyan sokáig tart, hogy elvileg bőven lenne időnk ledobni a bombáinkat és visszafordulni, mielőtt még észrevesznek. De mégsem ez a helyzet.

Digby bólintott. Bart tapasztalata egybevágott azzal, amit a többi megkérdezett pilótától hallott.

– Az az érzésem, hogy a Luftwaffe a felhőkön keresztül is követni tud bennünket – folytatta Bart. – Lehet, hogy van a fedélzeten valamilyen szerkezetük, amellyel akkor is képesek meghatározni a helyzetünket, amikor nem vagyunk láthatók.

Digby megcsóválta a fejét. – Nagy erőkkel próbálunk kifejleszteni egy ilyen eszközt, és biztos vagyok benne, hogy az ellenség is dolgozik rajta, de egyelőre messze járunk a sikertől, ők pedig meggyőződésünk szerint még ott sem tartanak, ahol mi. – Digby felállt. – Vissza kell mennem a Whitehallba. – Megszorította Bart ép vállát. – Maradj veszteg, és gyógyulj meg.

– Azt mondják, néhány hét, és újra repülök.

– Éppenséggel nem örülök neki.

Már indult volna, de Bart nem hagyta annyiban. – Egy ilyen bevetés után nekünk többe kerül pótolni az elvesztett gépeket, mint amennyibe az ellenségnek kerül helyrehozni a bombáink okozta kárt.

– Kétségtelenül.

– Akkor miért csináljuk? Mi értelme a bombázásnak?

– Mi mást tehetnénk? – kérdezett vissza Digby. – A nácik uralják Európát: Ausztriát, Csehszlovákiát, Hollandiát, Belgiumot, Franciaországot, Dániát, Norvégiát. Olaszország a szövetségesük, Spanyolország szimpatizál velük, Svédország semleges, a Szovjetunióval pedig paktumot kötöttek. A kontinensen nincs haderőnk. Csakis így tudunk harcolni ellenük.

Bart bólintott. – Szóval a légierő az egyetlen eszközünk.

– Ahogy mondod – helyeselt Digby. – Ha a bombázások megszűnnek, a háborúnak vége, és Hitler győzött.

A MINISZTERELNÖK *A máltai sólyom* című filmet nézte az Admiralitás vetítőjében. Ebben az ötven üléssel ellátott teremben szokták levetíteni a bombatámadásokról készült felvételeket, illetve a nagyközönségnek szánt, forgalmazás előtt álló propagandaanyagokat. Olyan éjszakákon, amikor túlságosan gondterhelt vagy feszült volt ahhoz, hogy lefeküdjön aludni,

Churchill letelepedett az első sor egyik ülésére, és egy pohár brandyvel a kezében belefeledkezett a legújabb hollywoodi varázslatba.

A belépő Digbyt sűrű szivarfüst fogadta. Churchill egy székre mutatott. Digby leült, és várt, míg a film utolsó néhány perce is lepereg. Amikor a kis fekete sólyomszoborral a háttérben futni kezdett a vége főcím, Digby beszámolt főnökének, hogy a Luftwaffe a jelek szerint előre értesül az angol légierő bombázókülönítményének támadásairól.

Churchill néhány percig a vetítővászonra meredve emésztette a hallottakat, majd megkérdezte: – Mi erről a légierő véleménye?

– A kötelékrepülés hibájának tartják. Elméletileg ha a bombázók zárt kötelékben repülnek, fegyverzetük az egész égboltot lefedi, vagyis minden ellenséges vadászgépet a felbukkanás pillanatában le tudnak lőni.

– És maga mit szól ehhez?

– Badarság. A kötelékrepülés sohasem volt hibátlan. Valami más lehet a háttérben. Az öcsém szerint kémtevékenység.

– Az eddig elfogott kémek mind elég amatőr módon dolgoztak, persze nyilvánvalóan ezért buktak le. Elképzelhető, hogy a jobb képességűek kicsúsztak a kezünk közül.

– A németek talán műszaki áttörést értek el.

– A titkosszolgálat értékelése szerint a németek messze mögöttünk járnak a radarfejlesztésben.

– Ön bízik az értékelésükben?

– Nem. – Kigyulladtak a mennyezetlámpák. Churchill elegáns öltözékben volt. Arcára kiült a fáradtság. Mellényzsebéből összehajtogatott, vékony papírlapot húzott elő, és átnyújtotta Digbynek. – Itt van valami, amin el lehet indulni – mondta.

Digby szemügyre vette a papírlapot. A Luftwaffe egyik megfejtett rádióüzenete állt rajta németül és angolul. Arról szólt, hogy a Luftwaffe stratégiája az éjjeli vadászgépekkel Freya információjának köszönhetően kimagaslóan sikeresnek bizonyult. A Freya mindkét nyelvben ismeretlen kifejezés volt. – Mit jelent ez? – kérdezte Digby.

– Magára vár, hogy kiderítse. – Churchill felállt, és belebújt a kabátjába. – Jöjjön, kísérjen vissza.

Átmentek az épületen, kiléptek a felvonulási térre, majd a szögesdrót kerítés kapuján át az utcára értek. Az elsötétítés miatt csak a holdfény világította meg útjukat.

A Horse Guards Parade-en keresztül a Storey’s Gate 1.-hez sétáltak. A Downing Street 10. hátsó traktusát megrongálta egy bomba, ezért

Churchill a miniszterelnöki rezidenciáról átköltözött a közeli kormányépületbe, a háborús kabinet tanácstermei fölötti lakásba. Az épület bejáratát bombabiztos fal védte.

– Ennek véget kell vetni – mondta Churchill. – Ha így folytatjuk, karácsonyra elfogynak a bombázóink. Tudni akarom, ki vagy mi ez a Freya.

– Utánanézek.

– Égetően sürgős.

– Értettem, uram.

– Jó éjszakát – búcsúzott a miniszterelnök, és belépett a kapun.

Egy

1941 MÁJUSÁNAK utolsó napján különös jármű tűnt fel a Dánia nyugati partján fekvő Morlunde utcáin.

A Nimbus oldalkocsis motorkerékpár már önmagában is szokatlan látvány volt, hiszen senki sem juthatott benzinhez, kivéve az orvosokat, a rendőröket és persze a Dániát megszállva tartó német katonaságot. Ennek a Nimbusnak a benzinmotorját azonban gőzgépre cserélték. Az oldalkocsiból kivették az ülést, helyébe kazánt és kéményt tettek. Az erőforrás elég alacsony teljesítményű volt, úgyhogy a jármű óránként legfeljebb harmincöt kilométeres sebességre volt képes.

A nyergében Harald Olufsen ült, tizennyolc éves, nyurga fiatalember, aki tejfehér bőrével és magas homlokából hátrafésült kese hajával úgy nézett ki, mint egy zakóba bújtatott viking. Egy évig spórolt a Nimbusra, aztán mindjárt másnap, hogy megvette, a németek bevezették a benzinkorlátozást. Harald nem látott a méregtől. *Milyen jogon teszik ezt velem?,* dühöngött magában. De őt úgy nevelték, hogy ne panaszkodjon, hanem inkább cselekedjen.

Egy újabb évébe került átalakítani a motorkerékpárt, tanítási szünetekben pepecselt vele, miközben az egyetemi felvételire is készült. Ma, a kollégiumból hazaérkezve a pünkösdi szünetre, délelőtt fizikaegyenleteket magolt, délután pedig rozsdás fűnyíró lánckerekét szerelte át a moteljára. Most, hogy a Nimbus tökéletesen működött, egy bár felé tartott, hogy dzsesszt hallgasson.

Harald imádta a dzsesszt. Persze az amerikai muzsikusok voltak a legjobbak, de dán követőiket is érdemes volt meghallgatni.

Néha jó dzsesszt lehetett hallani Morlundében. Nemzetközi kikötőjébe a világ minden tájáról érkeztek tengerészek.

Amikor azonban Harald megállt a dokknegyedben, a bár előtt, látta, hogy ajtaja zárva, ablakain a redőnyök leeresztve. Nem tudta mire vélni a dolgot. A bár volt az egyik legnépszerűbb szórakozóhely a városban, és ilyenkor, szombat este nyolckor itt már mindig nagy nyüzsgés szokott lenni. Csak ült, és bámulta a kihalt épületet. Egy járókelő megállt mellette, és szemügyre vette a motorját. – Miféle masina ez?

– Gőzhajtású Nimbus. Tud valamit erről a bárról?

– Az enyém. Na és milyen üzemanyaggal megy?

– Bármivel, ami ég. Én tőzeget használok. – Az oldalkocsi végében levő kupacra mutatott.

– Tőzeget? – nevetett a férfi.

– Hogyhogy zárva tart?

– A nácik betiltották a helyet, mert néger zenészeket léptettem fel.

Harald még sohasem látott színes bőrű muzsikusokat, de a hanglemezeiket hallgatva tudta, hogy ők a legjobbak. – A nácik ocsmány disznók – jegyezte meg dühösen. Tönkretették az estéjét.

A bár tulajdonosa jobbra-balra nézett az utcán, vajon hallotta-e ezt valaki. Dániában a német uralom nem jelentett terrort, mégis kevesen szidalmazták nyíltan a nácikat. De nem járt arra senki. A tekintete visszatért Haraldra. – Remélem, néhány hét múlva újra kinyithatok. Csak meg kell ígérnem, hogy kizárólag fehér muzsikusok játszanak nálam.

Harald megnyitotta a gőzszelepet. – Dzsessz négerek nélkül? – Lekicsinylőn rázta a fejét. – Ez olyan, mintha az éttermekből kitiltanák a francia séfeket. – Levette lábát a fékpedálról, és a motor lassan elindult vele a kikötő felé.

Az apja lelkipásztor volt Sandén, egy kis szigeten, néhány kilométernyire a parttól. A komp ott állt a mólónál, és Harald egyenesen ráhajtott. Tele volt utasokkal, akiket szinte egytől egyig ismert. Egy jól öltözött házaspár – őróluk nem tudta, kifélék – valószínűleg a szigeten lévő szálloda éttermében készült vacsorázni.

Az utolsó percben egy német gyártmányú Ford szedán is felhajtott a kompra. Harald tudta, kié a kocsi: Axel Flemmingé, a szigeti szálloda tulajdonosáé. Flemmingék nem voltak jóban Harald családjával. Axel Flemming úgy vélte, hogy természetszerűleg ő a szigetlakok közösségének

vezetője, Olufsen tiszteletes viszont maga kívánta betölteni ezt a szerepet. Harald azon tűnődött, vajon miként juthatott benzinhez Flemming.

A tenger háborgott, sötét felhők gyülekeztek az égen. Vihar közeledett. Harald elővette a városból magával hozott újságot. A *Valóság* című illegális lap volt, amely dacolt a megszálló hatalommal. A dán rendőrség nem üldözte, Koppenhágában nyíltan olvasták az emberek. Az itteniek azonban óvatosabbak voltak, és Harald úgy hajtotta félbe az újságot, hogy ne látsszon a cím, miközben átfutja a vajhiányról szóló cikket. Dánia évi sok ezer tonnás vajtermelésének zömét most Németországba szállították, így a dánok csak nagy nehézségek árán jutottak vajhoz. Ilyen jellegű cikkek a cenzúrázott, hivatalos sajtóban sohasem láttak napvilágot.

A sík sziget egyre közelebb került. Tizenkilenc kilométer hosszú és másfél kilométer széles volt, mindkét végében egy-egy faluval. A régebbi települést a sziget déli csücskénél halászkunyhók alkották, meg egy templom a hozzá tartozó paplakkal. Itt volt az a régóta elhagyatottan álló tengerészeti iskola is, amelyet a németek elfoglaltak, és katonai támaszponttá alakítottak át. A szálloda és a nagyobb házak az északi oldalon voltak. A sziget belsejében jobbára csak homokdűnéket és bozótot lehetett találni, a parti részen azonban tizenöt kilométer hosszú homokos föveny húzódott.

Ahogy a komp közeledett a sziget északi végénél lévő dokkhoz, Harald esőcseppeket érzett az arcán. A jól öltözött házaspárt a parton a szálloda bricskája várta. Harald úgy döntött, hogy átmotorozik a szigeten, és a part mentén hajt haza. Félúton járt a kikötő és a szálloda között, amikor masinájából kifogyott a gőz. A motor benzintankját használta víztartálynak, és most kiderült, hogy az nem elég nagy. Szereznie kell egy húszliteres kannát, amelyet majd az oldalkocsiba tesz. De addig is szüksége lesz legalább annyi vízre, amennyivel eljut hazáig.

Közel s távol egyetlen ház látszott, és az Axel Flemmingé volt. Rivalizálásuk ellenére Olufsenék és Flemmingék beszélő viszonyban maradtak: a Flemming család vasárnaponként eljárt a templomba. Ezzel együtt Haraldot kínosan érintette volna, ha a haragosaiktól, vagyis Flemmingéktől kénytelen segítséget kérni. Ezért nem a bejárati ajtón kopogott, hanem a ház hátuljához ment. A személyzet egyik férfi tagja éppen a Fordot állította be a garázsba. – Jó napot, Gunnar – szólította meg Harald. – Kaphatnék egy kis vizet?

– Csak tessék – felelte a férfi barátságosan. – Ott van a csap az udvaron.

Harald talált egy vödröt, és megtöltötte. Visszament a motorbiciklijéhez, beleöntötte a vizet a tankba. Úgy festett, sikerül elkerülnie a találkozást a család tagjaival. Amikor azonban visszavitte a vödröt az udvarra, ott találta Peter Flemminget.

A harmincéves, dölyfös, magas termetű Peter, akin jól szabott tweedöltöny feszült, Axel fia volt. A két család viszályát megelőzően őt meg Harald bátyját, Amét jó barátokként ismerték. Most Koppenhágában lakott, valószínűleg az ünnepekre látogatott haza.

Peter a *Valóság*ot olvasta. Felpillantott az újságból, és meglátta Haraldot. – Te meg mi járatban vagy itt? – csodálkozott.

– Szervusz, Peter. Egy kis vízért jöttem.

– Gondolom, ez a szemét a tiéd.

Harald a zsebéhez kapott. Akkor eshetett ki belőle az újság, amikor lehajolt a vödörért.

Peter látta a mozdulatot, és felfogta a jelentését. – Ugye tudod, hogy börtönbe kerülhetsz, amiért ilyesmit tartasz magadnál?

Az ő szájából ez korántsem hangzott üres fenyegetésnek, mivel Peter rendőrnyomozó volt. – A városban mindenki olvassa – védekezett Harald.

– Ez itt nem Koppenhága – közölte vele Peter komoran.

Harald tudta, hogy Petemek kapóra jött az alkalom: most megszégyeníthet egy Olufsent. És mégis habozik. Harald sejtette, hogy miért, és ki is mondta: – Nevetséges volna, ha letartóztatnál Sandén egy iskolást olyasmiért, amit a lakosság fele nyíltan vállal.

Peter látnivalóan nem tudott dönteni. Egyfelől megalázhatja Haraldot, másfelől viszont gúny céltáblájává válhat. – Senkinek sincs joga megszegni a törvényt.

– Kinek a törvényét? A miénket vagy a németekét?

– A törvény az törvény.

Harald egyre magabiztosabbá vált. Ha Peter le akarná tartóztatni, nem állna le vitatkozni vele. – Ezt csak azért mondod, mert apádnak jó sok pénzt hoz, hogy a nácik remekül érzik magukat a szállodájában.

A hely valóban nagy népszerűségnek örvendett a német tisztek körében. – A te apád meg közben lázító hangú prédikációkat tart – vágott vissza Peter dühösen. Való igaz, a lelkipásztor a nácik ellen hangolta a hívőket; „Jézus zsidó volt”, hangoztatta többször is. – Vajon tudja-e – folytatta Peter –, mekkora bajt okoz, ha fellázítja a népet?

– Biztos vagyok benne, hogy tudja. A keresztény vallás alapítója maga is afféle bajkeverő volt.

– Hagyjuk a vallást. Nekem itt a földön kell rendet tartanom.

– A pokolba a renddel, amikor megszálltak bennünket! – robbant ki Haraldból az indulat. – Milyen jogon diktálnak nekünk a nácik? Az egész átkozott bandát ki kell söpörnünk az országból!

– Ne gyűlöld a németeket, ők a barátaink – figyelmeztette Peter.

– Nem gyűlölöm a németeket. Nekem is vannak német unokatestvéreim. – Olufsen tiszteletes húga annak idején egy sikeres hamburgi fogorvoshoz ment férjhez. – A németek többet szenvednek a náciktól, mint mi – tette hozzá Harald. Joachim bácsi zsidó volt, és noha kikeresztelkedett, a nácik megtiltották neki, hogy árjákat is kezeljen. Miután így tönkretették a praxisát, tavaly letartóztatták, és a bajorországi Dachauba küldték.

– Az emberek maguk keresik a bajt – mondta Peter. – Apádnak nem lett volna szabad hagynia, hogy a húga zsidóhoz menjen feleségül. – Az újságot a földre hajítva bement a házba, és bevágta maga után az ajtót. Harald lehajolt, és felvette a lapot.

Amint elindult vissza az út felé, szakadni kezdett az eső. A moteljához érve látta, hogy elaludt a láng. Megpróbálta újragyújtani, de miután a zuhogó esőben húsz percen át hiába küszködött vele, feladta. *Kénytelen leszek gyalog hazamenni,* gondolta.

Eltolta a motort a fél kilométernyire lévő szállodáig, leállította a parkolóban, majd elindult a parton. Ebben az évszakban a hosszú skandináv estéket csak tizenegy óra felé váltotta fel az éjszaka, ma azonban felhős volt az égbolt, és az eső miatt rosszabbak voltak a látási viszonyok. Harald ruhája hamarosan teljesen átázott.

Erős volt és szívós, de kétórányi gyaloglás után már fáradtan, vacogva és rosszkedvűen ért a német támaszpontot körülvevő kerítéshez. Még majdnem öt kilométert kell megtennie, hogy a bázist megkerülve eljusson az amúgy csak néhány száz méternyire lévő házukhoz.

Apály idején a parton ment volna tovább, mert ez a rész hivatalosan le volt zárva, az őrök úgysem látták volna meg. Csakhogy most dagály volt, és a kerítés benyúlt a vízbe. Átvillant az agyán, hogy az utolsó szakaszt úszva teszi meg, de aztán elvetette a gondolatot. Ilyen rossz időben, ráadásul kimerülten, veszélyes lett volna bemerészkednie a tengerbe. A kerítésen viszont át tud mászni.

A vonuló felhők között elő-előbukkant a hold vékony sarlója, sápadt fényt vetve az eső áztatta vidékre. Harald előtt kétméteres drótkerítés

magasodott, a tetején dupla szögesdróttal. Negyven méterrel odébb a kerítés kis erdőn vágott keresztül. *Ott fogok átmászni,* állapította meg.

Harald tudta, mi van a kerítésen túl. A múlt év nyarán maga is dolgozott az építkezésen, akkor még nem sejtve, hogy katonai támaszpont lesz. Mindenkinek azt mondták, új parti őrállomás épül. Aztán amikor elkészültek az építkezéssel, a dánokat egytől egyig elküldték, és németeket hoztak a helyükbe, ők szerelték be a technikát. Mindenesetre Harald ismerte a helyet. Az egykori tengerészeti iskolát felújították, és mellette kétoldalt felhúztak egy-egy új épületet. Ezek elég távol estek a parttól, ráadásul errefelé sok volt az alacsony bokor, amely elrejti őt szem elől. Csak arra kell ügyelnie, össze ne fusson egy járőrrel.

Az erdőnél felmászott a kerítésre, óvatosan átemelte lábát a szögesdrót fölött, és lehuppant túloldalon a puha, nedves homokdűnére. Átvágott a támaszponton, amilyen gyorsan csak tudott, mindig közel maradva a bokrokhoz. Elhaladt egy magas építmény mellett, amelyről a félhomályban is meg tudta állapítani, hogy fényszórókkal ellátott őrtorony. Innen szükség esetén az egész területet meg lehetett világítani, de amúgy a támaszponton sehol sem pislákolt fény.

Tűlevelű fák kis csoportján keresztülbújva egy mélyedésbe ért, amelynek a legalján valamilyen építmény állt. Közelebb érve látta, hogy fejmagasságig érő, körkörös betonfal, fölötte pedig valami mozog. Halk zümmögést is hallott, olyat, mint egy villanymotoré. Ezt nem akkor építették, amikor még ő is itt dolgozott. Megpróbálta kivenni a részleteit. A betonfal fölötti tárgy hatalmas, négyzet alakú fémrács volt. Úgy forgott, mint a körhinta, néhány másodpercenként téve meg egy kört.

Harald elcsodálkozott. Ilyen szerkezetet még életében nem látott, és a benne lakozó mérnök lenyűgözve állt a látvány előtt. *Vajon mire való ez?,* töprengett. *És miért forog körbe?* A hang csak annyit árult el neki, hogy valamilyen motor forgatja ezt a valamit. Kizárt dolognak tartotta, hogy lőfegyver; legalábbis nem a hagyományos fajta, hiszen nincs csöve. Leginkább arra gondolt, hogy a rádiózáshoz lehet köze.

Ekkor, nem messze tőle, valaki köhögött.

Harald ösztönösen reagált. Felugrott, karját átvetette a fal peremén, és felhúzódzkodott, lassan leereszkedve a belső oldalon. Egy hosszú, feszült pillanat múlva lába elérte a betonpadlót. Biztosan egy őr járt arra. Harald a falhoz tapadva várta a pillanatot, amikor a ráeső fénycsóva elárulja.

De nem történt semmi. Mindenesetre egy darabig még mozdulatlan maradt, csak a tekintete járt ide-oda. A rács alsó széléről mintha vastag

kábelek vezettek volna a gödör túlsó oldalához. *Biztosan ezekkel adják vagy veszik a rádiójeleket,* gondolta.

Néhány perc elteltével aztán felmászott a fal tetejére, és körbekémlelt a zuhogó esőben. Járőr sehol. Lecsusszant a falról, és elindult a dűnék között.

Amikor a holdat eltakarták a felhők, a sötétben egyenesen nekigyalogolt egy deszkapalánknak. Meglepetésében és ijedtségében fojtott káromkodás szakadt ki belőle. A következő másodpercben rájött, hogy a gazdátlan csónakháznak ütközött, amely egykor a tengerészeti iskolához tartozott. Ment tovább, míg el nem érte a túloldali kerítést. Azon átjutva indult tovább hazafelé.

Először a templomhoz érkezett. A tenger felőli oldalon a négyzet alakú ablakokból világosság szűrődött ki. El nem tudta képzelni, ki lehet odabent szombat este, ezért benézett. A hosszú, alacsony mennyezetű templomban a padsorok előtt fából ácsolt szószék állt. Oltár nem volt. A falakon csak néhány bekeretezett szöveg függött.

A dánok a vallás terén nem dogmatikusak, a nemzet túlnyomó része az evangélikus egyház híve. Mintegy száz éve azonban Sande halásznépe egy szigorúbb felekezet tanításait követte. Az utóbbi harminc esztendőben Harald apja tartotta előttük magasra a hit fáklyáját, a maga megalkuvást nem ismerő, puritán életével mutatva példát, hetenkénti prédikációival újra meg újra megacélozva gyülekezete eltökéltségét. Az ő lobogó hite azonban a fiát hidegen hagyta. Amikor Harald odahaza volt, az apja iránti tapintatból eljárt ugyan istentiszteletre, de a lelke mélyén nem volt hívő.

Most, ahogy benézett az ablakon, muzsika hangja ütötte meg a fülét. A bátyja, Arne ült a zongoránál, és dzsesszdallamokat játszott. Harald elmosolyodott. Lám, Arne is hazajött az ünnepekre. Szórakoztató és művelt bátyja társaságában legalább nem lesz unalmas a hosszú hétvége.

Harald belépett. Arne anélkül, hogy felpillantott volna, azon nyomban zsoltárra váltott. Hallotta, hogy nyílik az ajtó, és azt hitte, az apja jön. A tiszteletes ki nem állhatta a dzsesszt, az ő templomában nem volt helye ilyen zenének. – Csak én vagyok – szólalt meg Harald mosolyogva.

Arne megfordult. A barna katonai egyenruháját viselte. Huszonnyolc éves volt, tíz évvel idősebb az öccsénél. Oktatóként dolgozott a hadsereg Koppenhága közelében lévő repülőiskolájában. Mivel a németek minden dán katonai tevékenységet leállítottak, az ő gépeik is csak a legritkább esetben szállhattak fel.

– Először azt hittem, az öreg az. – Arne szeretetteljesen végigmérte Haraldot. – Egyre jobban hasonlítasz rá.

Csakugyan így volt. Ame anyjuk sötét haját és gesztenyebarna szemét örökölte, míg Harald kese hajú volt, mint az apjuk, kék szemében ugyanazzal az átható tekintettel, amellyel a lelkipásztor engedelmességre késztette nyáját.

– Játszom neked valamit – mondta Harald. Arne átadta a helyet a zongora mellett. – Egy lemezen hallottam, amelyet az iskolába hozott be egy srác. Mads Kirke, ismered?

– Poul bajtársam unokaöccse.

– Úgy van. Szóval ráakadt erre az amerikai zongoristára, akit Clarence Pine Top Smithnek hívnak. – Harald tétovázott. – Mit csinál az öreg?

– A holnapi prédikációját írja.

– Akkor jó. – A zongorázás nem hallatszott át az ötven méterrel odébb lévő papiakba. Harald belekezdett a *Pine Top's Boogie-Woogie*-ba, és a helyiséget betöltötték a magával ragadó dallamok. Nem tudott ülve maradni, úgyhogy felpattant, és a billentyűk fölé hajolva játszott, az utolsó akkord végén pedig felkiáltott angolul, mint Pine Top a lemezen: – *That's what I'm talkin' about!*

– Nem rossz! – jegyezte meg Ame nevetve. – Menjünk ki, hadd gyújtsak rá.

Álltak a templomajtóban, a kis védőfedél alatt, hogy ne ázzanak. A homokos tér túloldalán látszott a sötét papiak. A konyhaajtóba vágott ablakon fény szűrődött ki. Arne elővett egy cigarettát.

– Hallottál valamit Hermia felől? – kérdezte Harald. A bátyja egy angol lányt jegyzett el, akit több mint egy éve nem látott, amióta a németek megszállták Dániát.

– Próbáltam írni neki. Megtudtam a brit konzulátus göteborgi címét. – A dánok küldhették levelet a semleges Svédországba. – Volt annyi eszem, hogy a borítékon ne tüntessem fel a konzulátus nevét, de a cenzorok sem hülyék. A parancsnokomtól kaptam vissza a levelet, aki azt mondta, még egy ilyen próbálkozás, és hadbíróság elé állítanak.

Harald kedvelte Hermiát. A lányt első pillantásra félelmetesnek találta színésznői szépségével és közvetlen modorával, de mert úgy kezelte őt, mint férfit és nem, mint Arne kisöccsét, csakhamar a szívébe zárta. – Még mindig feleségül akarod venni?

– Igen, feltéve, hogy életben van. De az is lehet, hogy már meghalt a londoni bombázásokban.

– Hát igen, nehéz lehet, hogy nem tudod, mi van vele.

Arne bólintott, majd megkérdezte: – Na és te? Van valami újság?

Harald vállat vont. – A korombeli lányokat nem érdeklik az iskolás fiúk. – Könnyed hangon mondta ezt, pedig valójában bántotta a dolog. Volt már része egy-két fájdalmas elutasításban.

– Gondolom, olyasvalakivel akarnak randizni, akinek van némi költőpénze. – Arne eldobta a csikket. – Gyere, beszélgessünk az öreggel.

– Csak még azt akarom kérdezni…

– Igen?

– Mi a helyzet a seregben?

– Teljes csőd. Nem tudjuk védeni a hazánkat, felszállási engedélyt is csak elvétve kapunk. A nácik mindenütt győztek. Már csak az angolok tartanak ki, de szerintem ők sem sokáig.

– Valaki csak szervez ellenállási mozgalmat, vagy nem?

Arne megvonta a vállát. – Ha így volna, és tudnék róla, akkor sem árulhatnám el neked. – Aztán, mielőtt Harald szólhatott volna, Arne eliramodott a zuhogó esőben a konyha felé.

Kettő

HERMIA MOUNT az ebédjére meredt – kormosra sült kolbász, híg krumplipüré, szétfőtt káposzta –, és lelki szeme előtt megjelent az a koppenhágai tengerparti kisvendéglő, ahol háromfajta heringet szolgáltak fel salátával, savanyúsággal, ropogós kenyérrel és jófajta világos sörrel.

Dániában nőtt fel. Apja angol diplomata volt, aki szolgálati ideje java részét skandináv országokban töltötte. Hermia a koppenhágai angol követségen dolgozott, először titkárnőként, majd asszisztensként a haditengerészeti attasé mellett, aki az MI6, a katonai hírszerzés embere volt. Amikor az apja meghalt és az anyja visszatért Londonba, Hermia Koppenhágában maradt, részben a munkája miatt, részben pedig azért, mert egy dán pilótával, Arne Olufsennel járt jegyben.

Azután 1940. április 9-én Hitler megszállta Dániát. Négy aggodalommal teli nap múltán Hermiát más angol tisztviselőkkel együtt különvonat vitte Londonba.

Harmincévesen Hermia lett az MI6 dán referense. A szolgálat zömét a londoni központból áthelyezték Bletchley Parkba –, egy nagy kastélyba, a fővárostól nyolcvan kilométerre levő falu határában. Bádogtetejű barakk szolgált kantin gyanánt. Hermia örült, hogy itt nem kell rettegnie a bombázásoktól, de nem bánta volna, ha London valamelyik francia éttermét is idemenekítették volna.

Villáját kelletlenül a szájához emelve leerőltetett a torkán egy falat krumplipürét. Amikor felpillantott, nagyjából vele egykorú férfit látott közeledni, aki egy csésze teát tartott a kezében, és észrevehetően sántított.

– Szabad ez a hely? – kérdezte vidáman, és válaszra sem várva leült a Hermiáéval szemközti székre. – Digby Hoare vagyok. Hallomásból ismerem.

Hermia felvonta a szemöldökét, és így szólt: – Tessék csak, nyugodtan, ne zavartassa magát.

A hangjából kicsendülő irónia hatástalan maradt. A férfi mindössze annyit mondott: – Köszönöm.

Hermia látta már egyszer-kétszer. Rakoncátlan, sötét hajával nem volt kimondott férfiszépség, de kék szeme és Humphrey Bogart-osan csontos arca megnyerő benyomást keltett. – Melyik osztályon van? – kérdezte a férfitól.

– Tulajdonképpen Londonban dolgozom.

Nem válaszolt a kérdésemre, állapította meg Hermia. Félretolta a tányérját.

– Nem ízlik a koszt? – kérdezte a férfi.

– Miért, magának ízlik?

– Tudja, mit? Hallottam olyan pilóták beszámolóit, akiket Franciaország fölött lőttek le, és valahogy hazakerültek. Mi itt úgy vagyunk vele, hogy szűkölködünk, de a franciák szó szerint éhen halnak. Ilyen történetek után nekem minden falat jólesik.

– Az, hogy szűkölködünk, még nem mentség a főzni tudás teljes hiányára – jegyezte meg Hermia.

A férfi elmosolyodott. – Mondták, hogy magának felvágták a nyelvét.

– Tényleg? És még mit mondtak?

– Hogy egyformán jól tud angolul és dánul. Gondolom, ezért maga a dán referens.

– Nem ezért, hanem mert háború van. Korábban az MI6-nál nő soha nem vihette többre titkárnősködésnél. Tudja, egy-két éve még nem voltunk képesek az elemző gondolkodásmódra. De amióta kitört a háború, az

agyunk figyelemre méltó változáson ment keresztül, és olyan munkákra is alkalmasnak bizonyultunk, amelyeket korábban csak férfiakkal lehetett elvégeztetni.

A férfi jó humorérzékkel fogadta Hermia szavait. – Ezt magam is észrevettem – mondta. – Mindig történnek csodák.

– Na és miért érdeklődött utánam?

– Két okból. Először is, mert maga gyönyörű.

Ezzel sikerült meglepnie. Nem sok férfi mondta a szemébe, hogy gyönyörű. Inkább olyan bókokat hallott, hogy csinos, vagy néha azt, hogy feltűnő. Hosszú, ovális arca volt, de simára fésült sötét hajával, kissé duzzadt szemhéjával és nagy orrával nem tartozott a kimondott szépségek közé. – És mi a másik ok?

A férfi oldalvást sandított. Az asztaluknál még két idősebb nő ült, és bár élénken társalogtak, fél füllel nyilván Digby és Hermia beszélgetését is hallgatták. – Egy perc, és megmondom – válaszolta. – Mit szólna egy kis sétához?

– Felejtse el.

A férfi egy pillanatra meghökkent. Aztán visszatért arcára a mosoly, és így folytatta: – Mondja meg nyíltan, ne kíméljen.

Hermia is elmosolyodott. – Jegyben járok valakivel.

– És ki az a szerencsés fickó?

– Pilóta a dán légierőnél.

A két idősebb nő felállt az asztaltól, és távozott. Digby előhúzott a zsebéből egy papírlapot, átnyújtotta Hermiának, és halkan, de nyomatékkal megkérte: – Legyen szíves ezt elolvasni. – Egy ellenséges rádióadás megfejtett szövege volt. – Ugye nemcsak dánul, hanem németül is tud?

Hermia bólintott. – Dániában minden iskolás gyermek tanul németül, valamint angolul és latinul. – Egy pillantást vetett a szövegre. – Információ Freyától?

– Ez az, amit nem tudunk hová tenni. Ilyen szó, hogy Freya, nincs a németben. Gondoltam, talán valamelyik skandináv nyelven jelent valamit.

– Freya a viking Venus, a szerelem istennője.

– Aha! – Digby töprengő arckifejezéssel nézett maga elé. –Igen, ez is valami, de nem jutunk vele messzire.

– Miről van szó?

– Túlságosan sok bombázót veszítünk.

Hermia összevonta a szemöldökét. – Olvastam az újságban a legutóbbi nagy légitámadásunkról. Azt írták, rendkívül sikeres volt.

Digby szótlanul nézett rá.

– Vagy úgy – mondta Hermia. – Nem mondják meg az igazat a sajtónak. Mekkora volt a veszteségünk?

– Ötvenszázalékos.

– Te jó ég… – Hermia elfordította a tekintetét. – Ha így folytatjuk…

– Ahogy mondja.

Hermia ismét az üzenetre pillantott. – Ez a Freya valami kém?

– Az én feladatom, hogy kiderítsem. Meséljen még arról az istennőről.

Hermia emlékezetébe idézte, mit tanult az iskolában a skandináv mitológiáról. – Freyának van egy értékes nyakéke, amelyre az istenek őrszeme vigyáz… Azt hiszem, Heimdal a neve.

– Őrszem. Ez illik a képbe.

– Lehet, hogy Freya kém, aki hozzáfér a légitámadásokkal kapcsolatos információkhoz.

– De lehet valamilyen szerkezet is, amely észleli a közeledő repülőgépeket, mielőtt még látni lehetne őket – mondta Digby.

– Hallottam ilyen szerkezetekről, bár fogalmam sincs, hogyan működnek.

– Háromféleképpen működhetnek: az infrasugárzás, a lézer- és radarelv, illetve a rádiós kutatás és mérés elvének az alapján. Az infravörös detektor a gép moteljának vagy esetleg égéstermékének hősugárzását érzékeli. A radar a felderítő berendezés által kibocsátott és a repülőgépről visszaverődő optikai rezgéshullámokat észleli. A radar ugyanezt teszi rádióhullámokkal.

– Eszembe jutott még valami. Heimdal éjjel-nappal akár száz kilométerre is ellát.

– Ez inkább gépre, semmint emberre utalhat. – Digby kihörpintette a teáját, és felállt. – Ha eszébe jut valami Freyával kapcsolatban, kérem, tudassa velem.

– Természetesen. Hol lehet önt elérni?

– A Downing Street 10.-ben.

– Értem. – A cím kellő hatást gyakorolt Hermiára. – Viszontlátásra.

– Viszontlátásra.

Egy darabig csak ült, és nézte a távolodó férfit. Érdekes beszélgetés volt. Digby Hoare-on látszott az elszántság, hogy felderíti ezt az ügyet: nyilván magát a miniszterelnököt is aggasztja a bombázók elvesztése. Vajon a Freya fedőnév csupán véletlen egybeesés, vagy a szálak Skandináviába vezetnek?

Belekotorta szinte érintetlen ebédjét a kukába, és kiment a barakkból. A nagy, zöldellő tisztást, ahol a cédrusfák között kis tó is volt hattyúkkal, elcsúfították a több száz fős londoni állomány szálláshelyéül szolgáló kunyhók. Átment a parkon a főépületbe, egy díszes, vörös téglás viktoriánus kastélyba.

A tágas előcsarnokból a volt cselédszárnyon lévő irodájába, egy parányi, L alakú szobába sietett. Az íróasztalán Koppenhágából érkezett csomag várta.

Miután Hitler lerohanta Lengyelországot, Hermia kémhálózatot szervezett Dániában. Poul Kirke, a vőlegénye egyik barátja volt a csoport vezetője. Maga köré gyűjtött néhány fiatalembert, akik meg voltak győződve róla, hogy csak úgy tudnak harcolni a szabadságukért, ha együttműködnek az angolokkal. Ez a magát Éjjeliőröknek nevező csoport katonai információkat juttatott el az angol hírszerzéshez.

A Hermia asztalán heverő csomag egy köteg jelentést tartalmazott a németek katonai pozícióiról Dániában. Ezeket a sifrírozó-szobában már átírták neki. Mellékelve volt továbbá egy példány a *Valóság* című illegális újságból. A csomagot egy svéd közvetítő csempészte ki Dániából, és adta át az MI6 emberének a stockholmi angol követségen. Hermia bosszúsan ráncolta a homlokát. Nem szerette, ha az ügynökei a hírszerző munka mellett olyasmibe is beleártják magukat, ami felkeltheti a hatóságok figyelmét.

Az Éjjeliőrök kapcsán aggódva gondolt a vőlegényére. Arne nem tartozott a csoporthoz. Jelleménél fogva nem illett közéjük. Gondtalan életöröm áradt belőle, Hermia ezért is szeretett bele, de az ilyen nemtörődöm ember alkalmatlan a konspirációs munkára. Hermia belátta, hogy még abban sem biztos, vajon Arnéban megvan-e a kellő bátorság. A sílejtőkön nem ismert félelmet – egy norvég hegységben találkoztak –, ez azonban más típusú veszélyt rejt, mint amilyeneket a földalatti mozgalom.

Úgy zúgott bele, idézte fel magában, ahogy a síelő leszáguld a pályán: egy kis lökés indulásnak, aztán a hirtelen gyorsulás, és mire észbe kaphatott volna, már torkában dobogó szívvel, nyaktörő sebességgel süvített, tudva, hogy képtelen megállni.

Felvetődött benne, hogy megpróbálhatna az Éjjeliőrök révén üzenetet küldeni Arnénak. Poul Kirke is a repülőiskolában dolgozik, és ha Arne még ott van, naponta találkoznak. Persze amatőr dolog volna egy kémhálózatot személyes üzenet közvetítésére használni, de Hermiát nem ez tartotta vissza, hanem a gondolat, hogy esetleg veszélybe sodorja vőlegényét. A titkos

üzenetek néha az ellenség kezébe kerülnek. Hermia érdeklődése adott esetben Arne halálos ítéletét jelentheti. Ahogy ült az íróasztalánál, egyre jobban mardosta az Arne miatti szorongás.

Írt egy üzenetet a svéd közvetítőnek, amelyben felszólította, hogy maradjon ki a propagandaháborúból, és kizárólag üzenetek továbbításával foglalkozzon. Aztán legépelte a beszámolókban szereplő katonai adatokat: egy példány a főnöknek, indigós másolatok a többi ügyosztálynak.

A JANSBORG SKOLE háromszáz évesen büszke volt a korára. Eredetileg az iskola egy templomból és egy melléképületből állt, ahol a fiúk étkeztek, aludtak és tanultak. Mostanára vörös téglás épületekből álló komplexummá terebélyesedett.

Harald Olufsen a refektóriumból a tornaterem felé tartva összefutott az igazgató feleségével, aki éppen kilépett a házukból, és a fiút megpillantva rámosolygott.

– Jó reggelt, Mia – köszönt neki Harald illedelmesen.

Az igazgatót mindig Heisnek szólították, az első számú vezetőt jelölő ógörög szóval, a feleségét pedig Miának, amely ugyanennek a szónak a nőnemű alakja. Az iskolában öt éve beszüntették ugyan a görögtanítást, de ez a hagyomány tovább élt.

Harald következő órája matematika lett volna, ma azonban látogatót vártak, az iskola egyik öregdiákját, aki a Rigsdagban, a dán parlamentben szülővárosa képviselője lett. A tanulók mindannyian a tornateremben gyülekeztek, hogy meghallgassák. Harald szívesebben matekozott volna.

Felvillanyozta a felfedezés, hogy a kvantumfizika alapjait egy dán tudós, Niels Bohr tette le. Harald számára a periódusos rendszer Bohr-féle értelmezése, amely a kémiai folyamatokat a bennük részt vevő elemek atomszerkezetével magyarázza, a világegyetem működésének helytálló és teljesen kielégítő leírását adta. Rajongott Bohrért, és fizika szakra készült a Koppenhágai Egyetemen, ahol a tudós tanított.

Az oktatás persze pénzbe kerül. Miután Harald apja olyan hivatást választott, amely garantálta, hogy világéletében szegény marad, nagyapjuk az unokáira hagyta a vagyonát. Ebből az örökségből telik majd egyetemi tanulmányokra is.

Harald belépett a tornaterembe. Az alsó tagozatosok már szépen sorba rakták a padokat. Harald hátul ült le, Josef Duchwitz mellé. Josef alacsony termetű volt, és a vezetékneve úgy hangzott, mint az angol „duck” (kacsa), ezért ráragasztották a latin Anaticula (kiskacsa) becenevet. Ez aztán az évek

során Tikre rövidült. A két fiú nagyon eltérő környezetből jött – Tik tehetős zsidó szülők gyermeke volt –, ettől függetlenül az iskolában jó barátok lettek, és mindvégig azok maradtak. Néhány pillanat múlva Mads Kirke telepedett Harald mellé. Mads híres katonacsaládból származott. Poul, az unokabátyja, Arne pilótatársa volt a repülőiskolán. A három barát reál tagozatra járt.

Heis érkezett a látogatóval, és a fiúk udvariasan felálltak. A magas, vékonydongájú, szelíd természetű Heist mintha feszélyezte volna tulajdon tekintélye, amely nem abból fakadt, hogy tartottak tőle, hanem inkább kedvelték. Amikor mindenki leült, Heis bemutatta az országgyűlési képviselőt, Svend Aggert, aki a német megszállásról kezdett beszélni.

Harald emlékezetébe idézte azt a tizennégy hónappal ezelőtti napot, amikor az egész kezdődött. Az éjszaka közepén arra riadt fel, hogy repülőgépek zúgnak fölöttük. Másnap reggel a német hadsereg lerohanta Dániát, de mert az ő iskolájuk Koppenhágán kívül volt, csak egy év múlva láttak megszálló katonákat. Náluk nemhogy bombázás nem volt, de még lövöldözés sem.

Dánia huszonnégy órán belül kapitulált Németország előtt. – A későbbiekben beigazolódott, hogy ez bölcs döntés volt – mondta a szónok. – Királyunk a trónján maradt. – Mads Kirke megvetően horkantott. Harald egyetértett vele. X. Keresztély király szinte mindennap kilovagolt, hogy Koppenhága népe láthassa, de ez nem volt több üres gesztusnál.

– A német jelenlét mindent egybevetve a javunkra vált – vonta le végkövetkeztetését a szónok. – Dánia bebizonyította, hogy a függetlenség részleges elvesztése nem szükségképpen vezet elviselhetetlen megpróbáltatásokhoz és viszályhoz. Ebből az a tanulság, fiúk, hogy adott esetben inkább becsületünkre válik engedelmeskedni, mint hebehurgya módon lázadni – mondta, azzal leült.

Heis udvariasan tapsolt, a hallgatóság követte a példáját. – Tessék, fiúk – szólt az igazgató van valakinek kérdése a vendégünkhöz?

Mads abban a szempillantásban talpra ugrott. – Uram, Norvégiát ugyanaznap támadták meg, mint Dániát, a norvégok azonban két hónapig harcoltak a németek ellen. Nem az következik ebből, hogy mi gyávák vagyunk? – A közönség soraiból egyetértő moraj hallatszott.

– Ugyan már, ez naivitás – legyintett Agger. Harald bosszantónak találta a képviselő pökhendiségét. – Norvégia tele van hegyekkel és fjordokkal, míg Dánia sík vidék jó úthálózattal. Egy hatalmas, gépesített hadsereg ellen

nem lehet megvédeni. Ha harcolunk, az csak fölösleges vérontással járna, de a végeredményen mit sem változtatna.

Mads ezt nem állta meg szó nélkül. – Kivéve, hogy akkor emelt fővel járhatnánk. – A többiek megtapsolták.

– Nono, Kirke! – szólt elnézően az igazgató. – Megértem, hogy ez nagyon bántja magát, de akkor se legyen modortalan. – Körülnézett a teremben. – Van kérdés Agger képviselő úr parlamenti munkájával kapcsolatban?

Tik állt fel. – Nem érzi magát bábnak? Elvégre itt a németek az urak.

– Országunkat továbbra is a dán parlament irányítja – felelte Agger. – Saját rendőrségünk és hadseregünk van.

– De abban a pillanatban, hogy a Rigsdag olyan határozatot hoz, amely a németeknek nem tetszik, feloszlatják a parlamentet, és lefegyverzik a rendőrséget meg a hadsereget – érvelt Tik. – Úgyhogy maguk egy bohózat szereplői.

– Megkérem, hogy viselkedjen, Duchwitz – mondta Heis.

– Semmi baj – szólt Agger. – Szeretem az őszinte véleményalkotást. Duchwitznak össze kellene vetnie az itteni viszonyokat a franciaországiakkal. A németekkel való együttműködésünknek köszönhetően a dán nép életkörülményei sokkal jobbak, mint máskülönben lennének.

Haraldnak ez már sok volt. Felállt. – És mi lesz, ha a nácik idejönnek, hogy elhurcolják Duchwitzot? Akkor is baráti együttműködést javasol?

– Miért akarnák elhurcolni Duchwitzot?

– Ugyanazért, amiért a hamburgi bácsikámat elvitték: zsidó származása miatt.

Aggeren most először látszott ingerültség. – A németek tiszteletben tartják a dán zsidóságot.

– Eddig – vágott vissza Harald. – És ha meggondolják magukat? Akkor ölbe tett kézzel nézzük, ahogy elkapják Tikét? Vagy inkább készüljünk fel rá, és szervezzünk ellenállást?

– Az a legjobb, ha az ilyen dilemmákat eleve elkerüljük, mégpedig úgy, hogy együttműködünk a megszálló hatalommal.

– De mi lesz, ha nem válik be a számítása? Amikor Tik ajtaján dörömbölnek az éjszaka közepén, akkor már késő lesz erről vitatkozni.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Heis Haraldot is jó modorra inti, de aztán szelíden csak annyit mondott: – Érdekes, amit hallottunk. Hasznos

beszélgetés volt. Köszönjük vendégünknek, hogy ellátogatott hozzánk. – Tenyerét összeverve jelezte, hogy ideje tapsolni.

Harald nem hagyta magát. – Válaszoljon a kérdésemre! – kiáltotta. – Szervezzünk ellenállást, vagy hagyjuk, hogy a nácik azt csináljanak, amit akarnak?

A teremben feszült csend lett. – Azt hiszem, jobb, ha most távozik – mondta Heis.

Haraldban forrt a tehetetlen düh. Minden szempár őrá sze-geződött, miközben elindult kifelé, majd becsapta maga mögött az ajtót.

PETER FLEMMING ébresztőórája reggel fél hatkor csörgött. Felkapcsolta a lámpát. Inge hanyatt fekve, nyitott szemmel, kifejezéstelen arccal a plafont bámulta.

Peter felkelt, kiment koppenhágai lakásuk konyhájába, feltett a tűzhelyre egy adag zabkását. Aztán tálcát vett elő, megvajazott egy szelet rozskenyeret, és pótkávét főzött.

Derülátó hangulatban találta a reggel, és a következő pillanatban tudatosodott benne az oka. Tegnap áttörést ért el az ügyben, amelyen dolgozott. Az állambiztonsági rendőrség detektívfelügyelőjeként a szakszervezeti aktivistákat, kommunistákat, külföldieket és más lehetséges bajkeverőket kellett szemmel tartania. A főnöke, Frederik Juel főfelügyelő okos ember volt, de lusta. Gyakran idézte kedvenc latin mondását: – *Quieta non movere,* vagyis feleslegesen nem kell bolygatni a dolgokat.

Az elmúlt tizennégy hónapban bővült a feladatkörük, miután a megfigyelendők listájára felkerültek a német megszállás ellenzői is. Mindeddig azonban az ellenállás egyetlen jele az illegális újságok, mint például a *Valóság* megjelenése volt. Juel ezeket ártalmatlannak tartotta, sőt úgy vélte, afféle biztonsági szelepként talán még hasznosak is, és nem volt hajlandó lecsapni a kiadókra. Ez a hozzáállás felbőszítette Petert. *Micsoda dolog ez, bűnözőket hagyni, hogy háborítatlanul folytassák a törvénysértést?,* dühöngött magában. Walter Braun tábornok, Juel összekötő tisztje a megszálló hatalom részéről, ugyancsak rossz szemmel nézte Juel tétlenségét, de egyelőre kerülte a vele való összetűzést.

Előző este Peter megtudta, hogy a *Valóság* példányait Svédországba is átcsempészik. Eddig tartotta magát főnöke utasításához, hogy ne avatkozzanak be, most azonban remélte, hogy a lap külföldre jutásának híre Juelt is kizökkenti semmittevéséből. Egy svéd nyomozó, akivel Peter baráti

viszonyt ápolt, telefonált neki, és elmondta, hogy szerinte az újságot a Lufthansa Berlin és Stockholm között közlekedő, Koppenhágában is leszálló gépén juttatják ki az országból. Ez volt az az áttörés, amely bizakodással töltötte el Petert.

Amikor megfőtt a zabkása, bevitte a tálcát a hálószobába. Segített Ingének felülni, majd kanállal etetni kezdte.

Egy éve, miközben Peter és Inge a tengerpart felé autózott, egy fiatalember a vadonatúj sportkocsijával beléjük rohant. Peter, akinek a balesetben mindkét lába eltört, viszonylag hamar felépült. Ingének azonban a koponyája sérült meg, és már soha többé nem lesz a régi.

A másik autó volánjánál ülő férfi, Finn Jonk kirepült az ülésből, és egy bokorban landolt sértetlenül. Nem volt jogosítványa – egy korábbi balesete miatt a hatóság bevonta és ittasan vezetett. A Jonk család nagymenő védőügyvédet bérelt fel, akinek sikerült elérnie, hogy az ügyben egy évig nem tűztek ki tárgyalást, vagyis Finnt nem vonták felelősségre, amiért egy életre megnyomorította Ingét. Peter számára személyes tragédiájuk túlmutatott önmagán: azt példázta, hogy a modem társadalomban szégyenletes módon megtorlatlan maradhat a bűn.

Amikor Inge befejezte a reggelit, Peter kitámogatta a vécére, majd megfürdette, végül felöltöztette. Sárga pamutszövet ruhát adott rá. Azután megfésülte a haját; közben mindketten az asszony tükörképét nézték. Csinos volt, és a balesete előtt arcára gyakran kacér mosoly ült ki, amelyhez szégyenlős tekintet párosult. Most kifejezéstelen arccal meredt maga elé.

Petert az apja próbálta rávenni, hogy helyezze el Ingét egy szanatóriumban. A férfinak ehhez nem volt elég pénze, de Axel állta volna a költségeket. Peter azonban úgy érezte, kötelessége gondozni a feleségét.

Bevitte Ingét a nappaliba, és leültette az ablak elé. A rádiót bekapcsolva hagyta, és visszament a fürdőszobába borotválkozni.

A tükörből arányos arc nézett vissza rá, de barna szeme karikás volt a fáradtságtól.

Borotválkozás után felöltözött, felcsatolta pisztolytáskáját, benne a 7,65 mm-es Waltherrel. Aztán a konyhában állva megevett három szelet száraz kenyeret, megspórolva a hiánycikknek számító vajat Ingének.

Az Inge mellé felfogadott ápolónőnek nyolcra kellett volna jönnie, de csak negyed kilenckor érkezett meg, úgyhogy Peter késve indult munkába. Felugrott a belváros felé közlekedő villamosra, és a Politigaarden előtt szállt le. Saját részlegébe belépve Tilde Jespersen rendőrnyomozó üdvözölte. A fiatalasszony, egy rendőrkolléga özvegye, volt olyan kemény és dörzsölt,

mint bármelyik férfi a testületnél. Kék szemével, hullámos szőke hajával, apró, de formás termetével szemrevaló volt. – Elakadt a villamos? – kérdezte együtt érző hangon.

– Nem. Inge ápolónője késett. Mi a helyzet?

– Braun tábornok van bent Juelnél. Magát várják.

Micsoda balszerencse, hogy Braun éppen aznap jön ide, amikor késve érkezem, gondolta Peter, miközben Juel szobája felé sietett.

Juel a Braun iránti udvariasságból németül beszélt. – Hol járt mostanáig, Flemming? – vonta kérdőre Petert. – Már jó ideje várjuk.

– Elnézést kérek – mondta Peter ugyancsak németül. Nem indokolta meg késését: úgy tartotta, aki ad a méltóságára, az ne mentegetőzzék.

Braun tábornok tábori egyenruhában volt, oldalán pisztolytáska. – Nézze csak meg ezt, Flemming úr – mondta. Különféle újságokat terített szét Juel íróasztalán, mindegyik úgy volt hajtva, hogy a dániai vajhiányról szóló cikk legyen fölül. A *Toronto Globe,* a *Washington Post* és a *Los Angeles Times* egy-egy példánya mellett ott volt az általuk átvett cikket elsőként közlő *Valóság* is.

Ismét Juel szólalt meg. – A legtöbb esetben tudjuk, kik készítik az efféle újságokat. Lekapcsolhatnánk mindet, de én inkább amellett vagyok, hogy hagyjuk őket békén, és tartsuk rajtuk a szemünket. Aztán ha felrobbantanak egy hidat, tudjuk, kiket kell letartóztatnunk.

– Ez akkor volna elfogadható – mondta Braun –, ha a tevékenységüket Dániára korlátoznák. Csakhogy ez a cikk bejárta a világsajtót! Berlinben nagyon dühösek miatta.

Peter megörült ennek a fordulatnak. – Én már dolgozom az ügyön – mondta. – Ezek az újságok a Reuterstől kapták a sztorit, az pedig Stockholmból adta le. Arra gyanakszom, hogy a *Valóságot* átcsempészik Svédországba.

– Bravó! – mondta Braun lelkesen. – De maga szerint hogyan csempészik át?

Peter habozott; szerette volna más forrásból is megerősíteni a kapott értesülést, Braun tábornokon azonban látszott a türelmetlenség. – Kaptam egy fülest. Egy stockholmi nyomozó barátom diszkréten körülszimatolt a távirati irodánál. Szerinte az újság azzal a Lufthansa géppel érkezik, amelyik itt is leszáll.

Braun izgatottan bólogatott. – Tehát ha minden felszálló utast megmotozunk, kezünkben lesz a legfrissebb szám. Ma is van járat?

– Igen, néhány óra múlva indul.

– Akkor mire várunk?

– Szabad javasolnom valamit, tábornok úr? Állítsunk össze egy csapatot nyomozókból és német tisztekből, de ők csak az utolsó pillanatban induljanak innen. Hadd gyűljenek össze az utasok. Én egyedül elmegyek a Kastrup repülőtérre, és feltűnés nélkül intézkedem. Amikor az utasok feladták a poggyászukat és beszálláshoz készülődnek, akkor lecsapunk.

Braun szája erőltetett mosolyra húzódott. – Attól tart, hogy némi feltűnést keltene, ha egy német különítmény masírozna be a repülőtérre?

– Egyáltalán nem erről van szó, tábornok úr – felelte Peter rezzenéstelen arccal. – Fontos, hogy ön és az emberei velünk jöjjenek, ha netán német állampolgárokat kell kérdőre vonni.

Braun arca megmerevedett. – Helyes – mondta. Az ajtóhoz ment. – Hívjanak fel, amikor a csapatuk indulásra kész. – Azzal távozott.

– Dicséret illeti, amiért kinyomozta a csempészútvonalat –mondta Juel. – De helyesebb lett volna, ha először velem és nem Braunnal közli.

– Elnézést, uram – felelte Peter.

– Rendben van – mondta Juel. – Állítson össze egy osztagot, aztán menjen a repülőtérre, és telefonáljon nekem, amikor az utasok beszálláshoz készülődnek.

Juel szobájából kilépve Peter visszament Tilde asztalához. – Ma délelőtt razziát tartunk a repülőtéren – közölte vele. – Bent Conradot, Peter Dreslert és Knut Ellegardot viszem. És maga is jöjjön velünk, hátha nőt kell megmotoznunk.

– Természetesen.

Peter az ajtóhoz lépett. – Előremegyek a Kastrupra.

A részleg egyik fekete Buickjával kihajtott a városból, át a hídon Amager szigetére. A Kastrup repülőtér néhány alacsony épületből állt, amelyek az egyetlen kifutópálya mellett sorakoztak. Peter Christian Vardénak, a repülőtéri őrszolgálat parancsnokának irodája előtt parkolt le. Bement, felmutatta rendőrigazolványát, és közölte Vardéval: – Különleges biztonsági ellenőrzést hajtunk végre a mai stockholmi járaton. Az akció Braun tábornok jóváhagyásával történik. Senki se értesüljön róla. Megvan a felszálló utasok listája?

Varde átnyújtott Peternek egy papírlapot. Négy név szerepelt rajta: két dán férfié, egy dán nőé és egy német férfié.

– Lépjen kapcsolatba a pilótával, és mondja meg neki, hogy a Kastrupon ma senki sem hagyhatja el a fedélzetet – utasította Peter.

– Rendben.

– Hol vannak most az utasok?

– A jegy- és poggyászkezelőnél.

– Mielőtt felvinnék a poggyászt a gépre, kutassák át. Van még valami, ami berakodásra vár?

– Kávé és szendvicsek az útra. És persze üzemanyagot kell tankolni.

– Az ételt és italt vizsgálják meg. A tankolást az egyik emberem fogja figyelemmel kísérni.

– Értem. – Varde kiment, hogy eljuttassa az üzenetet a pilótához.

Miután az utasok bejelentkeztek, Peter egy telefonfülkéből felhívta Juelt, és jelentette, hogy minden előkészületet megtettek a razziához.

Kinézett az ablakon, és látta, hogy a hárommotoros Junkers Ju-52 éppen a terminál felé gurul. Amikor megállt, a személyzet kinyitotta az ajtaját, és ledobta a repülőgép kerekeinek rögzítésére szolgáló féktuskókat.

A négy utas – egy német ezredes, két dán üzletember és egy ősz hajú dáma – Varde irodájában várakozott.

Befutott Juel és Braun a Peter által kiválasztott négy nyomozóval. Miközben Tilde egy másik helyiségben megmotozta az idős hölgyet, a három férfit megkérték, hogy vegyék le felsőruházatukat. Az ezredest Braun tapogatta végig, a dánokat Conrad őrmester. Semmit sem találtak náluk.

Az utasok átmehettek az indulási oldalon levő váróba, de még nem szánhattak fel a gépre. A poggyászuk ott sorakozott a terminál előtt. Bent Conrad mindegyiküktől elkérte a kulcsot, és a bőröndöket Juel és Braun előtt Peter kutatta át. Nem talált sem újságot, sem bármi gyanúsat.

Peter elővette zsebéből a tollkését, felhasította vele az öreg hölgy drága kofferének selyembélését, de legnagyobb csalódására ott sem volt elrejtve semmi. Egyre idegesebb lett. Elnyisszantotta az ezredes katonai vászonzsákjának zsinegét, beletúrt – semmi. Felpillantva látta, hogy Juel, Braun és a nyomozók mind őt nézik.

Juel bágyadtan megjegyezte: – Elképzelhető, hogy téves volt az információja.

Peter azonban még nem végzett. – Lássuk az élelmiszert.

Sorra kinyitotta a termoszokat, és kiöntötte belőlük a kávét. Összevissza turkált a szendvicsek között. Döbbenten tapasztalta, hogy itt sincs semmi.

– Kezdjék a tankolást – mondta. – Figyelni fogom.

Egy tartálykocsi gördült a Junkershez. Átszivattyúzták az üzemanyagot, majd visszacsavarták a tanksapkákat.

– Az utasok beszállhatnak – mondta Peter, amikor megszégyenülten visszakullogott a váróba.

Juel, Braun és a nyomozók Peterrel együtt megvárták, míg a négy dühös utas beszáll. A földi kiszolgáló személyzet tagjai kivették a kerekek alól és feldobták a gépre a féktuskókat, aztán becsukódott a Junkers ajtaja.

A repülőgép már gurulni kezdett, amikor Peternek hirtelen sugallata támadt. – Állítsák meg! – szólt Vardénak.

Varde Braun tábornokhoz fordult. – Uram, az utasaim…

– Állítsák meg! – ismételte Peter.

Varde esdekelve nézett Braunra. Braun pillanatnyi habozás után biccentett: – Hajtsa végre a parancsot.

Varde felvett egy telefont.

– Flemming, ajánlom, hogy ezúttal ne tévedjen – mondta Juel.

A repülőgép ráfordult a kifutóra, majd egy teljes kört megtéve visszaérkezett. Kinyílt az ajtó, ledobták a féktuskókat.

Peter a nyomozók élén kiment az épület előtti betonkifutóra, ahol két, overallt viselő férfi ékelte be a tuskókat. – Adja ide azt a féktuskót – szólt Peter az egyikhez.

A férfi riadtan engedelmeskedett. A tuskó egyszerű, mintegy harminc centiméter magas fa háromszög volt – súlyos és tömör.

– A másikat is – mondta Peter.

A szerelő azt is odanyújtotta. Ugyanolyannak látszott, mint amaz, csakhogy könnyebb volt. Peter a háromszög egyik szára mentén elhúzható fedelet talált. Kinyitotta. A belsejében viaszosvászonba göngyölt csomag lapult.

A szerelő sarkon fordult, és nekiiramodott.

– Kapják el! – kiáltotta Peter, és Tilde elgáncsolta az előtte elfutó férfit, aki orra bukott.

Az egyik nyomozó rávetette magát, talpra rángatta, és hátracsavarta a karját.

– Tartóztassák le a társát is – mondta Peter, miközben kigöngyölte a viaszosvásznat. A *Valóság* két példánya volt benne. Átnyújtotta Juelnak, várakozó tekintettel nézve főnökére.

– Szép munka volt, Flemming – mondta Juel kelletlenül.

Peter elmosolyodott. – Csak a kötelességemet végzem, uram. – Bólintott Tildének. – Vigyék be mindkét szerelőt kihallgatásra.

A csomagban volt még egy paksaméta csupa ötbetűs, ám egytől egyig értelmetlen szóval telegépelve. Nem volt nehéz rájönni, hogy ezek kódolt

üzenetek.

Peter odaadta a paksamétát Braunnak. – Azt hiszem, kémhálózatra bukkantunk, tábornok úr.

Három

SZOMBATON Harald Olufsent és Tik Duchwitzot Tik szülőfalujának, Kirstenslotnak a vasútállomása előtt kétlovas hintó várta.

Áthajtottak a falun, el az egyetlen fogadó mellett, majd a település széléhez érve lefordultak az útról. Előttük, a fasor végén mesébe illő kastély magasodott.

Harald kissé megszeppent. Tudta, hogy a Duchwitz család gazdag – végtére is Tik apja bankár –, de erre nem volt felkészülve. *Vajon hogy illik viselkedni ilyen helyen?,* töprengett.

A hintó a főbejárat előtt állt meg. Harald, kezében kis bőröndjével, márványpadlójú előcsarnokba lépett. Bármerre tekintett, mindenhol antik bútorokat, szobrokat és festményeket látott. Tik felvezette a széles lépcsőn egy hálószobába. – Ez az én szobám -mondta. Itt nem voltak festmények, csak olyasmi, ami egy tizennyolc éveshez illik: futball-labda, kép Marlene Dietrichről, klarinét és a Lancia Aprilia sportkocsi reklámplakátja.

Harald felemelt egy bekeretezett fényképet. A négy évvel ezelőtti Tikét örökítette meg egy vele egykorúnak látszó lánnyal. – Nocsak, a barátnőd?

– Az ikertestvérem, Karen.

A lány a képen magasabb volt Tiknél. – Nyilván nem egypetéjű ikrek vagytok, ahhoz túlságosan szép. Hol tanul?

– A Dán Királyi Balettintézetben. – Tik kinyitotta a belső ajtót, amely egy másik hálószobába vezetett. Harald követte. – Ez lesz a tiéd, ha megfelel.

– Remek – mondta Harald, miközben az ágyra tette a bőröndjét.

– Gyere, köszönjünk be anyámhoz.

Harald végigment Tik nyomában az emeleti folyosón. Tik bekopogott az egyik ajtón. – Fogadsz látogatóba érkezett úriembereket, anya?

– Gyere be, Josef – válaszolta egy hang.

Tik után Harald is belépett Duchwitzné budoárjába. Anya és fia között szembetűnő volt a hasonlóság: az asszony is alacsony termetű volt, a szeme ugyanolyan barna, mint Tiké. Negyven körül járhatott, de fekete haja már őszült.

Tik bemutatta Haraldot, aki meghajlás kíséretében kezet fogott az asszonnyal. Duchwitzné hellyel kínálta őket, és az iskoláról kérdezősködött.

Egy idő után így szólt: – Most menjetek, készüljetek a vacsorához. – A fiúk visszamentek Tik szobájába. Harald szorongva megkérdezte: – Ugye a vacsorához nem kell átöltözni?

– Ez az iskolai zakó nyakkendővel jó lesz. – Harald nem is tudott volna mást felvenni. Ez volt a teljes ruhatára, leszámítva a téli pulóverét meg a nyári sortját. – Szeretnél előtte megfürödni?

– Jó lenne.

A fürdő után belebújt ingébe és iskolai nadrágjába, átment Tik szobájába, és az öltözőasztal fölötti tükör előtt fésülködni kezdett. Ekkor egy lány lépett be kopogtatás nélkül az ajtón. – Szia! – mondta. – Ezek szerint te vagy Harald.

Õ volt az a lány, akit a fényképen látott. Fehér bőrű, zöld szemű, göndör, vörös hajú. Hosszú, sötétzöld ruhát viselt. Egy sportoló könnyed lendületével haladt át a szobán. – Jól mondom? Te vagy Harald?

– Igen – nyögte ki nagy nehezen. Roppantul zavarta, hogy mezítláb van. – Te pedig Tik testvére vagy.

– Tik?

– Így hívjuk Josefet az iskolában.

– Engem meg Karennek hívnak, és nincs becenevem.

Tik jött be a fürdőszobából maga köré csavart törülközőben. –Mi az, csak így betörsz az urak magánszférájába? – vonta kérdőre a húgát.

– Csak így – hagyta helyben Karén. – Innék egy koktélt, és addig nem szolgálják fel, amíg nincs jelen legalább egy férfi. Egyébként hogy vagy, te fekete szemű törpe?

– Jól, bár még jobban volnék, ha már letudtam volna a vizsgákat.

– És mi lesz, ha megbuksz?

– Akkor majd a bankban dolgozom. Apa valószínűleg ragaszkodni fog hozzá, hogy legalul kezdjem.

– Nem fog megbukni – biztosította Ingét Harald.

– Gondolom, te is okos vagy, mint Josef – felelte Inge.

– Igazság szerint sokkal okosabb – mondta Tik.

Harald ez ellen nem tudott volna őszintén tiltakozni. Bátortalanul megkérdezte: – Milyen a balettintézetben?

– Mintha az ember félig a hadseregben, félig meg börtönben töltené az idejét.

Harald Karenre nézett. Nem tudta eldönteni, vajon közülük valónak tekintse-e vagy inkább isteninek. A testvérével úgy évődött, mint egy gyerek. Ettől függetlenül rendkívül méltóságteljes volt. És a legszebb lány, akivel valaha találkozott.

– Nem ártana cipőt húznod – jegyezte meg Tik Haraldnak.

Harald visszavonult a szobájába, és befejezte az öltözködést.

Mire újra átment Tikhez, a barátja nagyon elegáns fekete zakóban, fehér ingben és fekete nyakkendőben feszített. Harald kicsit szégyellte az iskolai egyenruháját.

Karennel az élen lementek a földszintre. Egy terembe léptek, ahol több nagy szófa és egy hangversenyzongora állt, a kandalló előtt a szőnyegen pedig éltes korú kutya hevert. Fekete ruhás fiatal nő megkérdezte Haraldtól, mit kér inni. – Ugyanazt, amit Josef – válaszolta. Odahaza a paplakban nem tartottak szeszes italt, és Harald nem tudta pontosan, mi az a koktél.

Lehajolt, és megsimogatta a hosszú szőrű vizslát. A kutya kinyitotta a szemét, és a farkát csóválva nézett Haraldra.

Ekkor belépett Tik apja, aki annyira hasonlított a kutyára, hogy Harald kis híján elnevette magát. Magas, vékony férfi volt göndör, már őszülő vörös hajjal. Harald felállt, kezet fogtak.

– Örülök, hogy megismerhetlek – mondta Duchwitz úr. – Josef folyton rólad beszél. Mi a helyzet az iskolában a náciellenes kirohanásod után?

– Bármilyen különös, de nem kaptam büntetést – válaszolta Harald. – Viszont Heis tartott nekem egy kiselőadást arról, hogy mennyivel meggyőzőbben képviselhettem volna az álláspontomat, ha mindvégig higgadt maradok.

– Maga is jó példával járt elöl azzal, hogy nem kezdett kiabálni veled – mondta Duchwitz úr mosolyogva.

Harald megkérdezte vendéglátóját: – Duchwitz úr, maga nem tart a náciktól?

– Tartok tőlük. De úgy látszik, a németek minket elsősorban dánnak tartanak és csak másodsorban zsidónak.

– Eddig legalábbis így volt – szólt közbe Tik.

– Nem holmi szatócsok vagyunk – mondta Karen. – A miénk Dánia legnagyobb bankja. Mit tehetnének egy ilyen családdal?

Harald ezt ostobaságnak vélte. – A nácik bármit megtehetnek, ennyit mostanára már igazán megtanulhattál volna – szólt lekicsinylőn.

– Csakugyan? – vágta rá Karen hűvösen, és Harald tudta, hogy szavaival megbántotta a lányt.

Ebben a pillanatban Duchwitzné asszony is csatlakozott hozzájuk, és a beszélgetés a Dán Királyi Balett legújabb előadására, a *Les Sylphides*-re terelődött.

– Imádom a zenéjét – jegyezte meg Harald. A rádióban hallotta.

– Láttad a balettet? – kérdezte Duchwitzné.

– Nem. Hogy őszinte legyek, még sohasem voltam színházban.

– Akkor Karennek el kell vinnie téged – mondta az asszony.

– Anya, borzasztóan elfoglalt vagyok – tiltakozott Karén. – Helyettesítésre kell betanulnom egy fontos szerepet.

Haraldot bántotta az elutasítás; olybá vette, hogy ez a büntetése, amiért az imént, amikor a nácikról beszéltek, leintette Karent.

A szolgálólány jelentette, hogy kész a vacsora. Leültek az étkezőben egy hosszú asztalhoz, és zöldséglevest ettek, majd báránysültet. Bőven jutott mindenkinek, jóllehet az élelmiszert jegyre adták. Duchwitzné magyarázatképpen elmondta, hogy a birtokuknak köszönhetően nagyrészt önellátók.

Étkezés közben Karen, Harald számára kétségbeejtő módon, egyetlen szót sem szólt hozzá. Ő volt a legelragadóbb lány, akit életében látott, és máris sikerült maga ellen fordítania.

Vacsora után visszamentek a szalonba. Karen a teraszon elszívott egy cigarettát. Haraldot lenyűgözte, hogy a lány máris micsoda nagyvilági dáma: koktélt iszik és dohányzik.

Amikor Karen visszajött, Duchwitz úr a zongora elé ült. A felesége is odalépett, és megállt mögötte. – Beethoven? – szólt a férfi kérdőn, mire az asszony bólintott. Egy német dalt adtak elő. Harald álmélkodva hallgatta, és a végén tapsolt.

– Énekelj még valamit, anya – kérte Tik.

– Jó, de akkor neked is játszanod kell.

Tik behozta a klarinétját, és előadott egy altatódalt Mozarttól. Duchwitz úr következett egy Chopin-keringővel a *Les Sylphides*-ből, Karen pedig lerúgta a cipőjét, és bemutatta az egyik táncot, amit betanult. A végén mindannyian Haraldra néztek.

Rájött, hogy tőle is előadást várnak. – Komolyzenében nem vagyok valami jó – szabadkozott.

– Ugyan már – mondta Tik. – Azt mondtad, zongorázol apád templomában.

Harald leült a zongorához. *Lutheránus zsoltárokkal mégsem szórakoztathatok egy művelt zsidó családot,* gondolta. Belekezdett a *Pine Top's Boogie-Woogie*-ba. Bal kézzel a lüktető ritmusú basszuskíséretet játszotta, jobbal a disszonáns bluesdallamot. Néhány másodperc alatt elmúlt a lámpaláza, és a refrénszerű részeknél angolul énekelt: – Everybody, boogie-woogie! –, akárcsak Pine Top.

Amikor befejezte, Duchwitz úr olyan savanyú képet vágott, mintha vackorba harapott volna. Még Tik is feszengett. – Nos, ami azt illeti – szólalt meg Duchwitzné asszony –, ilyesmi itt még sohasem hangzott el.

Harald rádöbbent, hogy hibát követett el. Duchwitzék kifinomult ízlésű emberek, de éppen ezért tele vannak előítéletekkel. – Belátom, hogy nem a legjobb választás volt – ismerte el.

– Bizony nem – helyeselt Duchwitz úr.

Karen a szófa mögül nézte Haraldot. Találkozott a tekintetük, és Harald nagy meglepetésére és örömére a lány rákacsintott.

VASÁRNAP REGGEL Harald, amint felébredt, rögtön Karenre gondolt. Remélte, hogy láthatja, a lány azonban nem volt ott a reggelinél. Utána Harald és Tik sétálni indult a birtokon.

A hosszú fasor végétől nem messze volt egy romos kolostor. Szétnéztek a kerengőben, ahol egykor a szerzetesek sétáltak. A cellák most kerti szerszámok tárolóhelyiségéül szolgáltak. – Van, ami már évtizedek óta itt hever – mondta Tik, egy rozsdás kerékre bökve.

Beléptek a valamikori templomba, amely most lomtár volt. Girhes macska nézett rájuk ijedten, majd kimenekült az üvegezetlen ablakon át. Harald vászonponyvával letakart autót pillantott meg. Felemelte a ponyvát, és látta, hogy alatta csillogó-villogó Rolls-Royce áll. – Apádé? – kérdezte.

– Igen. Addig áll itt, amíg nem lehet benzint kapni.

A sarokban falikút és csap. A fal mellett, egymásra rakott ládákban régi játékok.

A túlsó sarokban pedig egymotoros repülőgép pihent szárnyak nélkül.

Harald érdeklődve vette szemügyre. – Mi ez?

– Ez egy Hornet Moth, az angol De Haviland gyárban készült. Apám vette évekkel ezelőtt. Jókat repültünk vele, amikor még új volt.

Harald megérintette a legalább kétméteres propellert. A gép kissé oldalra dőlve állt, láthatóan sérült volt a futóműve. A géptörzs valamilyen

vászonból készült, itt-ott felhasadt. Harald észrevette, hogy a gépnek mégis van szárnya – méghozzá ezüstszínű dupla szárnya –, csak ezek csuklósán kapcsolódtak a törzshöz, és hátra voltak hajtva.

Az oldalsó ablakon bekukkantott a kabinba. Két ülés volt benne egymás mellett, faborítású műszerfal, középen Y alakú botkormánnyal, amelyet mindkét ülésről lehetett kezelni.

– Vezetted már? – kérdezte Harald.

– Én nem – felelte Tik –, de Karen annak idején vett órákat. Gyere, menjünk.

Harald elképzelte, amint átrepül a kastély fölött. Akár egy óra hosszat is elnézegette volna a gépet, de Tik menni akart.

A kolostor mögé kerülve elindultak egy erdei ösvényen. A kastélyhoz nagy gazdaság tartozott. – Még mielőtt megszülettem, bérbe adták a Nielsen családnak – magyarázta Tik. A tanyaházhoz vezető földúton overallt viselő fiatalemberrel találkoztak, aki egy traktor mellett állva a motort babrálta.

Tik kezet rázott vele. — Szervusz, Frederik, mi a baj?

– A motor felmondta a szolgálatot.

– A barátom, Harald ért mindenféle motorhoz.

– Nem bánnám, ha megnéznéd, Harald.

Harald a motor fölé hajolt, és egy darabig tanulmányozta. – Mi történik, amikor megpörgeted?

– Megmutatom. – Frederik meghúzott egy kart. – Azt hiszem, új üzemanyag-szivattyú kéne bele. De egyik gépünkhöz sem tudunk pótalkatrészt szerezni.

Harald összevonta a szemöldökét, és kétkedőn ingatta a fejét. Érezte a gázolaj szagát, amiből arra következtetett, hogy a szivattyú működik, csak az üzemanyag nem jut el a hengerekig. Benyúlt, és megrángatta a csavaranyát. Az egész szelep a kezében maradt. – Itt a hiba – mondta. – Ebben az anyában elkopott a csavar, ezért folyik el az üzemanyag. Van nálad egy darab drót?

Frederik a zsebébe kotort. – Csak ez a madzag.

– Ideiglenesen az is megteszi. – Harald visszadugta a szelepet a helyére, és hozzákötötte az üzemanyagszűrő kiömlőcsövéhez. – Most próbáld meg.

Frederik meghúzta a kart, és a motor beindult. – A mindenségit! – álmélkodott. – Megjavítottad.

– Madzag helyett majd dróttal rögzítsd – mondta Harald.

– Köszönöm. – Fred felmászott a traktor ülésére, és elhajtott.

– Nem sokat vacakoltál – jegyezte meg Tik elismeréssel.

Harald vállat vont, aztán visszaballagtak a kastélyhoz. Az udvaron Harald meglepetésére Poul Kirkét pillantotta meg, Mads osztálytársuk unokatestvérét és az ő bátyja, Arne barátját. Poul rövidnadrágban volt, mellette a falnak támasztva bicikli állt. Harald korábban többször találkozott Poullal, úgyhogy most megállt vele beszélgetni, míg Tik bement.

– Itt dolgozol? – kérdezte Poul Haraldtól.

– Nem, látogatóba jöttem. Még nincs vége a tanításnak.

– Úgy tudom, a farmon felvesznek diákokat aratómunkára. Mit tervezel nyárra?

– Még nem döntöttem el. Tavaly Sandén dolgoztam egy építkezésen, az új német támaszponton.

Ez felkeltette Poul érdeklődését. – Miféle támaszpont van ott?

– Azt hiszem, valami rádióállomás. Mielőtt a berendezéseket felszerelték, az összes dánt elbocsátották. – Harald éppen megkérdezte volna, mit keres Poul Kirstenslotban, amikor megkapta rá a választ. Karen közeledett feléjük a kastély oldalszárnya felől, kerékpárt tolva.

– Jó reggelt, Harald – mondta, majd Poulhoz lépett, és megpuszilta. – Szia.

Harald arra számított, hogy egy órát Karen társaságában tölthet majd. A lány azonban biciklitúrára indul Poullal, aki nyilvánvalóan a kedvese.

Poul megfogta Karen kezét. – Mehetünk?

– Felőlem igen.

Nyeregbe pattantak, és Harald csak nézett utánuk, amint távolodtak a napsütötte fasorban.

HERMIA MOUNT biztosra vette, hogy hamarosan elbocsátják. A Kastrup repülőtéren elfogtak két dánt, akik az MI6-nak dolgoztak. Most őrizetben vannak, nyilván vallatják őket. Ez súlyos csapás volt az Éjjeliőrök hálózatára.

Hermia egy évtizedet töltött a szolgálatnál, úgyhogy tudta, mi a dolgok menete. A főnöke, Herbert Woodie igazi bürokrata a régi időkből, nyilván bűnbakot keres. Woodie sohasem békéit meg a gondolattal, hogy egy nővel kell együtt dolgoznia, úgyhogy örömest leváltja.

Csakhogy az MI6-nál senkinek sem volt annyi közvetlen tapasztalata Dániáról, mint neki. Emellett Digby Hoare látogatása is megerősítette, hogy milyen fontos a munkája. A németek repülőgép-felderítő rendszere az ő

javukra döntheti el a háborút. Minél többet gondolkodott rajta Hermia, annál valószínűbbnek tűnt számára, hogy a probléma nyitja Dániában lehet. A dán nyugati part ideális helyszín olyan riasztó állomásnak, amely a Németország felé közeledő bombázókat figyeli. A posztján kell maradnia. Ami azt jelenti, hogy túl kell járnia a főnöke eszén.

– Ez rossz hír – jegyezte meg Woodie, amikor Hermia megállt az íróasztala előtt.

– Ha egy kém lebukik és kivallatják, annak mindig vannak veszélyei – mondta Hermia. – Jelen esetben azonban úgy érzem, nem nagy a kockázat.

Woodie rámordult: – Lehet, hogy vizsgálat indul az ügyben.

Hermiának összeszorult a gyomra. A vizsgálat azt jelenti, hogy Woodie-nak bűnbakot kell találnia. – A két letartóztatott ember semmit sem tudhat – mondta. – Az Éjjeliőrök közül valaki átadta nekik az újságokat, ők pedig elrejtették.

– Kitől kapták az újságokat?

– Matthies Hertz hadnagytól. Ő most elrejtőzött. És a letartóztatottak senki mást nem ismernek a hálózatból.

– De hogyan jutott el hozzájuk a dán rendőrség?

– Azt hiszem, a svéd oldalon történt valami hiba.

– Vagy úgy. – Woodie szeme felcsillant. Svédország semleges, nem őhozzá tartozott. – Foglaljon helyet, Miss Mount.

– Köszönöm – mondta Hermia. – A svéd közvetítő illegális újságokat juttatott el a Reuters stockholmi irodájához, és ez feltűnhetett a németeknek. Ön kezdettől fogva szigorúan elrendelte, hogy ügynökeink ne folytassanak propagandamunkát. – Ez hízelgés volt: Woodie szájából soha nem hallott ilyesmit.

A főnök azonban bölcsen bólogatott. – Úgy van.

– Én ezt jól az agyukba véstem, de mégis megtörtént a baj –folytatta Hermia. – Írjak egy feljegyzést, amelyben hivatkozom az ön utasítására és arra a közleményre, amelyben ezt a szabályt a svéd partnerek tudomására hoztam?

– Jó ötlet.

– Új módszert kell találnunk, amellyel kijuttatjuk az információt Dániából.

Woodie-nak fogalma sem volt róla, miként lehetne megszervezni egy másik csempészakciót. – Hát igen, ez komoly fejtörést okoz – jegyezte meg riadtan.

– Szerencsére van egyéb lehetőségünk is, mégpedig a vonat, amely a dániai Elsinore-ból a svédországi Helsingborgba átkelő hajójárathoz csatlakozik. Belevehetném a feljegyzésembe, hogy ön jóváhagyta ezt az új tervet.

– Rendben.

Hermia tétovázott. – És a… vizsgálat?

– Tudja, nem vagyok biztos benne, hogy szükség lesz rá. A maga feljegyzése minden kérdésre választ ad.

Hermia próbálta leplezni elégedettségét. Ezek szerint mégsem rúgják ki. – Értem, uram.

– Amúgy mit csinálnak most az Éjjeliőrök?

– Éppen arra akarom kérni őket, hogy nézzenek körül, nincs-e valami jele, hogy a németek nagy hatótávolságú repülőgép-felderítő rendszert fejlesztettek ki.

– Ne tegye! Ha az ellenség megtudja, hogy ez iránt érdeklődünk, arra gyanakodnak majd, hogy mi már rendelkezünk vele.

– De uram… Nem elképzelhetetlen, hogy már kifejlesztették.

– Megnyugtathatom, nem ez a helyzet.

– Az az úr a Downing Streetről, aki a múlt héten itt járt, mintha másként vélekedett volna.

– Szigorúan bizalmas ugyan, de elmondom magának, hogy az M16 különbizottsága nemrég foglalkozott a radarkérdéssel, és arra jutott, hogy az ellenségnek még legalább tizennyolc hónap kell ilyen rendszer megalkotásához.

Hermia elmosolyodott. – Ez tényleg megnyugtató – füllentette.

– Gondolom, uram, ön is benne volt a bizottságban.

Woodie bólintott. – Ami azt illeti, én voltam az elnöke.

– Köszönöm, hogy eloszlatta az aggodalmamat. Akkor elkészítem a feljegyzést.

Hermia visszament az irodájába. Megtartotta az állását, és megtudta a nagy hatótávolságú repülőgép-felderítő rendszer nevét: radar. Viszont kiderült, hogy Woodie nem engedélyezi számára a vizsgálódást az ügyben.

Persze Woodie engedélye nélkül is utána fog nézni az ellenséges radarnak. Csak még azt nem tudta, mit üzenjen az Éjjeliőröknek. Több információra van szüksége, mielőtt eligazítja Poul Kirkét. És Woodie-tól ezt nem kapja meg.

Leült az íróasztalához, felemelte a telefonkagylót, és beleszólt:

– Kapcsolja a Downing Street 10,-et.

DIGBY HOARE-RAL a Trafalgar térre beszéltek meg találkozót. Hermia a Nelson-oszlop tövében állt, és nézte, amint a férfi a White-hall felől átjön az úton. Kezet fogtak, majd sétálni kezdtek a Soho felé.

Hermia azt gondolta, betérnek egy kocsmába inni valamit, Digby azonban egy francia étterembe kalauzolta. Mellettük jobbról-balról üres asztalok álltak, úgyhogy nyugodtan beszélgethettek, senki sem hallotta őket.

Hermia azonnal a tárgyra tért. – A dániai ügynökeim segítségével ki akarom deríteni, van-e a németeknek radarjuk.

Digby összevont szemöldökkel nézett rá. – A kérdés ennél bonyolultabb. Most már kétségtelen, hogy nekik is van radarjuk, nemcsak nekünk. De az övék sokkal hatékonyabb, mint a miénk…

– Ó – mondta Hermia döbbenten. – Woodie-tól úgy értesültem… Mindegy.

– Arra keressük a választ, mitől olyan jó a rendszerük.

– Értem. – Hermia az új információ birtokában átgondolt egykét dolgot. – Ezzel együtt valószínű, hogy a berendezések egy része Dániában van.

– Nekem is logikus választásnak tűnik. A *Freya* fedőnév Skandináviára utal.

– Akkor mit keressenek az embereim?

– Ezt nehéz megmondani – ráncolta a homlokát Digby. – Nem tudjuk, hogy néz ki a berendezésük. Erre gondol, ugye?

– Feltételezem, hogy rádióhullámokat bocsát ki. És a jelnek jókora távolságot kell megtennie, különben a riasztás nem elég korai.

– Igen – bólintott Digby. – Az egész semmit sem ér, ha a rádiójel nem tesz meg legalább nyolcvan kilométert.

– Nem tudnánk fogni ezeket a jeleket?

A férfi meglepetten felvonta a szemöldökét. – Dehogynem, rádióvevővel. Okos gondolat… Nem is értem, ez miért nem jutott eszébe senkinek.

– Össze tudnának rakni ilyen jelek fogására alkalmas vevőkészüléket?

Digby elgondolkodott. – Nyilván hordozható készülékre lenne szükség.

– Férjen el egy bőröndben, és teleppel működjön, hogy bárhol használható legyen.

– Elképzelhető. Van Welwynben egy szakembergárda, ők bizonyára össze tudnának rakni valamit.

Kihozták az ételt. Hermia tenger gyümölcsei frikasszét rendelt, amely friss volt és remekül fűszerezett, úgyhogy jó étvággyal fogott hozzá.

Néha elkapta Digby tekintetét, és mindig ugyanazt látta a férfi szemében: a csodálat és a vágy keverékét. Ettől megrémült. Ha a férfi beleszeret, az csak bonyodalmakhoz és csalódáshoz vezethet. Ugyanakkor nemcsak zavaró, hanem hízelgő is volt, hogy egy férfi ilyen leplezetlenül kívánja. Egyszer érezte, hogy elpirul, erőnek erejével Arnéra gondolt, amitől mindjárt hűvösebben tudott viselkedni Digbyvel.

Mire elfogyasztották az ételt, és kiléptek a vendéglőből, már sötét este volt, bár világított a telihold. Miközben átsétáltak a St. James parkon, egyszer csak felhő takarta el a holdat, mire Digby Hermiához fordult, és megcsókolta. A lány önkéntelenül is elismeréssel adózott neki ezért a gyors, határozott lépésért. Mielőtt elfordulhatott volna, a férfi szája a szájára tapadt. Tudta, hogy fel kellene háborodnia, de megdöbbenésére viszonozta a csókot.

Egy percig hevesen csókolóztak, aztán Digby keze Hermia mellére tévedt, és ez megtörte a varázst. *Hogy élvezhetem Digby csókját, amikor Arnét szeretem?,* hatolt el a tudatáig a kérdés. Tenyerét a férfi mellkasának feszítette, és eltolta magától. – Ennyi elég – szólt határozottan.

1940. ÁPRILIS 9-ÉN, amikor Hitler megtámadta Dániát, körülbelül kétszáz dán hajó volt kint a tengeren. Aznap a BBC dán nyelvû adásában újra meg újra felszólították a hajók legénységét, hogy inkább a szövetségesek valamelyik kikötője felé vegyék az irányt, mintsem egy leigázott országba térjenek vissza. Mintegy ötezer tengerész élt a felajánlott menedékjoggal. Legtöbbjük Anglia keleti partján kötött ki, és a háború alatt folytatták a hajózást.

Hermia úgy döntött, hogy elmegy Stokebyba, abba a tengerparti városba, ahol már két alkalommal is járt, hogy elbeszélgessen az ottani dán halászokkal. Utazása céljáról most annyit mondott Herbert Woodie-nak, hogy szeretné felülvizsgálni és ellenőrizni a főbb dán kikötőkről meglévő, ám kissé már elavult térképeit. Ezt Woodie habozás nélkül elhitte neki.

Digby Hoare-nak mást adott elő. Két nappal a londoni találkozásuk után Digby beállított Bletchleybe egy bőrkofferrel, amelybe szépen be volt pakolva a rádióvevő. Megmutatta Hermiának, hogyan működik.

Hermia eredetileg úgy tervezte, hogy a vevőkészüléket eljuttatja az Éjjeliőrökhöz, de aztán eszébe jutott egy kézenfekvőbb megoldás. A radarberendezés jelei valószínűleg ugyanolyan könnyen foghatók tengeren,

mint szárazföldön. Közölte Digbyvel, hogy a készüléket egy halászhajó kapitányának adja át, akit megtanít a használatára. Digby helyeselte a tervet. Az elgondolás jónak tűnt, csakhogy Hermia nem szívesen adott volna át másnak ilyen fontos feladatot.

Pénteken vonatra szállt, úgy öltözve, mint aki a tengerre készül, nadrágban, csizmában és bő pulóverben. Nyolckor ért Stokebyba, és az állomásról egyenesen a kikötőbe ment. Ott megtudta, hogy a dán kapitány, akivel már beszélt, hajnalban kihajózik az Északi-tengerre. Hermia elmagyarázta neki, hogy szeretne a dán partok közelébe jutni, mert le akar hallgatni egy német rádióadást. A kapitány nem kérdezősködött, minden további nélkül beleegyezett, hogy elviszi Hermiát.

Másnap hajnalban Hermia és a négytagú személyzet felszállt a *Morganmand* fedélzetére. A kelő nap sugarainál kis hajójukkal átlavíroztak a kikötőbejáratot védő aknazáron.

Szép idő volt, de amint elhagyták a part védelmét, másfél méteres hullámokkal találkoztak.

Amikor a hajó megközelítette a dán partokat százhúsz kilométerre, Hermia felvitte a fedélzetre a hordozható vevőkészüléket. Rácsatlakoztatta a telepre, és megkönnyebbülten látta, hogy a számlapok kivilágosodnak. Egy darab dróttal az árbochoz rögzítette az antennát, aztán feltette a fejhallgatót.

Ide-oda csavargatta a frekvenciakeresőt. Elsőre semmit sem hallott, ami radarjel lehetett volna. Két órán át figyelte a hullám-hosszokat. A legvalószínűbb hely egy radarállomás számára a dán partvidék déli csücske volt, közel a német határhoz.

Végül, amikor már sokadszor ment végig a frekvenciákon, mintha zenei hangot hallott volna. Visszatekerte a gombot, kereste az iménti helyet. Légköri zavarok, aztán megint ugyanaz a hang. A hullámhossz 2,4 méter volt. Ezt feljegyezte a kis füzetbe, amelyet a Digbytől kapott bőröndben talált.

Most az irányt kellett megállapítania. A rádióvevőn talált egy 1-től 360-ig kalibrált kijelzőt, amely a rádiójel forrását mutatta. Digby nyomatékkal hangsúlyozta, hogy ezt a tájolót egy vonalba kell hozni a hajó hossztengelyével. Így lehet a haladási irány és a mutató által jelzett értéknek az alapján kiszámítani, honnan érkezik a jel.

Az egyik matróz meghatározta a hajó irányát és helyzetét. Hermia felírta ezeket a számokat, majd újra ráállt a furcsa hangra.

Miután ismételten meghatározták a hajó helyzetét és haladási irányát, Hermia bement a kormányosfülkébe, és keresett egy térképet. Megjelölte

rajta a feljegyzett két értéket, és mindkét helyzetből egyenes vonalat húzott a rádiójel irányába. A két vonal a part közelében, Sande szigeténél metszette egymást.

– Te jó ég – fohászkodott Hermia. – Odavalósi a vőlegényem.

– Sande? – szólt a kapitány. – Azt a helyet ismerem. Néhány éve jártam ott, versenyautók gyorsasági tesztjét néztem meg.

Pár perc múlva Hermia újabb tájolást végzett. A rádiójel most gyenge volt, de a térképre rajzolt harmadik vonal háromszöget alkotott a másik kettővel, és Sande szigete nagyrészt ezen a háromszögön belül helyezkedett el.

Hermia diadalmámorban úszott. Bejött az, amire számított.

Most el kell küldenie Poul Kirkét vagy valaki mást a csoportból Sandéra, hogy nézzen körül. Amint visszaér Bletchleybe, rejtjelezett üzenetet küld. Alig várta, hogy elmondhassa Digbynek.

Négy

HARALD OLUFSEN elkönyvelte magában, hogy ilyen csodálatos gépet, mint a Tiger Moth, még sohasem látott. Úgy nézett ki, mint egy felszállni készülő szitakötő, egymotoros volt, krémszínűre festett légcsavarral és két nyitott pilótaüléssel.

A Jansborg Skole végzősei a vodali katonai repülőiskolában töltötték a napot. Arne és Poul Kirke kalauzolta őket. A hadsereg toborzóprogramjának részeként nyílt napot tartott, nem volt ugyanis könnyű meggyőzni a tehetséges fiatalokat, hogy olyan légierőhöz jelentkezzenek, amelynek semmi dolga.

A tizenöt fiú bejárta a légibázist, és előadást hallgatott. Most pedig türelmetlenül várták a nap fénypontjaként beígért egyéni repülőgyakorlatot. A füvön öt Tiger Moth sorakozott. A német megszállás kezdete óta a dán katonai gépek nem repülhettek, de a mai gyakorlatra kivételesen megkapták a felszállási engedélyt.

Poul Kirke vette át a szót. – Nézzetek be a pilótafülkébe –mondta. – Mindig az alsó szárny fekete járócsíkján legyen a lábatok.

Tik Duchwitz ment elsőnek. Poul magyarázni kezdett neki. –Baloldalt látsz egy ezüstszínű gázkart, amely a sebességet szabályozza, illetve egy zöld trimmelőkart, amely a magassági kormányt állítja.

Harald maradt utolsónak. Neheztelt Poulra, amiért olyan pimasz könnyedséggel elkerekezett Karen Duchwitzcal Kirstenslot-ban, de érdeklődése erősebbnek bizonyult a sértődöttségénél.

Mikor lelépett a szárnyról, Poul megkérdezte: – Na, mit szólsz hozzá?

Harald vállat vont. – Elég egyszerűnek látszik.

– Akkor te repülsz elsőnek – mondta Poul vigyorogva.

A többiek nevettek, Harald azonban egyáltalán nem bánta a dolgot. Bementek a hangárba, és pilótaruhát húztak. Harald bosszúságára Poul mindenáron segíteni akart neki.

Amikor elkészültek, az első öt látogató, egy-egy pilótával párban, visszament a mezőre. Harald szeretett volna a bátyjával felszállni, de Poul megint őt szemelte ki magának.

Egy szerelő feltöltötte a gép üzemanyagtartályát. – Felszállás előtt mindig megvizsgáljuk a gépet – mondta Poul. Megrugdosta a gumikat, megmozgatta a csűrőlapokat. – Említetted, hogy dolgoztál Sandén azon az új német támaszponton – mondta mintegy mellékesen.

– Úgy van.

– Mi volt a munkád?

– Gödörásás, betonkeverés.

Poul a repülőgép hátuljához lépett, és ellenőrizte, hogy rendben van-e a magassági kormány. – A múltkor azt mondtad, hogy szerinted rádióállomás van ott. Miből gondolod?

– Láttam a berendezést.

Poul éles pillantást vetett rá, és Harald most már tudta, hogy nem felületes kérdezősködésről van szó. – Lehet látni kívülről?

– Nem. Az egész létesítmény be van kerítve, és őrzik, a rádiót pedig egy ligetbe rejtették, de egyik este az utat lerövidítve átvágtam a bázison. Láttam egy nagy, négyzet alakú antennát, olyan három és félszer három és fél méteres lehetett, és egy forgó alapon állt.

A kezelő végzett a tankolással, és odaszólt: – Felszállásra kész, uram.

Poul Haraldra nézett. – Indulhatunk?

– Hová üljek, előre vagy hátra?

– Mindig az oktató ül elöl.

Harald bemászott a szűk pilótafülkébe.

Poul odahajolt hozzá, és megigazította a biztonsági hevederét. – Ezeket a gépeket oktatórepülésre tervezték, úgyhogy kettős kormányművel vannak felszerelve – mondta. – Repülés közben finoman tartsd rajta a kezedet és lábadat, hogy érezd, miként mozgatom. Majd szólok, mikor veheted át az irányítást.

– Hogyan tartjuk a kapcsolatot?

Poul sztetoszkóphoz hasonlatos, Y alakú gumicsőre mutatott. – Úgy működik, mint a hajókon használt szócső. – Megmutatta Haraldnak, hogyan tudja a sisakján lévő fülhallgatóhoz csatlakoztatni. Aztán bemászott az első ülésre.

Miután a szerelő beindította a motort, hátralépett, és a propeller forogni kezdett. Harald hirtelen érezte, mennyire könnyű és törékeny a szerkezet.

Amikor a propeller felpörgött, a szerelő kivette a kerekek elől a féktuskókat. Harald keze alatt megmozdult a gázkar, a motor még hangosabban dübörgött, és a Tiger Moth fürgén gurulni kezdett a kifutón. Néhány másodperc múlva a botkormány lassan eltávolodott Harald térdétől. A kis gép zötyögve és rázkódva egyre gyorsult, végül a talajról felszökkenve a levegőbe emelkedett.

Mámorító érzés volt mind magasabbra szállni. Egyik oldalon lenézve Harald kis falut látott. Poul jobbra döntötte a gépet. Harald a műszerekre pillantott. Háromszáz méteres magasságban jártak.

Amikor a gép egyenesbe és szintbejött, és a fordulatszám csökkent, Poul megkérdezte: – Fogod a kormánybotot?

– Igen.

– Nézd a horizontvonalat! Amikor elengedem a kormányt, azt akarom, hogy egyszerűen tartsd szintben a szárnyakat.

– Rendben – mondta Harald idegesen.

– Tiéd az irányítás.

A repülőgép megingott és oldalra dőlt. Harald úgy érezte, menthetetlenül a földbe csapódnak. – Mi volt ez? – kiáltotta.

– Csak egy széllökés. Korrigálj, de ne sokat.

Harald a pánikot leküzdve a dőléssel ellenkező irányba tolta a kormánybotot. Aztán észrevette, hogy az orr megint magasabban van a kelleténél, és azt is visszaállította.

– Jól van – mondta Poul. – Most próbáljunk egy fordulót. Lassan told a kart balra.

Harald megtette. A repülőgép balra dőlt, és őt megint az az émelyítő érzés fogta el, hogy mindjárt kiesik. De a gép kanyarodni kezdett, és Harald

mámoros izgalommal nyugtázta, hogy tényleg vezet egy Tiger Motht.

Már háromnegyed kört megtettek, mikor Poul végre azt mondta: – Hozd egyenesbe!

Harald jobbra tolta a kart, és a gép egyenesbe jött.

– Látod a repülőteret?

Harald először nem látta. Fogalma sem volt, hogy nézhet ki innen a magasból.

Poul kisegítette. – Hosszú, fehér épületek sora egy zöld mező szélén. A propellertől balra nézd.

– Látom.

– Tarts irányba, úgy, hogy a repülőtér az orrtól balra essen.

Harald mostanáig nem is gondolt az útvonalra. Éppen elég volt neki irányítania a gépet.

– Emelkedsz – figyelmeztette Poul. – Egy hüvelyknyit engedd vissza a gázkart, és ahogy közeledünk az épületekhez, menj le háromszáz méterre.

Harald csökkentette a gázt, és lassan előretolta a kormánybotot.

– Ez az. Tartsd az irányt a leszállópálya felé.

Harald látta, hogy éppen a hangárok felé haladnak. Az oldalkormánnyal korrigálva enyhe fordulót hajtott végre, és sikerült megcéloznia a leszállópályát. Csakhogy túlságosan magasan voltak.

– Most visszaveszem az irányítást – mondta Poul. Levette a gázt, és a gép siklórepülésben közeledett a leszállópályához. Néhány másodperccel a landolás előtt lassan hátrahúzta a kormánybotot. A kerekek zötyögve földet értek.

Poul leállította a motort, aztán kimászott. Harald némi nehézség árán kikapcsolta a biztonsági hevederét, és kilépett az ülésből.

– Nagyon jól csináltad – dicsérte meg Poul. – Van hozzá tehetséged.

– Csak azt sajnálom, hogy nem tudtam a leszállópályáig hozni.

– A többiek közül aligha engedik bárkinek, hogy megpróbálja. Menjünk, öltözzünk át.

Miután Harald kibújt a pilótaruhából, Poul intett neki: – Gyere be az irodámba egy percre. – A kis helyiségben irattartó szekrény, íróasztal és két szék állt.

– Lerajzolnád azt a rádióberendezést? – Poul ezt úgy mondta, mintha valami jelentéktelen apróságról volna szó.

– Persze – felelte Harald.

Poul kiment, Harald pedig rajzolni kezdett. Felidézte magában azt az esős éjszakát. Mikor végzett, a lap hátoldalára odarajzolta Sande térképét,

megjelölve rajta a támaszpont helyét.

Poul visszajött, alaposan szemügyre vette a rajzokat, majd így szólt: – Ez remek. Köszönöm.

– Szívesen.

Poul kinyitotta az irattartó szekrényt. A dossziékon címkék voltak. Egy *Andersen, H. C.* feliratút húzott ki a többi közül. Lévén Hans Christian Andersen a leghíresebb dán író, Harald úgy vélte, ez rejtekhely lehet. És csakugyan, Poul ebbe tette be a rajzlapot, majd visszacsúsztatta a dossziét a helyére.

– Menjünk vissza a többiekhez – mondta, és az ajtóhoz lépett. – Német katonai létesítményeket lerajzolni büntetendő cselekmény. Az lesz a legjobb, ha senki nem tud róla. Még Arne sem.

Harald bólintott. – Rendben van… egy feltétellel. Ha őszintén válaszolsz a kérdésemre.

Poul megvonta a vállát. – Jó, megpróbálhatom.

– Ugye létezik ellenállási mozgalom?

– Igen – felelte Poul komolyan. – És most már te is a tagja vagy.

TILDE JESPERSEN virágillatú parfümje az asztal fölött átlibbenve ingerelni kezdte Peter Flemming orrát. A férfi elképzelte, milyen illatú lehet Tilde bőre, amikor leveti a blúzát.

– Mire gondol? – kérdezte a nő.

Peter legszívesebben megmondta volna neki, de eszébe jutott a felesége. Azt felelte: – Arra, ahogy elgáncsolta azt a menekülő szerelőt a repülőtéren.

– Nem is gondolkodtam, csak kinyújtottam a lábamat.

– Jó az ösztöne. Az a legjobb magában, Tilde, hogy nem játssza a tanácstalan nőt, aki helyett a férfiak majd elvégzik a munkát.

Ezt a megjegyzést bóknak szánta, Tildének azonban nem tetszett. – Soha senkitől nem kértem segítséget – mondta önérzetesen.

Jött a pincér. *Smorrebrod*ot kértek sajttal és uborkával, és átnyújtották az élelmiszerjegyüket.

Tilde megkérdezte Petertől: – Van valami haladás a kémügyben?

– Tulajdonképpen nincs. A repülőtéren őrizetbe vett két férfit Hamburgba küldték, ahol a Gestapo alapos kihallgatásnak veti őket alá. Megadták a kapcsolatuk nevét, de az illető eltűnt.

– Akkor ez vakvágány.

– Ahogy mondja. – Erről eszébe jutott egy másik elakadt ügy. – Vannak zsidó ismerősei?

Tilde meglepettnek látszott. – Egy-kettő. Miért kérdi?

– Listát készítek.

– A zsidókról? Miért?

– Az a dolgom, hogy szemmel tartsam a felforgató elemeket.

– És a zsidók felforgató elemek?

– A németek szerint azok. Az újonnan bevándorolt zsidókat könnyű felismerni. Fura ruhában járnak, sajátos akcentussal beszélnek, és legtöbbjük ugyanabban a néhány koppenhágai utcában lakik. De vannak ezrével olyan zsidók is, akiknek a családja évszázadok óta Dániában él. *Ezek* ugyanúgy néznek ki és ugyanúgy beszélnek, mint a dánok. Ha zsidó csoportok szervezkedni kezdenek a németek ellen, tudnunk kell, hol keressük a gyanús alakokat. Úgyhogy listát készítek róluk.

– Hogyan?

– Két beosztottam átnézi a telefonkönyvet, kiírják belőle a zsidó hangzású neveket. De én legszívesebben a zsinagógában tartanék razziát. Ott valószínűleg nyilvántartást vezetnek.

Tildén látszott, hogy nem tetszik neki a dolog, de azért megkérdezte: – És miért nem teszi?

– Juel nem ad rá engedélyt.

– Szerintem igaza van. És ha a nácik összeterelik a zsidókat, és a németországi koncentrációs táborokba küldik őket? Akkor a maga listáját fogják használni!

– Mindig fennáll a veszély, hogy egy adott információt nem az eredeti célra használnak.

– Akkor nem volna jobb, ha hagyná a csudába azt az átkozott listát?

Hogyan lehet ez a nő ilyen ostoba?, mérgelődött magában Peter. – Nem! – kiáltotta. – Szóval maga nem hajlandó együttműködni velem?

– Rendőr vagyok, azt teszem, amit parancsol.

Megérkezett az ételük. Néhány percig kínos csöndben falatoztak, aztán Tilde megkérdezte: – Mi a helyzet odahaza?

– Ingével? Ugyanaz.

– Nehéz lehet magának.

– Még szerencse, hogy az apám ilyen nagylelkű. A fizetésemből nem telne ápolónőre. Intézetbe kellene adnom Ingét.

Tilde nehezen értelmezhető pillantást vetett rá. Akár úgy is fel lehetett fogni, hogy nem tartaná rossz megoldásnak az intézetet.

Ebéd után visszamentek a Politigaardenbe. Amint beléptek az épületbe, Frederik Juel köszönt rájuk. – Jöjjön velem, Flemming – mondta. – Braun tábornok magához rendelt bennünket.

A Politigaardentől csak rövid sétányira volt a főtér és a németek által birtokba vett Dagmarhus. Ott Walter Braun irodájába kísérték őket, egy sarokszobába, amely antik íróasztallal volt berendezve.

A tábornok elégedett ábrázattal fogadta őket. – Megfejtettük az üzenetet, amelyet a féktuskóban találtak – mondta.

– Komoly teljesítmény – dünnyögte Juel.

Braun kinyitotta az asztalán levő dossziét. – Egy Éjjeliőrök elnevezésű csoporttól származik. Mond maguknak valamit ez a név?

– Utánanézek – felelte Peter. – Mit tartalmaz az üzenet?

– A dániai katonai pozícióinkat részletezi – mondta Braun. – A légvédelmi ütegek elhelyezkedését Koppenhágában és környékén. Felsorolja, hogy mely német hajók fordultak meg a kikötőben az elmúlt hónap során, illetve mely ezredek állomásoznak Arhus és Morlunde városában. Kézre tudja keríteni ezeket az embereket?

– Nagyon bízom benne.

Braun figyelme mostanára teljesen Peterre irányult, mintha Juel ott sem volna. – Gondolja, hogy ugyanazokról van szó, akik az illegális újságokat készítik?

– Az újságok szerkesztőit megfigyelés alatt tartjuk. Azt hiszem, ez egy új szervezet, amellyel eddig még nem találkoztunk.

– Hogyan kapja el őket?

– Van a felforgató elemeknek egy csoportja, amelyet még nem térképeztünk fel: a zsidók.

– Akkor intézkedjen – mondta Braun. – Menjen el a zsinagógákba!

– Jó ötlet – mondta Peter. – Lehet, hogy vezetnek nyilvántartást.

Juel a tekintetével valósággal felnyársalta Petert, de egy szót sem szólt.

A KÖZPONTBA visszaérve Peter gyorsan összeszedte a csapatát. Ugyanazokat a nyomozókat választotta, akikkel a Kastrupon járt: Conradot, Dreslert, Ellegardot és Tilde Jespersent. A sárga téglás zsinagógához hajtottak. Ellegard pedig Peter utasítására lecövekelt a kapuban.

A szomszédos zsidó szeretetházból öregember jött ki. Segíthetek valamiben? – kérdezte udvariasan.

– Rendőrség – mondta Peter. – Magánál van a zsinagóga kulcsa?

Az öreg arcára kiült a félelem. – Nálam.

– Engedjen be minket.

A férfi előhalászott a zsebéből egy kulcscsomót, és kinyitotta a kaput.

– Mutassa a nyilvántartását! – utasította Peter a férfit.

– Miféle nyilvántartást?

– Biztosan nyilvántartják, hogy kik tartoznak a hitközséghez.

– Nem… Itt minden zsidót szívesen látunk.

Peter elképzelhetőnek tartotta, hogy a zsinagóga nem vezet nyilvántartást, de még valószínűbbnek vélte, hogy létezett lista, csak azt a német megszállás napján megsemmisítették. – Időnként biztosan írnak a tagoknak, értesítik őket az adományok felhasználásáról.

– Hirdetményt szoktunk kifüggeszteni a közösségi központban – felelte a rabbi.

– Vagy úgy – mondta Peter elégedett mosollyal.

A közösségi központ másfél kilométerre volt egy nagy épületben. A vezetője, egy fiatalember lekezelő modorban közölte, hogy nem vezetnek név- és címlistát.

A fiatalembert Ingemar Gammelnek hívták, és volt benne valami, ami töprengésre késztette Petert. Az íróasztalánál ülve nyugodtan nézte, amint felforgatják az irodáját.

– Azt hiszem, megvan, amit keresünk, főnök – mondta Conrad, és egy iratrendezőt nyújtott át Peternek.

A dossziéban hosszú oldalakon át nevek és lakcímek sorakoztak. – Kitűnő – mondta Peter. Átfutotta a lapokat, valami ismerősét keresett, de semmi sem tűnt fel neki.

Gammel zakója az ajtóra csavarozott akasztón lógott. A belső zsebében Peter vékony kis noteszt talált. Belenézett.

A szokványos bejegyzéseket találta: ebéd valakivel, anya születésnapja, felhívni Jorgent Wilder-ügyben. – Elárulná, ki az a Jorgen? – kérdezte.

– Az unokatestvérem, Jorgen Lumpe – felelte Gammel. –Könyveket csereberélünk.

– És Wilder?

– Thornton Wilder, amerikai író.

Peter a notesz végére lapozott. Egy névsort talált címekkel és néhol telefonszámokkal. Találomra kiválasztott egyet. – Hilde Bjergager… Ő kicsoda?

– Egy ismerős lány – válaszolta Gammel higgadtan.

Peter tovább faggatta. – Bertil Bruun?

Gammel most sem jött zavarba. – Vele teniszezni szoktunk.

– Poul Kirke?

– Régi barátom.

– Preben Klausen.

– Képkereskedő.

Gammelen most először látszott némi érzelem, de inkább megkönnyebbülés, mint bűntudat. *Vajon úgy véli, hogy megúszott valamit?,* töprengett Peter. *Miért lehet fontos ez a képkereskedő? Vagy az előző név volt a találat?* – Azt mondja, Poul Kirke régi barátja?

– Együtt jártunk egyetemre. – Gammel hangja nyugodt volt, de a tekintetében félelem bujkált.

Peter megint a noteszre pillantott. A telefonszám mellett N betű állt. – Mit jelent ez?

– Naestved. A naestvedi száma.

– Mi a másik száma?

– Nincs neki másik.

– Akkor miért írta mellé az N-t?

– Az igazat megvallva már nem emlékszem – válaszolta Gammel kissé ingerülten.

Lehet, hogy igazat mond. De az is lehet, hogy az N azt jelenti: *Nattevagter,* vagyis Éjjeliőr. – Kirkének mi a foglalkozása?

– Pilóta a légierőnél.

– Aha. – Peternek már korábban is megfordult a fejében, hogy az Éjjeliőrök esetleg katonák. – Melyik bázison szolgál?

– Vodalban.

– Mintha az előbb Naestvedet mondott volna.

– Az ott van Naestved mellett.

– Harminc kilométerrel odébb van – mondta Peter Conradnak. – Tartóztassa le.

AZ INGEMAR GAMMELNÉL tartott házkutatás kudarccal végződött. Peter ebből arra következtetett, hogy Gammel jelentéktelen alak lehet a kémhálózatban, akinek csak az a dolga, hogy a megfigyeléseit továbbítsa a központnak. De ki lehet a kulcsember, aki összegyűjti és Angliába küldi az értesüléseket? Peter abban reménykedett, hogy talán Poul Kirke az.

A repülőiskola, ahol Poul Kirke állomásozott, nyolcvan kilométerre volt Koppenhágától. Két rendőrségi Buickkal indultak útnak. Peter felkészült rá, hogy a hadsereg esetleg akadályozza a munkájában, ezért megkérte Braun

tábornokot, rendeljen ki mellé egy német tisztet. Schwarz őrnagyot kapta, aki most az első kocsiban ült.

Vodal füves repülőtér volt néhány alacsony épülettel. A hangárok előtt fél tucat Tiger Moth várakozott. Ahogy Peter kiszállt a kocsiból, megpillantotta Arne Olufsent, gyerekkori vetélytársát Sandén, amint barna egyenruhájában átballag a parkolón.

Kiskorukban jó barátok voltak Arnéval, míg aztán tizenkét éve a két család össze nem veszett egymással. Axel Flemminget, Peter apját elítélték adócsalásért, mire Olufsen tiszteletes a gyülekezet előtt egy hétre kiközösítette. Ez a megaláztatás sokkal fájdalmasabban érintette Axelt, mint a pénzbüntetés. Peter akkor megfogadta, hogy ha az Olufsen család bármelyik tagja valaha törvényt sért, nem lesz számukra kegyelem.

Óhatatlanul átvillant rajta, micsoda édes bosszú volna, ha kiderülne, hogy Arne is tagja a kémhálózatnak.

Találkozott a tekintetük. – Peter! – kiáltott fel Arne. Látszott rajta, hogy meglepődött.

– Szóval itt dolgozol?

– Már amikor van mit. – Arne most is jókedvű volt, mint mindig. Ha terhelte valami a lelkiismeretét, jól leplezte. – Mi járatban vagy? – A német őrnagyra pillantott. – Veszélyes méreteket öltött a szemetelés?

Peter nem értékelte Arne humorát. – Rutinnyomozás – felelte. – Hol találom a repülőtér parancsnokát?

Ame egy alacsony épületre mutatott. – Ott a parancsnokság. Renthe őrnagyot keresd.

Peter magára hagyta, és bement az épületbe. Renthe hórihorgas, kackiás bajuszú férfi volt. Peter bemutatkozott. – Azért jöttem, hogy kihallgassam az egyik emberét, Poul Kirke repülő századost.

– Mi a probléma? – kérdezte a parancsnok.

Peter tapintatosan füllentett: – Orgazdaság gyanúja merült fel vele szemben.

– Ha katonát gyanúsítanak bűncselekménnyel, jobban szeretjük mi magunk kivizsgálni az ügyet.

– Ez csak természetes. – Schwarz felé intett. – Német barátaink azonban azt akarják, hogy a rendőrség vizsgálja ki, úgyhogy most mellékes, ki mit *szeretne.* Kirke a bázison tartózkodik?

– Éppen repül.

– Azt hittem, a gépeiknek tilos felszállni.

– Valóban ez a szabály, de vannak alóla kivételek. Holnap látogatók érkeznek hozzánk a Luftwaffétól, akik fel akarnak szállni az oktatógépeinken, ezért mára engedélyt kaptunk gyakorlórepülésre. Amúgy Kirke néhány perc múlva földet ér.

– Addig átkutatjuk a szállását. Hol a fekhelye?

Renthe tétovázott. – „A" hálóterem, a kifutópálya túlsó végénél.

– Van irodája vagy öltözőszekrénye?

– Egy kis irodája van, innen a harmadik ajtó.

– Akkor ott kezdjük. Tilde, maga jöjjön velem. Conrad, menjen ki a repülőtérre, és ott várj a Kirkét, míg vissza nem érkezik. Dresler és Ellegard, nézzenek körül az „A" hálóteremben. Parancsnok úr, köszönöm a segítségét.

Peter és Tilde a folyosóra kilépve a *Vezető repülőoktató* feliratú ajtóhoz ment. A parányi helyiségbe íróasztal és irattartó szekrény volt bezsúfolva. Elsőként a szekrényben kezdtek kutatni.

Tizenöt perc elteltével Tilde megjegyezte: – Ez különös. – Átnyújtott Peternek egy papírlapot. Gondos vázlatrajz volt egy nagyméretű, négyzet alakú antennáról, amely állványon állt, és fal vette körül.

Tilde Peter válla fölött kukucskálva megkérdezte: – Maga szerint mi lehet ez?

– Még sohasem láttam ilyesmit. Van hozzá mellékelve valami?

– Semmi. – Tilde megmutatta az *Andersen, H. C.* feliratú üres dossziét.

Peter felmordult. – Hans Christian Andersen… Ez már önmagában gyanús. – A lapot megfordítva egy sziget rajzát látta, melynek hosszú, keskeny alakzata ugyanolyan ismerős volt számára, mint Dánia térképe. – Ez Sande, ahol az apám lakik – mondta. Azt is észrevette, hogy a térképen meg van jelölve az új német katonai támaszpont helye.

– Beletrafáltunk – mondta Peter halkan.

Tilde szeme felragyogott. – Elkaptunk egy kémet.

– Még nem – jegyezte meg Peter. – De már csak idő kérdése.

Kimentek a parkoló gépek közelében álló Conradhoz. Peter egy közeledő repülőgépre mutatott, és így szólt: – Azt hiszem, ő lesz a mi emberünk.

Egy Tiger Moth közeledett. Miközben ereszkedett a leszálláshoz, Peter arra gondolt, hogy Poul Kirke kétségkívül kém. Az iratszekrényben talált bizonyíték elegendő hozzá, hogy felakasszák. De mielőtt arra sor kerül, még sok mindent fog kérdezni Kirkétől.

Az egyik rendőrségi Buick robogott a kifutópálya felé és állt meg nagy fékcsikorgással. Dresler ugrott ki belőle, miközben sárga füzetet lobogtatott izgatottan. – A rejtjelkulcs! – kiáltotta.

Peter ideges pillantást vetett rá. Nem akart nagy felhajtást, nehogy Poul Kirke veszélyt sejtsen.

A repülőgép landolt, és már a parkoló felé gurult. Peter látta Kirkét a nyitott pilótafülkében, de a következő pillanatban a gép motorja feldübörgött, a pilóta gázt adott, és a gép éles fordulatot vett. – A fenébe, meg akar lógni! – ordította Peter.

A repülőgép felgyorsult, és egyenesen feléjük tartott.

Peter előrántotta a pisztolyát. Élve akarta kézre keríteni Kirkét, de inkább lelövi, mint hogy kereket oldjon.

A gép vége felemelkedett a földről, így láthatóvá vált Kirke feje és válla. Peter a sisakjára célzott, meghúzta a ravaszt, és mind a hét golyót kilőtte a tárból. Túl magasra célzott, csak az üzemanyagtartályt lyuggatta ki a pilóta feje fölött, de a repülőgép haladt tovább.

A többiek hasra vágták magukat.

Látva, ahogy a pörgő propeller közeledik felé, Peter is a földre vetette magát. Az alsó szárny centiméterekkel a feje fölött zúgott el. Felnézett. A repülőgép emelkedett. A golyók szemlátomást nem tettek benne kárt. Peter kudarcot vallott.

Ekkor hirtelen hatalmas tűzcsóva csapott fel a pilótafülkéből. A lángok iszonyatos gyorsasággal elborították Kirke fejét és vállát, hiszen a ruhája át volt áztatva benzinnel. Aztán Kirke teste előrezuhant, és a Tiger Moth zuhanórepülésbe ment át, végül belefúródott a talajba.

Tilde egész testében remegett. – Ez borzalmas… Szerencsétlen ember.

Peter átkarolta a vállát. – Hát igen – mondta. – És ami a legnagyobb baj, most már nem tudom kihallgatni.

Öt

Dán Népzenei és Néptánc Intézet, hirdette a felirat az épület bejáratánál, de ez csak a hatóságok megtévesztésére szolgált. Odalent az ablaktalan pincében dzsesszklub működött.

A parányi színpadon fiatal nő ült a zongoránál, és balladákat dúdolt a mikrofonba. Lehet, hogy ez is dzsessz volt, de nem az a fajta, amiért Harald lelkesedett. Ő Memphis Johnny Madison fellépésére várt, aki színes bőrű volt, ámbár élete nagyobb részét Koppenhágában élte le, és valószínűleg sohasem járt Memphisben.

Hajnali két óra volt. Este, lámpaoltás után Harald, Mads és Tik felöltözött, kisurrant a kollégium hálótermébõl, és az utolsó vonattal bejött a városba. Kockázatos vállalkozás volt – súlyos következményekre számíthattak, ha kiderül –, de Memphis Johnny megért nekik ennyit.

Harald jókedvét a gabonapálinka is fokozta. Arra gondolt, hogy tagja lett az ellenállási mozgalomnak. Amikor Poul beavatta a titokba, Harald azt mondta, hajlandó bármire, amivel a szervezet hasznára válhat. Poul azt felelte, megfigyelőként fogja igénybe venni a segítségét. Haraldot még mindig féltékenység mardosta, valahányszor Poul és Karen Duchwitz viszonyára gondolt, de az Ellenállás kedvéért elnyomta magában az érzést.

A klubvezető kézbe vette a mikrofont, és bejelentette Memphis Johnny Madisont, akit óriási ováció fogadott.

Johnny felment a pódiumra, leült a zongorához, és a mikrofonhoz hajolva megszólalt: – Elsőként a remek boogie-woogie-zongorista, Clarence Pine Top Srnith egyik szerzeményét adom elő.

Megtapsolták, és Harald bekiabált: – Játszd, Johnny!

Az ajtó közelében lökdösődés támadt, de Harald nem figyelt oda. Johnny belekezdett a számba, négy taktus után azonban hirtelen félbehagyta, mert egy német tiszt lépett fel a színpadra.

Harald rémülten nézett körül, miközben a tiszt elrántotta a mikrofont Johnny elől. – Alsóbbrendű fajhoz tartozó előadók nem léphetnek fel. A klub be van zárva.

– Ne! – kiáltotta Harald. – Ezt nem teheti, náci bunkó! – Hangját szerencsére elnyomta az általános zúgolódás.

– Menjünk innen – jegyezte meg Tik. Karon ragadta Haraldot, és Madsszel együtt mentek ki az utcára. Úgy tervezték, hogy mire a többiek felébrednek, ők is ágyban lesznek.

A városközpont felé indultak. A főbb útkereszteződéseknél a németek nyolcszögletű beton sarokköveket állítottak fel, középen annyi hellyel, hogy egy katona beférjen. Harald még mindig őrjöngött a klub bezárása miatt, és a náci uralomnak ezek az ocsmány mementói még inkább felbőszítették. Az egyik mellett elhaladva tehetetlen dühében belerúgott.

– Azt beszélik, hogy az itt posztoló katonák tiroli nadrágban vannak, mert úgysem látszik a lábuk – jegyezte meg Mads.

A következő pillanatban, amikor egy frissen felújított bolt előtt mentek el, Harald festékesdobozt pillantott meg. Keresett egy lécdarabot, és visszament a sarokkőhöz. Hallotta, hogy Tik figyelmeztető hangon mond valamit, de ügyet sem vetett rá. Gondosan rápingálta a betonra fekete festékkel: *Ezen a nácin nincs nadrág.*

Harald hátralépett, és megszemlélte művét. Reggel koppenhágaiak ezrei mosolyognak majd a tréfáján.

– Na, mit szóltok hozzá? – kérdezte. Körülnézett. Tik és Mads azonban eltűnt, helyettük két dán rendőr állt mögötte.

– Nagyon vicces – mondta az egyikük. – Őrizetbe vesszük, jöjjön velünk.

Harald az éjszaka hátralévő részét a Politigaardenben töltötte, a garázda részegek fogdájában. Annyira bosszantotta tulajdon meggondolatlansága, hogy az álmosság messze elkerülte. Ahogy teltek az órák, megfájdult a feje, szomjúság gyötörte. De ennél is rosszabb volt a gondolat, hogy mi lesz, ha átadják a Gestapónak, és azok megkínozzák? Nem tudta, mekkora fájdalmat bír ki. A végén még elárulja Poul Kirkét, és mindez egy ostoba tréfa miatt. Elképesztő, milyen gyerekesen viselkedett.

Reggel nyolckor a fogdából kihallgatószobába vitték. Az íróasztalnál ülő őrmester géppel írt jelentést olvasott. – Jansborgi diák? – mondta. – Több esze is lehetne, fiatalember. Hol jutott szeszes italhoz?

– Egy dzsesszklubban, uram.

– Aztán véletlenül talált egy festékesdobozt…

– Nagyon sajnálom.

A rendőr hirtelen elvigyorodott. – Jól van, azért annyira nem kell odalennie. Ami azt illeti, elég jó vicc volt. Nincs rajta nadrág! – mondta nevetve.

Harald nem tudta mire vélni a dolgot. – Most mi lesz velem?

– Semmi. A rendőrség bűnözőket üldöz, nem tréfamestereket. – Az őrmester a papírkosárba dobta a jelentést. – Menjen vissza a kollégiumba.

– Köszönöm. – Harald alig tudta elhinni, hogy ilyen szerencséje van. Azon tűnődött, vajon vissza tud-e lopakodni az iskolába észrevétlenül.

Az őrmester felállt. – Ajánlom magának, hogy ne kapjon rá az ivásra.

– Nem fogok, uram – ígérte Harald buzgón.

Az őrmester kinyitotta előtte az ajtót, de Haraldnak földbe gyökerezett a lába a rémülettől. Peter Flemming állt a küszöbön.

– Mit óhajt, felügyelő úr? – kérdezte az őrmester.

Peter keresztülnézett rajta, és Haraldhoz intézte a szavait. – Nocsak, nocsak… Amikor végignéztem az éjszaka őrizetbe vettek listáját, azon töprengtem, vajon lehetséges-e, hogy a falra mázoló, részeg Harald Olufsen azonos a sandei lelkipásztor fiával. – Az őrmesterhez fordult. – Átveszem magától az ügyet.

Az őrmester tétovázott. – A főfelügyelő úr úgy döntött, hogy vádemelési javaslat nélkül lezárjuk.

– Azt majd meglátjuk.

Harald kis híján sírva fakadt. – Mit akarsz tenni velem?

Peter elmosolyodott. – Azt hiszem, visszakísérlek az iskolába.

EGYENRUHÁS SOFŐR vezette rendőrautóval gördültek be a Jansborg Skole udvarára. Harald a hátsó ülésen ült. A kocsi a főbejárat előtt állt meg. Peter felmutatta rendőrigazolványát az iskolatitkárnak, aki őt és Haraldot Heis dolgozószobájába vezette.

Peter hüvelykujjával Haraldra bökve megkérdezte: – Ő a maguké?

A szelíd Heisnek megrándult az arca. – Olufsen nálunk tanul.

– Letartóztatták, mert megrongált egy német katonai őrhelyet.

– Mélységes döbbenettel hallom – szólt Heis halálra váltan.

– Őszintén szólva, nem szívesen tennénk feljelentést egy diákcsíny miatt.

– Nos, örülök, hogy…

– Másrészt azonban német barátaink kíváncsiak, vajon a vétkes elnyeri-e méltó büntetését.

– Ez érthető.

Peter folytatta. – Az ügy kimenetele magától függ. Ha futni hagyjuk a fiút, kicsapja az iskolából?

Harald átlátta, mire megy ki a játék. Peter azt akarta elérni, hogy Harald kihágása nyilvánosságra kerüljön. Csak az Olufsen család megszégyenítése érdekelte.

– Ez azért túlságosan súlyos büntetés volna…

– De még mindig enyhébb, mint a vádemelés és az esetleges elzárás.

– Igen, valóban. A tanévnek hamarosan vége. Tanulmányi szempontból nem sokat ártok a fiúnak, ha most elbocsátom.

– A németeknek viszont elégtétel lenne – mondta Peter. – Ha ön biztosít afelől, hogy kicsapja Olufsent, szabadon bocsátom. Máskülönben visszaviszem a Politigaardenbe.

Heis bűntudatos pillantást vetett Haraldra. – Úgy látszik, az iskolának voltaképpen nincs választása, igaz?

– Igaz, uram.

Heis Peterre nézett. – Hát jó, akkor kicsapom.

Peter arcán elégedett mosoly terült szét. – Örülök, hogy ilyen simán megoldottuk a dolgot. – Kezet fogott Heisszel, és távozott.

Harald érezte, ahogy ellazulnak az izmai. Megúszta. Odahaza persze elszabadul a pokol, de az a lényeg, hogy nem sodorta veszélybe az Ellenállást.

Heis így szólt: – Rettenetes dolog történt, Olufsen.

– Tudom, hogy nagy hibát követtem el…

– Nem erről van szó. Azt hiszem, ismeri Mads Kirke unokatestvérét, Poult. Tegnap lezuhant a repülőgépével.

– Néhány napja együtt repültünk!

Heis várt, mielőtt folytatta: – Sajnos, nem élte túl a balesetet.

– MEGHALT? – kérdezte Herbert Woodie. – Hogyhogy meghalt?

– Azt mondják, lezuhant a gépével – felelte Hermia. Bosszús volt és szétszórt. Digby Hoare-ral együtt Woodie irodájában ültek, a Bletchley Parkban. – Ma reggel érkezett az üzenet Jens Toks-vigtől, Poul egyik segítőtársától – folytatta Hermia. – Úgy állították be, mintha baleset történt volna, de valójában Poul a rendőrség elől menekült, és rálőttek a gépére.

– Szerencsétlen – szólalt meg Digby.

– Ismétlem, ma reggel kaptuk a hírt. Éppen magához készültem, hogy elmondjam, Woodie úr, amikor hívatott – mondta Hermia.

– Akkor most hogyan állunk? – kérdezte Woodie Hermiától.

– Jens szerint az Éjjeliőrök úgy döntöttek, hogy egy darabig meghúzzák magukat, és megvárják, meddig jut el a rendőrség a nyomozásban. Vagyis Dániában pillanatnyilag nincs információs forrásunk.

– Ami átkozottul rossz színben tüntet fel bennünket – jegyezte meg Woodie.

– Ez számít legkevésbé – mondta Digby. – A nácik rátaláltak egy sorsdöntően fontos fegyverre. Azt hittük, évekkel előttük járunk a radartechnikában, erre most kiderül, hogy nekik is van radarjuk, méghozzá jobb, mint a miénk! Nem érdekel, milyen színben tűnnek fel. Az a fő, hogy további információt szerezzünk.

Woodie dühösnek látszott, de nem szólt semmit. – Mi van a többi hírszerző forrással? – kérdezte Hermia.

– Mindent megpróbálunk. És találtunk egy újabb nyomot: a Luftwaffe megfejtett rádióadásaiban felbukkant a *himmelbett* szó.

– *Himmelbett*? – ismételte Woodie. – Az mit jelent?

– Így nevezik németül a mennyezetes ágyat – világosította fel Hermia.

– Ennek semmi értelme – mondta Woodie mogorván, mintha erről is Hermia tehetne.

– A szövegösszefüggés elárul valamit? – kérdezte Hermia Digbytől.

– Nem sokat. Mintha valami olyasmiről lenne szó, hogy a radar egy *himmelbett*ben működik. Nem értjük.

Hermia döntésre jutott. – Én magam megyek Dániába. Jobban ismerem a terepet, mint bárki az MI6-nál.

– Nevetséges – mondta Woodie. – Ilyen feladatokra nem vetünk be nőket.

– De bizony bevetünk – tromfolta le Digby. Hermiához fordult. – Ma este indul Stockholmba. Én is magával tartok.

MÁSNAP Hermia és Digby a stockholmi városházán, a Stadhuset-ben sétált fel-alá. A falakat díszítő mozaikokat bámulták, mintha turisták volnának, de valójában találkozóra jöttek.

Néhány perc múlva kiléptek a Stadhusetből, áthaladtak egy árkádon, és bementek a Malaren-tó partján lévő parkba. Hermia hátrafordult, felnézett a vörös téglás épület tornyára, közben ellenőrizte, hogy az emberük továbbra is a nyomukban van-e.

Az unott képet vágó, szürke öltönyös fiatalember nem is próbálta leplezni, hogy követi őket. Mikor Hermia és Digby limuzinja elindult az angol követségtől, fekete Mercedes 230-asával nyomban utánuk eredt. Míg a Stadhusetben nézelődtek, a szürke öltönyös is bement az épületbe.

Az angol légügyi attasé elmondta, hogy a német ügynökök minden Svédországban tartózkodó brit állampolgárt folyamatos megfigyelés alatt tartanak. Le lehet őket rázni, de nem tanácsos: akik megtették, azokat kémkedés vádjával letartóztatták.

Hermiának úgy kellett elillannia, hogy az „árnyék” ebből semmit se vegyen észre.

A megbeszélt terv szerint Hermia és Digby átsétált a parkon, hogy megnézze a városalapító Birger Jarl emlékművét. A díszsír túloldalán, annak takarásában svéd nő várta őket, hasonló magasságú és testalkatú, mint Hermia, ugyanolyan sötét hajjal.

Hermia egy pillanatra megrettent.

– Gyorsan – szólt oda a nő angolul.

Hermia kibújt könnyű esőköpenyéből, lekapta piros svájcisapkáját, és átadta őket a nőnek, aki felvette. Hermia barna kendőt húzott elő a zsebéből, és úgy kötötte a fejére, hogy az arcát is takarja.

A svéd nő ekkor belekarolt Digbybe, és kisétáltak az emlékmű takarásából. Hermia várt néhány percig, majd ő is előjött a síremlék mögül. Látta, amint Digby ék a túloldali kijárat felé tartanak, nyomukban az öltönyös férfival. A terv bevált.

Társai egyenesen a Volvóhoz mentek, beültek és elhajtottak. A Mercedes utánuk. Szépen visszamennek az angol követséghez, a megfigyelő pedig majd jelenti, hogy a két látogató városnézéssel töltötte a délutánt.

Hermia gyors léptekkel a belváros felé indult.

Az elmúlt huszonnégy órában elképesztő gyorsasággal követték egymást az események. Hermia alig néhány percet kapott, hogy bepakoljon pár holmit a bőröndjébe, aztán Digbyvel együtt a skóciai Dundeeba vitték autóval. Ma hajnalban, a légierő gépén megtették a háromórás utat Stockholmig. Az angol követségen ebédeltek, majd végrehajtották a tervet, amelyet a Bletchley és Dundee közötti úton eszeltek ki.

Svédország semleges volt, így innen lehetett telefonálni Dániába. Hermia elhatározta, hogy megpróbálja felhívni a vőlegényét. A dán oldalon lehallgatták a beszélgetéseket, ezért nagyon meg kellett válogatni a szavait, de úgy, hogy mégis sikerüljön bevonnia Arnét az Ellenállásba.

1939-ben, amikor megszervezte az Éjjeliőrök hálózatát, Arnét kihagyta belőle. Túlságosan nyílt és barátságos volt hozzá, hogy titkos akciókban vegyen részt. Hermia nem akarta veszélybe sodorni, de most kényszerhelyzetbe került. Nem volt más jelöltje a feladatra.

Befordult egy forgalmas utcába, és meg sem állt a pályaudvarig. Az lesz legkevésbé feltűnő, ha egy dán nő innen telefonál haza.

Képtelenség, hogy a németek minden beszélgetést lehallgassanak. De olyan hívásra, amely külföldről érkezik egy dániai katonai támaszpontra, minden bizonnyal felfigyelnek, úgyhogy kénytelen lesz rejtett utalásokra hagyatkozni.

A postahivatalban megvárta, amíg sorra kerül, majd közölte a kezelővel, hogy Arne Olufsennel szeretne beszélni, és megadta a repülőiskola számát.

Feszülten várt a kapcsolásra. Furcsa lesz több mint egy év után újra beszélni Arnéval. Most a küldetése volt a legfontosabb, de azért arra is

gondolnia kellett, vajon hogyan érez iránta Arne. Lehet, hogy már nem szereti. Mi lesz, ha elutasítóan beszél vele?

Az egyik fülkéhez irányították. Felemelte a kagylót. – Halló?

Arne szólt bele: – Tessék, ki beszél?

Hermia oly régen hallotta a hangját, hogy alig emlékezett rá. Mély volt, és valahogy mindig nevetésre kész. Hermia előre megfogalmazta az első mondatát, most azonban egy pillanatig képtelen volt megszólalni.

– Halló! – ismételte Arne. – Van ott valaki?

Hermia nyelt egyet, és végül megszólalt: – Szia, Fogkefe, itt a te kis fekete cicád. – Azért hívta így Arnét, mert csókolózás közben a bajusza úgy szurkába, mint a fogkefe. Saját beceneve pedig a haja színére utalt.

Most Arnén volt a sor, hogy a meglepetéstől elakadjon a szava.

– Hogy vagy? – kérdezte Hermia.

– Megvagyok – felelte Arne kisvártatva. – Tényleg te vagy az?

– Igen. – Hermia egyszeriben kibírhatatlannak érezte a semmitmondó beszélgetést. Rátért a lényegre: – Szeretsz még?

Arne nem válaszolt rögtön. Hermia ezt úgy értelmezte, hogy a férfi érzései megváltoztak iránta.

– Szeretlek – mondta ekkor Arne. – Borzasztóan hiányzol.

Hermia behunyta a szemét. Szédült, a falnak kellett támaszkodnia.

– Én is szeretlek – mondta.

– Honnan hívsz?

Hermia összeszedte magát. – Itt vagyok nem messze.

Arne figyelmét nem kerülte el a kitérő fogalmazás. – Jó, értem.

A következő mondat is előre eltervezett volt. – Emlékszel a várra?

– Mármint a romokra? – kérdezte Arne. – Hogyne emlékezném.

– Találkozhatnánk ott?

– Innen elég hosszú út…

– Nagyon fontos lenne. Mikor lesz legközelebb kimenőd?

– Szombaton.

A telefonkezelő közbeszólt, hogy tíz másodperc múlva bontja a vonalat.

Hermia gyorsabban kezdett beszélni. – Szombaton ott leszek. Ha nem tudsz eljönni, mindennap visszamegyek oda, amíg csak tehetem.

– Ugyanezt ígérem én is.

– Vigyázz magadra. Szeretlek.

– Szeretlek…

A vonal elnémult. Hermia fizetett a pultnál, és a boldogságtól kótyagosan kilépett a kapun. Arne még mindig szereti. Két nap, és újra

látja.

A várrom, amelyről beszéltek, Hammershus volt a balti-tengeri dán üdülőszigeten, Bornholmon. Egy hetet töltöttek a szigeten 1939-ben, és egy nyári estén a romoknál szerelmeskedtek.

Arne a koppenhágai komppal megy, ami hét-nyolc órás utat jelent, vagy repülővel körülbelül egyórásat. A sziget a dán szárazföldtől százhatvan, Svédország déli partjától viszont csak harminckét kilométerre fekszik. Hermia majd talál egy halászbárkát, amely megteszi vele azt a rövid utat. Nem maga miatt aggódott, hanem a vőlegényét fenyegető veszélyen járt az esze. Végtére is mint az angol titkosszolgálat ügynöke fog találkozni Arnéval, és arra fogja kérni, hogy kémkedjen nekik.

Ha Arnét elkapják, az életével fizet.

KÉT NAPPAL a rendőrségi ügye után Harald hazautazott.
Heis engedélyezte számára ezt a két napot, hogy levizsgázhasson. Megkapja az érettségi bizonyítványát, az évzáró ünnepségen azonban már nem vehet részt. De nem is ez volt a fontos, hanem az, hogy a továbbtanulása nem került veszélybe. Az egyetemen Niels Bohrhoz járhat majd fizikát tanulni.

Két nap alatt Mads Kirkétől megtudta, hogy Poul halála nem egyszerű baleset volt. A hadsereg hírzárlatot rendelt el, de Poul pilótatársai annyit elmondtak a családnak, hogy a rendőrség kiszállt a bázisra, és lövöldözésre került sor. Harald biztosra vette, hogy Poult megölték az Ellenállásban végzett tevékenysége miatt.

Harald azonban jobban félt az apjától, mint a rendőrségtől. Az unalomig ismerte már ezt az utat keresztül Dánián a keleti parti Jansborgtól a nyugati partvidék mentén fekvő Sande szigetéig. Egész napos bumlizást jelentett, Harald most mégis azt kívánta, bárcsak hosszabb volna.

Amikor végül késő este betoppant a papiakba, csak az édesanyját találta otthon. Letette a bőröndjét, és megpuszilta az asszonyt.

– Apád nincs idehaza. Ove Borkinghoz ment, beteg szegény. – Ove öreg halász volt.

Harald, látva anyja bánatos arcát és könnybe lábadt szemét, azt mondta: – Sajnálom, hogy bánatot okoztam nektek, anya.

– Apád le van sújtva. Miért tetted?

Harald nem tudott válaszolni.

Az anyja szendvicseket készített neki vacsorára. Éjfélig fenn maradtak, akkor az asszony így szólt: – Lehet, hogy apád egész éjszaka ott marad.

Eredj lefeküdni.

Harald sokáig hánykolódott álmatlanul. Kereste az okát, vajon mitől retteg ennyire. Az apja szörnyű haragra tudott gerjedni, csakhogy Haraldot nem volt könnyű megfélemlíteni. Sőt inkább hajlamos volt dacolni és lázadni. Hajnaltájt jött álom a szemére.

Egy órát sem aludt, amikor ki vágódott a szobája ajtaja, és az apja rontott be. Ráförmedt: – Hogy tehetted ezt?

Harald pislogva felült.

– Mi járt a fejedben? Mi szállt meg?

Harald nem akart az ágyban lapítani, mint egy gyerek. Ledobta magáról a takarót, és felkelt. A meleg miatt egy szál alsónadrágban aludt.

– Vegyél magadra valamit, te kölyök.

– Ha zavar az alsónemű látványa, nem lépj be egy hálószobába kopogtatás nélkül.

– Ne mondd nekem, hogy a saját házamban kopogtassak. Hogyan hozhattál ilyen szégyent magadra, a családodra és az iskoládra?

Harald felhúzta a nadrágját, és szembefordult az apjával.

– Mi van? – tombolt a tiszteletes. – Válaszolsz végre?

– Bocsánat. Azt hittem, szónoki kérdés volt.

Az apja most már valósággal őrjöngött. – Pimaszkodni mersz? Én is a Jansborgba jártam, te nagyokos.

– Nem pimaszkodom. Csak nem vagyok biztos benne, hogy érdekel a válaszom.

A tiszteletes felemelte a kezét, mintha meg akarná ütni Haraldot, aztán leengedte. – Rendben van, hallgatlak. Mit tudsz felhozni a mentségedre?

– Bánom, hogy bemázoltam azt az őrhelyet, mert gyerekes hecc volt.

– Ez a legkevesebb.

– Bánom, hogy szégyent hoztam az iskolára. Bánom, hogy berúgtam, mert másnap reggel pocsékul éreztem magam tőle. És legjobban azt bánom, hogy fájdalmat okoztam anyámnak.

– Hát az apádnak?

Harald megcsóválta a fejét. – Te a sértett büszkeséged miatt haragszol rám, de nem hinném, hogy egy percig is aggódtál miattam.

– Büszkeségem? – hördült fel az apja. – Igyekeztem a fiaimat tisztességes, istenfélő embernek nevelni, de úgy látszik, rajtad ez nem fogott. *Letartóztattak.* A mi családunkból még soha senki nem került fogdába. Bemocskoltad a nevünket. Most mit kezdjek veled?

– Csak néhány napot mulasztottam az iskolából. Az egyetemi előkészítő anyagát itthon is át tudom venni.

– Nem – mondta az apja. – Ezt nem úszod meg ilyen könnyen.

Haraldnak szörnyű sejtelme támadt. – Hogy érted?

– Nem mégy egyetemre. Nem foglak Koppenhágába küldeni, hogy tovább fertőzd a lelkedet szesszel meg dzsesszmuzsikával.

– De felvettek.

– És a tandíjadat is fizetik?

– Nagyapa hagyott pénzt a taníttatásomra – felelte Harald.

– De ennek a pénznek a kezelését rám bízta. Én pedig nem adom arra, hogy éjszakai mulatókban verd el.

Harald szóhoz sem jutott. Ez volt az egyetlen büntetés, amely igazán fájt neki. – Mindig hangoztattad, milyen fontos a tudás.

– A tudás nem pótolhatja a jámborságot. Öltözködj! Vegyél fel tiszta inget! Munkába állsz.

LÓHÁTON INDULTAK a sziget túlsó vége felé. A lovuk, őrnagy széles hátú ír herélt volt, elég erős, hogy mindkettőjüket elbírja. A kikötőhöz érve megvárták a kompot, átkeltek a szárazföldre, és felkaptattak a domboldalon. Esbjerg főterén álltak meg. A boltok még zárva voltak, de a tiszteletes bekopogott a rövidáru-kereskedésbe. A tulajdonos nyitott ajtót, Ottó Sejr, a sandei templom segédlelkésze.

Beléptek, és Harald körülnézett. Üvegszekrényeket látott, bennük színes gyapjúgombolyagokkal.

Mit keresek itt?

Kimondatlan kérdésére apja adta meg a választ. – Sejr testvérünk szívességből felfogad maga mellé. Segédre van szüksége.

Harald csak döbbenten bámult az apjára, egy szót sem tudott kinyögni.

Sejr apró emberke volt, kopasz, bajuszos. Harald kisgyerek kora óta ismerte. Fellengzős volt, rosszindulatú és ravasz. Vastag mutatóujjával integetve így szólt: – Dolgozz keményen, figyelj oda, légy szófogadó, és hasznos mesterséget tanulhatsz, fiatal barátom.

A tiszteletes hálálkodva kezet rázott Sejrrel, és távozóban odaszólt Haraldnak: – Munka után egyenesen hazajössz. Este találkozunk. – Miután Harald nem válaszolt, kilépett az ajtón.

– Helyes — mondta Sejr. – Nyitás előtt még van időd felsöpörni. A seprűt a faliszekrényben találod.

Harald munkához látott. Fél kézzel tartotta a nyelet, mire Sejr rászólt: – Fogd rendesen azt a partvist, te fiú!

Harald engedelmeskedett.

Kilenc órakor Sejr kitette a *Nyitva* táblát. – Ha azt akarom, hogy te szolgáld ki a vevőt, majd szólok, te pedig előrelépsz – mondta. – De az első néhány vevőnél csak figyeld, hogyan csinálom.

Harald nézte, ahogy Sejr elad egy hatdarabos tűkészletet egy öregasszonynak. Következőnek negyvenes, elegánsan öltözött nő lépett az üzletbe, aki két méter fekete szalagot vásárolt. Haraldon volt a sor, hogy kiszolgáljon. A harmadik vevő szigorú arckifejezésű asszonyság volt, és egy gombolyag fehér pamutot kért.

Sejr odavetette Haraldnak: – Balra a legfelső fiók.

Harald megtalálta a gombolyagot, elvette az asszonytól a bankjegyet, és visszaadta az aprót.

Ólomlábakon vánszorgott az idő. Sejr leltározott, megrendeléseket írt, telefonált; Haraldnak csak annyi volt a dolga, hogy ott álljon és várja a következő vásárlót. Bőven maradt ideje töprengeni. Azzal töltse az életét, hogy háziasszonyoknak pamutgombolyagokat ad el? Nem, ez elképzelhetetlen.

Délfelé már úgy volt vele, hogy a nyarat sem lesz képes ilyen munkával tölteni. Ebédidőre tudta, hogy ez nemcsak az első, hanem az utolsó napja itt. Amint Sejr átfordította a táblát a *Zárva* felirattal kifelé, Harald közölte: – Sétálok egyet.

– Csak egy óra az ebédidő – figyelmeztette Sejr.

Harald leballagott a domboldalon, és felszállt a kompra. Átkelt Sandéra, és a part mentén elindult a papiak felé. A végtelen tengert nézve furcsa sírhatnékja támadt. Egy idő után már tudta is az okát.

Ma elhagyja ezt a helyet.

Nem muszáj ugyan ezt a ráerőltetett munkát végeznie – de ha ellenszegül az apjának, nem maradhat vele egy fedél alatt. Mostantól saját magáról kell gondoskodnia.

A paplakhoz érve látta, hogy a ló nincs a legelőn. A konyhai ajtón ment be a házba. Anyja rémült tekintettel fogadta. Harald adott neki egy puszit, de nem kezdett magyarázkodni.

A szobájába ment, és becsomagolt a bőröndjébe, ugyanúgy, mint amikor a kollégiumba indult vissza. Anyja megállt a hálószoba ajtajában, onnan nézte szomorú arccal. – Hová mégy? – kérdezte.

– Nem tudom.

Eszébe jutott a bátyja. Átment apjuk dolgozószobájába, felvette a telefont, és hívta a repülőiskolát. Amikor Arne végre előkerült, Harald beszámolt a történtekről.

– Az öreg túljátssza a szerepét – jegyezte meg Arne. – Most hová készülsz?

– Kirstenslotba, Tik Duchwitzhoz. De ne áruld el apának. Nem akarom, hogy utánam jöjjön.

– Az öreg Duchwitztól is megtudhatja.

Ez igaz, tűnődött Harald. – Majd a régi kolostorban alszom – felelte. – Tik apja nem fogja tudni, hogy ott vagyok.

– És mit eszel?

– Talán sikerül munkát kapnom a farmon.

– Ha bármire szükséged van, csak telefonálj. Sok szerencsét, öcsi.

Alighogy Harald letette a kagylót, hazaérkezett az apja. – Miért nem vagy az üzletben?

– Nem érzem elhivatottnak magam a rőfösszakmára.

– Nem tudhatod, mire vagy hivatott.

– Az lehet. – Harald faképnél hagyta az apját, és kiment a házból a műhelybe. Begyújtott a motorja tűzszekrényébe, és megrakta az oldalkocsit tőzeggel. Azután visszament a szobájába, és fogta a bőröndjét.

Az apja útját állta. – Hová mégy?

– Azt inkább nem mondom meg.

– Megtiltom, hogy elmenj.

– Apa, mindent elkövetsz, hogy meghiúsítsd a továbbtanulásomat. Tartok tőle, többé nincs jogod megmondani, mit tehetek és mit nem.

A tiszteletesen látszott, hogy vérig sértődött. Haraldba belenyilallt a bűntudat. Nem szívesen látta ilyen állapotban az apját, de félt, hogy ha enged a lelkiismeret-furdalásának, talán meginog az elszántsága, és akarata ellenére itt marad.

Ezért aztán kiment a házból. Felszíjazta bőröndjét a motor hátuljára, nyeregbe ült, és kihajtott a műhelyből. Anyja futott felé az udvaron, arcán könnyek csorogtak.

– Apád szeret téged, Harald. Ugye megérted?

– Igen, anyám, azt hiszem, megértem.

– Adj hírt magadról! Tudni akarom, hogy jól megy-e a sorod. – Az anyja arcon csókolta. – Ígérd meg.

– Megígérem – mondta, azzal elhajtott.

Hat

PETER FLEMMING levetkőztette a feleségét. Az asszony mozdulatlan bábként állt a tükör előtt, miközben a férje kikapcsolta a ruháját.

Inge ma is ugyanolyan szép volt, mint annak idején a nászéjszakájukon. Akkor mosolygott, most viszont teljesen kifejezéstelenül meredt maga elé.

Peter felakasztotta az asszony ruháját, majd levette róla a melltartót is. Lehúzta a lábáról a cipőt, aztán a harisnyatartót és a harisnyát. Virágokkal hímzett fehér hálóingbe bújtatta. A virágminta jól állt neki, csinos volt ebben a hálóingben. Az ajkán mintha halvány mosoly rezdült volna.

Peter bevitte a hálószobába, és maga is pizsamát húzott, de mert még nem volt álmos, visszament a nappaliba elszívni egy cigarettát. Inge mozdulatlanul, nyitott szemmel feküdt.

Peter a nappaliban rágyújtott, majd hirtelen ötlettől vezérelve a pohárszékhez lépett, elővette a pálinkásüveget, és töltött magának egy pohárkával. Miközben iszogatott és eregette a füstöt, átgondolta az elmúlt hét eseményeit.

Két kémet is leleplezett, csakhogy Poul Kirke meghalt, mielőtt kiszedhette volna belőle társai nevét, Ingemar Gammelt pedig a Gestapo sem tudta vallomásra bírni.

Peter kikérdezte Poul parancsnokát, szüleit, barátait, még Mads unokatestvérét is, de semmire sem jutott velük. Nyomozókat állított Arne Olufsenre, ő azonban egész héten mást sem tett, csak a szolgálati feladatait látta el, méghozzá kifogástalanul. Az ügy, amely pedig olyan ígéretesen indult, egyelőre megfeneklett. Peter azon tűnődött, hogyan tovább, amikor kopogtatást hallott.

A kandallópárkányon álló órára pillantott. Fél tizenegy volt, váratlan látogatáshoz már késői időpont. Amikor kinyitotta az ajtót, Tilde Jespersen állt odakint.

– Jöjjön be! Elnézést az öltözékemért.

Tilde a pizsamára sandítva elmosolyodott. – Elefántos. Soha ki nem találtam volna.

Peter szégyenkezve tessékelte be a nappaliba.

Tilde leült. – Hol van Inge?

– Már ágyban. Megkínálhatom pálinkával?

– Köszönöm.

Peter hozott egy tiszta poharat, és töltött mindkettőjüknek.

– Arne Olufsen Koppenhágában van – mondta Tilde. – Jegyet váltott holnapra a Bornholmra induló kompra.

Peter keze megállt a levegőben. – Bornholm? – ismételte halkan. A dán üdülősziget nagyon közel van a svéd partokhoz. Itt a fordulat, amire várt?

– Persze lehet, hogy csak szabadságra megy – jegyezte meg Tilde.

– Úgy van. Ámbár az sem kizárt, hogy Svédországba akar szökni. – Peter felhajtotta az italát. – Most ki tartja szemmel?

– Dresler. Negyedórája váltott engem.

Peter nyugalmat erőltetett magára. – De miért akarná Olufsen elhagyni az országot?

– Talán észrevette, hogy figyeljük. Vagy éppenséggel kémkedni megy Bornholmra. Esetleg találkozója van ott valakivel. Kirke halálával valószínűleg megszakadt az összekötő lánc.

– Nem vagyok meggyőződve róla, de csak egyféleképpen szerezhetünk bizonyosságot. Szóljon Dreslernek, hogy ő is szálljon fel arra a kompra.

– Olufsen kerékpárral van. Dresler is szerezzen egyet?

– Igen. Maga pedig foglaljon helyet kettőnknek a holnapi repülőgépre. Mi leszünk ott elsőként.

Tilde felállt. – Rendben.

Peter nem akarta, hogy Tilde máris elmenjen, mivel élvezte, hogy egy csinos nővel beszélgethet. Követte az előszobába. – Találkozunk a repülőtéren – mondta Tilde.

– Igen. – Peter megfogta a kilincset. – Tilde…

A nő semleges arckifejezéssel nézett rá. – Tessék.

– Még meg sem köszöntem. Remek munkát végzett.

– Jó éjt. – Megérintette Peter arcát, de nem mozdult.

Peter előrehajolt, és hirtelen a nő szájára tapasztotta az ajkát.

Tilde szenvedélyesen viszonozta a csókot. Peter meglepődött, de csak egy pillanatra, aztán ő is szabadon engedte a vágyát.

A szeme sarkából mozgást látott. Inge állt a hálószobaajtóban. Arca most is kifejezéstelen volt, de a tekintete rájuk szegeződött. Peterből furcsa, zokogásszerű hang szakadt ki.

Tilde kibontakozott az öleléséből, kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra. Az ajtó becsapódott mögötte.

A BORNHOLMI REPÜLŐJÁRAT reggel kilenckor indult Koppenhágából, a menetidő egy óra volt. A gép egy kis repülőtéren szállt le másfél kilométernyire a sziget legnagyobb településétől, Ronnétól. Petert és Tildét a helyi rendőrkapitány várta, aki autót bocsátott a rendelkezésükre.

Az álmos kisváros utcáin több volt a ló, mint a gépkocsi. Délután Peter és Tilde a kikötőhöz hajtott, ott várták a kompot. Egyikük sem hozta szóba az előző éjszakát, de Peter nagyon is érzékelte Tilde testi közelségét. Ugyanakkor Ingét sem feledhette, a fájdalmas látványt, ahogy ott állt a hálószobaajtóban, és maga volt a megtestesült szemrehányás.

Kikötött a komp, az utasok sorban jöttek le a hídról.

– Ott van – mutatta Tilde.

Peter is kiszúrta az egyenruhás, kerékpárját toló Arne Olufsent. – Na és Dresler?

– Mögötte a negyedik.

– Látom. – Peter feltette a napszemüvegét, és beindította a motort.

Arne nyeregbe ült, és karikázni kezdett a macskaköves úton, Dresler biciklin követte, Peter és Tilde pedig mögöttük ment az autóval. A városból kiérve néhány kilométeren át rajtuk kívül senki sem járt arra, úgyhogy Peter kénytelen volt messze lemaradni. Időnként gyorsított, aztán amikor feltűnt előttük Dresler, újra visszavette a tempót.

– Ez így nem lesz jó – jegyezte meg Tilde. – Biztosan észrevesz bennünket.

Peter bólintott. Tildének igaza volt, neki azonban támadt egy ötlete. – Sokat elárul róla, hogy mit tervez, amikor észrevesz.

A nő kérdőn nézett rá, de ő nem kezdett magyarázkodni.

Rátaposott a gázpedálra. Ahogy bevett egy kanyart, megpillantotta Dreslert az útpadkán, előtte száz méterre Arnét, aki egy kerítésfalon ült, és cigarettázott. Peter továbbhajtott, és egy kilométerrel odébb betolatott egy dűlőútra.

Néhány perc múlva elkarikázott előttük Arne, majd kisvártatva Dresler is. Peter ismét ráhajtott az országúira. Négy-öt kilométert megtéve egy keresztúthoz értek. Dresler ott állt az elágazásban, és tanácstalanul forgatta a fejét. Arne nyomtalanul eltűnt.

Dresler odajött, és a kocsi ablakához hajolt. – Ne haragudjon, főnök. Nem tudtam tartani vele a tempót. Lerázott.

– Talán eleve így tervezte. Nyilvánvalóan ismeri az utat – jegyezte meg Tilde.

– Ez jó hír – mondta Peter.

Tilde értetlenül nézett rá. – Hogyhogy?

– Aki kereket old, annak biztosan van takargatnivalója. Ez azt jelenti, hogy jól gondoltuk: Arne Olufsen kém.

HARALD ÉLETE romokban hevert. Terveit keresztülhúzták, a jövője kilátástalan volt. Ám ahelyett, hogy búnak eresztette volna a fejét, azon járt az esze, milyen jó lesz újra találkozni Karen Duchwitzcal.

Dánia kis ország, de az óránkénti harminc kilométeres sebességgel, amire motorja képes volt, Haraldnak másfél napjába került székében átszelnie. Szombaton késő délután érkezett meg Kirstenslotba. Bár alig várta, hogy láthassa Karent, nem a kastély felé fordult, hanem áthajtott a birtokon, és megkereste azt a farmot, ahol Tikkel már jártak.

Leállította a motorját, és előkerítette a gazdát, aki a tanyaház hátsó verandáján pipázgatott. – Jó estét, Nielsen úr! – köszönt.

– Adjon isten! – felelte Nielsen tartózkodóan. – Mi járatban?

– Harald Olufsen vagyok. Dolgozni szeretnék, és Josef Duchwitz azt mondta, magánál van lehetőség nyári munkára.

– Nincs pénzem idénymunkásokat fizetni.

– Dolgozom ellátásért – mondta Harald kétségbeesetten.

Nielsen alaposan végigmérte. – Nem, így sem tudom alkalmazni. Sajnálom, fiam. Jöjjön, kikísérem a kapuig.

A gazda valószínűleg azt feltételezi, hogy szorult helyzetemben a lopástól sem riadok vissza, gondolta Harald. Az udvarra érve Nielsen megpillantotta a motort, amelynek kéménye gőzfelhőket eregetett. – Hát ez meg mi?

– Közönséges motor, csak átalakítottam, és most tőzeggel üzemel.

– Úgy fest, mintha bármelyik pillanatban felrobbanhatna.

– Dehogyis – méltatlankodott Harald. – Teljesen biztonságos. Értek a motorokhoz. Ami azt illeti, néhány hete a maga egyik traktorát is megjavítottam.

Nielsen összeráncolta a homlokát. – Mit nem mond?

– Itt töltöttem a hétvégét Kirstenslotban. Joseffel erre jártunk, és találkoztunk a maga egyik emberével, akinek nem indult a traktorja.

– Szóval maga volt az. Hát lehet, hogy mégis tudok munkát adni. Egy szerelő, az más. Fél tucat gépem áll, mert nem kapni hozzájuk alkatrészt. Mit gondol, meg tudná ezeket csinálni?

– Persze – vágta rá Harald, eldöntve magában, hogy nem ez a megfelelő alkalom a szerénykedésre.

– Jól van. – Nielsen a motorra nézett. – Ha ezt össze tudta rakni, talán a vetőgépemmel is boldogul. Tegyünk próbát.

– Köszönöm, Nielsen úr!

– Jöjjön hétfőn reggel hatra.

– Itt leszek. – Harald elhajtott, mielőtt még Nielsen meggondolhatta volna magát. Amint hallótávolságon kívül ért, megeresztett egy diadalmas kurjantást. Van munkája, és ő maga szerezte! Megáll a saját lábán, végtére is fiatal, erős és eszes. Nem lesz itt semmi probléma.

Ahogy motorozott a falu felé, már leszállt az este. A szürkületben csak későn vette észre az egyenruhás rendőrt, aki az útra kilépve integetett neki. Az utolsó pillanatban sikerült lefékeznie. A rendőrben Per Hansenre, a helyi nácira ismert.

– Ez meg micsoda? – bökött amaz a motorjára.

– Egy gőzüzeműre átszerelt Nimbus.

– Elég veszélyesnek látszik.

– Megnyugtathatom, hogy teljesen biztonságos. Hivatalból kérdezősködik vagy csak kíváncsi?

– Ne pimaszkodjon velem, fiatalember. Találkoztunk mi már?

Haraldnak esze ágában sem volt újfent összeütközésbe kerülni a törvénnyel. – Harald Olufsen vagyok – mutatkozott be.

– Azokkal a kastélybeli zsidókkal barátkozik?

Harald kijött a béketűrésből. – Mi köze van magának hozzá, hogy kikkel barátkozom?

Hansen elégedett képet vágott, mintha pontosan ezt akarta volna hallani. – Na, csak vigyázzon, mert magán tartom a szemem. Most mehet.

Harald nem győzte szidni magát, amiért ilyen könnyen kijött a sodrából. Ellenségévé tette a helyi rendőrt, mert megjegyzést tett a zsidókra.

Kirstenslottól négyszáz méternyire letért az útról a kolostorhoz vezető erdei ösvényre. A templom előtt megállt, leszállt a nyeregből, átment a kerengőn, és az oldalbejáraton át lépett a templomba. A magas ablakokon beszűrődő esti derengésben éppen csak ki tudta venni a leponyvázott Rolls-Royce-ot és a Hornet Moth biplánt. Kinyitotta a kaput, behajtott rajta a motorral, aztán becsukta a kaput.

Eszébe jutott, hogy Karen vacsora után rendszerint elszívott egy cigarettát a teraszon. Elhatározta, hogy odamegy a kastélyhoz, hátha a lány most is kint lesz. A munkapad és szerszámos polc mellett volt egy falikút. Úgy-ahogy megtisztálkodott, és magára öltötte a bőröndjéből elővett tartalék ingét.

A hosszú fasor helyett kerülő úton, az erdőn át közelítette meg a kastélyt. Egy cédrusfa mögül kikémlelve látta, hogy az ebédlőablakok gyertyafénytől világosak. Ha a család vacsorázik, akár közelebb is merészkedhet, gondolta. Keresztülment a pázsitón, és odalopózott az ebédlőablakhoz. Belesve látta, hogy már vacsora után vannak, a cselédlány szedi le a terítéket.

– Hé, ki van ott? – szólalt meg egy hang Harald mögött.

Sarkon perdült. Karen közeledett a teraszon, bőre csillogott az esti derengésben. Kék-zöld selyemruhát viselt.

– Pszt! – intette csöndre a fiú. – Én vagyok az, Harald Olufsen. Emlékszel, két hete jártam itt nálatok.

– Ó… a boogie-woogie-srác! Miért bujkálsz a teraszunkon? –Karen leült az alacsony korlátra, és rágyújtott.

Harald is leült vele szemben. – Összevesztem az apámmal, és eljöttem hazulról.

– Miért éppen ide?

– Nielsen gazdánál kaptam munkát, én javítom a gépeit.

– Te aztán vállalkozó szellemű vagy. Hol laksz?

– A… régi kolostorban.

– Ráadásul bátor is. Gondolom, hoztál magaddal pokrócot.

– Az igazat megvallva nem.

– Éjszaka elég hideg lesz.

– Kibírom.

A lány egy darabig szótlanul üldögélt, végül egy virágágyásba hajította a csikket, és felállt. – Sok szerencsét. – Bement a házba.

Hogy faképnél hagyott, gondolta Harald. Egy pillanat alatt szertefoszlottak a reményei. Ő akár reggelig beszélgetett volna Karen-nel, a lány azonban öt perc alatt ráunt. Emlékezett, hogy Karen a hétvégi látogatásakor is úgy viselkedett vele, mintha egyszerre örülne neki meg bánná az ottlétét.

Harald visszagyalogolt a kolostorba. Máris alaposan lehűlt a levegő. A templom kőpadlója biztosan hideg lesz. Bárcsak hozott volna magával pokrócot. Az ablakon beragyogó holdfényben körülnézett, hová kucorodhatna le aludni. A templom keleti oldalán épen maradt egy faldarab az egykori oltárfülkéből. Mivel a széles párkányzat hasonlított leginkább ágyhoz, Harald ezt választotta fekhelyül.

Karenre gondolt. Elképzelte, hogy a lány kedvesen simogatja a haját, ajka érinti az övét, közben átöleli.

Dideregve felkelt. Talán bebújhatna aludni a Rolls-Royce-ba.

Miközben a ponyvával matatott, léptek zaját hallotta. A következő pillanatban elemlámpa fénycsóvája haladt el az ablak előtt. Egy hang szólította: – Harald?

Nagyot dobbant a szíve. – Karen!

A lány ráirányította a zseblámpát. Belépett a templomba, és Harald látta, hogy batyut cipel. – Hoztam neked néhány plédet.

Harald elmosolyodott. – Éppen azon gondolkodtam, hogy alhatnék a kocsiban.

– Nem tudnál benne végignyújtózni.

Ahogy Harald széthajtotta a plédgöngyöleget, talált benne még valamit.

– Eszembe jutott, hogy talán éhes vagy – magyarázta Karén. A zseblámpa fényénél Harald fél vekni kenyeret, kis kosár epret és egy szál kolbászt látott. Volt mellette egy kulacs kávé is.

Rávetette magát az ételre, de próbált kulturáltan enni, nem úgy, mint egy kiéhezett sakál. Nyávogás hallatszott, macska lépett be a fény körébe. Az a fekete-fehér kandúr volt, amelyet első alkalommal már látott. Odadobott elé egy falat kolbászt. A macska megszaglászta. – Mi a neve? – kérdezte Harald Karentől.

– Nem hiszem, hogy van neve. Kóbor macska.

Az állat feje búbján kis pamacsban állt a szőre. – Pine Topnak fogom hívni – mondta Harald. – A kedvenc zongoristám után.

– Fenyőcsúcs? Jó név.

Harald az utolsó morzsáig eltüntette az ételt. – Ez jólesett. Köszönöm.

– Látom, többet kellett volna hoznom. Mikor ettél utoljára?

– Tegnap.

– Mivel jöttél ide?

– Motorral. – Odabökött a sarokban leállított járgányra. – Csak lassú, mert tőzeggel működik, úgyhogy két napig tartott az út.

– Te aztán elszánt fickó vagy, Harald Olufsen. Az igazság az, hogy még sohasem találkoztam hozzád hasonlóval.

– Bevallom, én ugyanezt érzem veled kapcsolatban.

– Ugyan már. A világ tele van gazdag, elkényeztetett lányokkal, akik balett-táncosok akarnak lenni, de hányan utazták keresztül Dániát tőzeghajtású motoron?

Harald elnevette magát. Egy percig hallgattak. Aztán Harald törte meg a csendet. – Sajnálom, ami Poullal történt. Borzasztóan megviselhetett téged.

– Teljesen kétségbe ejtett. Egész nap sírtam.

– Nagyon jóban voltatok?

– Csak háromszor randevúztunk, és nem voltam szerelmes belé, de így is megrázó, hogy nincs többé.

Mi tagadás, Harald minden sajnálkozása mellett örült az értesülésnek, hogy Karen nem volt szerelmes Poulba. – Tudod, hogy pontosan mi történt?

– Nem… A hadseregtől képtelenség bármit megtudni. Csak annyit árultak el, hogy Poul lezuhant a gépével, de a többi katonai titok.

– Talán leplezni próbálnak valamit.

– Például mit? – kérdezte Karen élesen.

Harald rádöbbent, hogy nem mondhatja el, mire gondol, mert azzal elárulná, hogy neki is kapcsolata van az Ellenállással. – Talán azt, hogy az ő hibájuk volt. Esetleg nem készítették elő rendesen a gépet.

– Kétlem, hogy ilyen esetben katonai titokra hivatkozva próbálnának kibújni a felelősség alól. A mi tisztjeink nem lehetnek ennyire becstelenek.

– Alighanem igazad van – jegyezte meg Harald. Nem gondolta őszintén, de kerülni akarta a vitát Karennel.

– Vissza kell mennem, mielőtt bezárják a kastélyt éjszakára. –A lány hangja hűvös volt.

– Köszönöm az ennivalót és a takarókat. Földre szállt angyal vagy.

– Nem ez a szokásos szerepem – felelte Karen kissé enyhülve. – Jó éjszakát.

HERMIA egy vendégfogadó keskeny ágyán ébredt nyugtalan álmából. Alighogy kinyitotta a szemét, elfogta az idegesség: megszállt területen volt, hamis papírokkal.

Stockholmban Digby és Hermia hasonmások segítségével másodszor is megtévesztette az őket követő ügynököt, és vonatra szállt a déli partvidék felé. Egy kis halászfaluban, Kalvsbyban találtak egy hajóst, aki hajlandó volt átvinni Hermiát a harminc kilométerre lévő Bornholmra. A nő elbúcsúzott Digbytől, és felszállt a bárkára. Digbynek egy napra Londonba kellett mennie, hogy jelentést tegyen Churchillnek, de abban maradtak, utána ismételten Kalvsbyba utazik, és a mólón várja Hermiát.

A halász tegnap hajnalban tette ki biciklistül egy elhagyatott partszakaszon, megígérve, hogy négy nap múlva újra erre hajózik. Hermia elkerekezett Hammershushoz, a várromhoz, és egész nap ott várta Arnét.

A férfi azonban nem jött el.

Hermia felkészült erre is. Arne valószínűleg nem érte el az esti koppenhágai kompot, úgyhogy csak a szombat reggelivel tudott jönni, ami viszont túlságosan későn futott be ahhoz, hogy még sötétedés előtt kiérhessen a Hammershushoz. Nyilván megszáll valahol éjszakára, reggel pedig első dolga lesz eljönni a találkára.

Estefelé feladta a várakozást, és elbiciklizett a legközelebbi faluig, ahol könnyen talált szállást.

Úgy döntött, előbb megreggelizik, és csak aztán indul a Hammershushoz. Felöltözött, lement a lépcsőn, és kissé szorongva belépett az ebédlőbe. Több mint egy éve nem szólalt meg dánul.

A helyiségben már ott ült egy másik vendég, középkorú, barátságosan mosolygó férfi, aki ráköszönt: – Jó reggelt! Sven Fromer vagyok.

Hermia igyekezett leplezni idegességét. – Agnes Ricks – mondta, mivel erre a névre voltak kiállítva az iratai. – Szép napunk van. – Szedett magának egy adag zabkását, hideg tejet öntött rá, és kanalazni kezdte. A feszültségtől nyelni is alig bírt.

Sven rámosolygott, és megjegyezte: – Angol stílus.

Hermia döbbenten nézett fel. Ilyen hamar lelepleződött? – Mármint micsoda?

– Ahogy a kását eszi.

Õ a kezében tartott pohárból, két falat között kortyolta a kásához a tejet. A dánok így eszik a zabkását, amint azt Hermia is nagyon jól tudta. Átkozta magát a figyelmetlenségéért. – Én így jobban szeretem – felelte. — A tejtől kicsit lehűl, gyorsabban lehet enni.

– Szóval siet – mondta a férfi. – Honnan jött?

– Koppenhágából.

– Én is.

– Nyaralás?

– Sajnos, nem. Földmérő vagyok. De már befejeztem a munkát, és a mai napot még itt töltöm, aztán majd este felszállók az éjszakai kompra. Nincs kedve körülnézni a szigeten? Elviszem autóval.

– Jegyben járok – mondta Hermia határozottan.

A férfi sajnálkozva mosolygott. – Azért szívesen elvinném.

– Inkább egyedül akarok lenni.

– Értem. De nem bántottam meg, ugye?

Hermia elbűvölő mosollyal válaszolt: – Ellenkezőleg, megtisztelt az ajánlatával.

Újabb vendég érkezett, egy öltönyös férfi. Német akcentussal beszélt dánul. – Jó reggelt! Helmut Müller vagyok.

Hermia szíve szaporábban kezdett verni. – Jó reggelt! – mondta. – Agnes Ricks.

Müller várakozóan fordult Sven felé, aki felállt, és a jövevényt tüntetőén semmibe véve távozott.

Müller megbántott képpel leült. Hermia igyekezett úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna. – Hová valósi, Herr Müller?

– Lübeckben születtem.

– Jól beszéli a nyelvünket.

– Gyerekkoromban a családunk ide járt nyaralni.

Hermia felállt. – Remélem, kellemesen telik a napja.

– Igen.

Hermia kiment, azon gondolkodva, hogy nem volt-e kedvesebb a kelleténél. A túlságosan barátságos viselkedés ugyanúgy gyanút kelthet, mint az ellenségesség. De a férfin nem látszott, hogy bármit furcsállna.

Ahogy Hermia felült a biciklijére, látta, hogy Sven bepakol a Volvójába. A hátsó ülést kivette, hogy elférjenek az eszközök.

– Bocsánatot kérek az iménti jelenetért – mondta a férfi. – Nem akartam udvariatlan lenni. Katonacsaládból származom. Nehezen tudom megemészteni, hogy ilyen simán megadtuk magunkat. Harcolnunk kellett volna. – Öklével dühösen a levegőbe csapott.

Hermia megérintette a karját. – Nincs miért bocsánatot kérnie – mondta, azzal elhajtott.

A HAMMERSHUS BORNHOLM szigetének északi csücskén volt, egy dombtetőn. Hermia kerékpárját tolva felkaptatott a köves domboldalon. Korán érkezett, senki sem járt arra. *Mi lesz, ha Arne ma sem jön el?,* töprengett. Azt mondta, hogy még mindig szereti – de már több mint egy éve nem látta. Vajon milyennek találja majd: ugyanolyannak, vagy esetleg észrevesz rajta valami változást? Kezdett ideges lenni.

Átment a tenger felőli oldalra, egy alacsony kőfalnak támasztotta a biciklijét, és lenézett a parti homoksávra.

Ismerős hang szólalt meg mögötte: – Szervusz, Hermia.

Megpördült, és észrevette, hogy Arne igyekszik felé mosolyogva, kitárt karral. Egy magas torony mögül lépett elő. Hermia a karjába vetette magát, és olyan erővel szorította, hogy mindkettőjüknek fájt.

Arne megcsókolta az arcát. Hermia az orrával a nyakához dörgölőzött, és beszívta az illatát.

Ahogy gyöngéd csókjaik egyre hevesebbé váltak, Hermiát elöntötte a vágy. A fűbe roskadt, magával húzva Arnét. Reszkető kézzel kigombolta a férfi nadrágját, miközben Arnne az ő szoknyáját tűrte fel. Hermia tudta, ha korai turista vetődik arra, meglátja őket, de nem törődött vele. Magához kulcsolta Arnét, érezni akarta hozzásimuló testét. A gyönyör végül robbanásszerűen szétáradt benne.

Egy darabig ernyedten hevertek. Aztán árnyék vetődött rájuk. Csak egy felhő úszott be a nap elé, de Hermiának eszébe juttatta, hogy bármelyik pillanatban arra jöhet valaki. – Még egy csókot. Aztán szedjük össze magunkat – mormolta.

– Jó. – Arne megcsókolta, és felállt.

Hermia leveregette a szoknyájáról a rátapadt fűszálakat. A falra könyökölt, nézte a tengert, érezte Arne karját a derekán, és nehezére esett gondolatait visszaterelni a háborúra.

– Az angol hírszerzésnek dolgozom – szólalt meg hirtelen.

Arne komoran bólintott. – Tartottam tőle. Sokkal nagyobb veszélyben vagy, mintha csak azért jöttél volna ide, hogy velem találkozz.

– Ez a veszély most már téged is fenyeget, mert itt vagy velem.

Mindent el kellett mondania Arnénak. Nem kérhette tőle, hogy vigye vásárra a bőrét, ha előbb nem magyarázza el, miért van erre szükség. Beszélt az Éjjeliőrökről, a sok elvesztett bombázóról, a radarberendezésről Sande szigetén, Poul szerepéről. Ahogy Arne hallgatta, szeméből eltűnt a vidámság. Hermia egyáltalán nem volt biztos benne, hogy vállalja majd a feladatot.

Ha gyáva volna, önszántából aligha röpködne a légierő rozoga gépein. De talán csak azért állt pilótának, mert róluk mindenki azt gondolja, hogy belevaló fickók. És gyakran fontosabb volt számára a szórakozás, mint a munka. Ez az egyik oka, hogy Hermia beleszeretett.

– Azért jöttem, hogy megkérjelek, tedd azt, amit Poul tett volna, ha nem hal meg: menj el Sandára, juss be a támaszpontra, és vizsgáld meg azt a radarberendezést. Fotók kellenek róla, mégpedig jó minőségűek. – Kivett a nyeregtáskából egy kis fényképezőgépet. – Ha ismerjük a radarrendszerüket, ki tudunk találni valamit ellene. De ha elkapnak, kivégeznek kémkedésért.

Ame komoly képpel bólogatott, de nem vette át a kamerát. –Poul volt az Éjjeliőrök vezetője.

Hermia biccentett.

– Gondolom, a barátaink többsége is benne volt.

– Jobb, ha nem tudod…

– Mindenki benne volt, kivéve engem.

Hermia ismét biccentett. Szorongva várta, mit mond erre Arne.

– Azt hiszed, gyáva vagyok.

– Úgy tűnt, hozzád nem illik az efféle…

– Csak azért, mert szeretek szórakozni és jókat nevetni, azt hitted, alkalmatlan vagyok titkos feladatokra.

Hermia szánakozó arccal bólintott.

– Akkor bebizonyítom, hogy tévedtél. – Elvette a fényképezőgépet.

Hermia nem tudta, örüljön vagy bánkódjon. – Köszönöm –mondta. – Ugye nagyon óvatos leszel?

– Igen, de van valami, amiről tudnod kell. Követtek Bornholmra.

Hermia erre nem számított. – Biztos vagy benne?

– Igen. Már korábban láttam egy párt őgyelegni a bázis körül. A nő ott volt a koppenhágai vonaton, a férfi pedig a kompon. Amikor partra szálltam, biciklin követett, és egy autó is jött mögöttünk. Ronne előtt leráztam őket.

– Nyilván arra gyanakszanak, hogy te voltál Poul segítőtársa. Szerinted ki küldte őket a nyakadra?

– A dán rendőrség, természetesen német parancsra.

– Most, hogy megléptél előlük, már biztosak benne, hogy te vagy az emberük. Figyelik a kikötőt és a repülőteret. Valahogy Koppenhágába kell csempésznünk.

– És aztán hogyan tovább? A repülőiskolába nem mehetek vissza, ott fognak először keresni.

– Koppenhágában elmész Jens Toksvighoz, megadom a címét. Az Éjjeliőrök közé tartozik, ő majd elbújtat a lakásán. Mennyi idő alatt tudsz eljutni Sandéra?

– Először beszélek Harald öcsémmel. Ő még az építkezés idején dolgozott a támaszponton, ismeri a terepet. Aztán egy nap eljutni Jutlandig, mert mindig késnek a vonatok. Kedd estére ott vagyok, szerdán belopózom a támaszpontra, csütörtökön visszaérek Koppenhágába. Hogyan veszem fel veled a kapcsolatot?

– Gyere el újra ide jövő pénteken. A halász, akinek a bárkáján jöttem, átvisz minket Svédországba. Az angol követségen kapsz hamis iratokat,

azokkal Angliába repülsz. Ha minden jól megy, egy hét múlva ismét együtt lehetünk, méghozzá szabadon.

Arne elmosolyodott. – Túl szépen hangzik, de reménykedjünk.

Miközben beszélgettek, megérkeztek a romhoz az első turisták. – Most menjünk innen – javasolta Hermia. – Biciklivel jöttél?

– Igen, ott van a torony mögött.

Arne hozta a biciklijét, és gurulni kezdtek lefelé a domboldalon. Hermia közben azon törte a fejét, vajon hogyan tudnák megváltoztatni Arne külsejét. Nem volt nála paróka vagy álruha, sem más, amivel elmaszkírozhatná, kivéve a rúzst meg az arcpirosítót.

A domb tövében megpillantotta reggeli beszélgetőtársát, Sven Fromert, aki éppen kiszállt a Volvójából. Remélte, hogy észrevétlenül elhaladhat mellette, de a földmérő az út szélén állva integetett neki. Modortalanság lett volna nem megállnia.

– Hát újra találkoztunk – szólt a férfi. – Ő meg biztosan a vőlegénye.

Sventől nem kell tartani, nyugtatta magát Hermia. *Ki nem állhatja a németeket.* – Bemutatom Oluf Amesent – mondta, megcserélve Arne vezeték- és keresztnevét. – Oluf, az úr Sven Fromer. Ugyanabban a fogadóban lakik, ahol én.

A két férfi kezet fogott. – Régóta van itt? – kérdezte Arne.

– Egy hete. Ma este utazom haza.

Hermiának támadt egy ötlete. – Sven – kezdte. – Ma reggel azt mondta nekem, hogy harcolnunk kellene a németek ellen. Ha adnék magának egy lehetőséget, hogy segítsen az angoloknak, vállalná a kockázatot?

A földmérőnek leesett az álla. – Csak nem azt akarja mondani, hogy…?

– Hajlandó lenne rá? Bízzon bennem. Igen vagy nem?

– Igen – mondta a férfi. – Mit kellene csinálnom?

– El tud rejteni egy embert a kocsija hátuljában?

– Persze. Bebújhat a sok holmi alá.

– Hajlandó felcsempészni őt az esti kompra?

Sven előbb a kocsijára nézett, aztán Arnéra. – Magát?

Arne bólintott.

Sven elvigyorodott. – Miért ne?

Hét

HARALD első munkanapja a Nielsen-farmon a legvérmesebb reményeit is felülmúlta. Az öreg Nielsennek volt egy kis műhelye, benne elég sokféle szerszám ahhoz, hogy Harald szinte bármit meg tudjon csinálni. Összetoldozta a gőzeke vízpumpáját, meghegesztette a hernyótalpat, illetve megtalálta a rövidzárlatot, amely minden este kicsapta a biztosítékot a tanyaházban. A nap végén fáradtan, de önmagával elégedetten ballagott vissza a régi kolostorba.

Amikor belépett a romos templomba, legnagyobb elképedésére ott találta a bátyját, aki a repülőgépet nézegette. – Hornet Moth – mondta Arne.

– Ez csak egy roncs – legyintett Harald.

– Nem mondanám, bár a futóműve meggörbült.

Arne borzalmasan nézett ki. Katonai egyenruhája helyett valakinek a levetett gönceit viselte. A bajuszát leborotválta. Kis fényképezőgépet tartott a kezében. Arca feszültségről árulkodott.

– Mi történt veled? – kérdezte aggódva Harald.

– Bajban vagyok. Köröznek. Dánia valamennyi rendőrénél ott a személyleírásom. Egy kopó végigkergetett a Strogeten, éppen csak sikerült egérutat nyernem.

– Részt veszel az Ellenállásban?

Arne vállat vont, majd kibökte: – Igen.

Harald el volt ragadtatva. Leült a fekhelyéül szolgáló párkányzatra, és Arne is mellé telepedett. – Szóval Poul Kirkével dolgoztál?

– Nem – felelte Ame. – Először kihagytak, de most, hogy szükséghelyzet van, mégis rám fanyalodtak. A sandei katonai támaszponton levő berendezésről kell fényképeket készítenem.

Harald bólintott. – Arról, amit lerajzoltam Poulnak.

– Még téged is előbb avattak be – jegyezte meg Arne keserűen.

– Poul kért, hogy ne áruljam el neked. Emlékezetből le tudnám rajzolni újra.

Arne megrázta a fejét. – Pontos fényképfelvételekre van szükségük. Azért kerestelek meg, mert hátha tudod, miként lehet oda bejutni.

– Van egy hely, ahol a kerítést eltakarják a fák. Ám hogyan jutsz el Sandéra, ha köröz a rendőrség?

– Megváltoztattam a külsőmet.

– Nem eléggé. Milyen irataid vannak?

– Csak a sajátom…

– Vagyis ha a rendőrök igazoltatnak, tíz másodpercen belül megállapítják, hogy te vagy a körözött személy.

– Oda kell mennem. Azzal a berendezéssel a németek kilométerekről észreveszik a közeledő bombázókat. A brit légierőnek mindenképpen rá kell jönnie, hogyan csinálják. Ez olyan fontos, hogy kockára teszem érte az életemet.

– Ha elkapnak, nem tudod eljuttatni az információt az angolokhoz. – Harald mély lélegzetet vett. – Mi volna, ha én mennék?

– Tudtam, hogy ezt fogod javasolni.

– Ismerem a helyet. És már jártam a kerítésen túl…

– Lehet, hogy a rendőrség megtalálta a rajzodat Poul holmija között. Talán már nem olyan könnyű átjutni a kerítésen.

– Akkor is jobb esélyem van rá, mint neked. Add ide a fényképezőgépet.

Mielőtt Arne válaszolhatott volna, Karen lépett be a kapun. Zajtalanul jött, csak akkor vették észre, amikor már benyitott, úgyhogy Arnénak nemhogy elbújni, de mozdulni sem volt ideje.

– Ez meg kicsoda? – kérdezte Karén. – Arne? Szervusz. – Harald kitalálta, hogy a lány a Poullal való randevúzása kapcsán találkozhatott a bátyjával. – Leborotváltad a bajuszodat… Gondolom, a rengeteg rólad készült plakát miatt, amit ma Koppenhágában láttam. Miért kell bujkálnod?

Arne némi habozás után így felelt: – Nem mondhatom el.

Karen gyors felfogású lány volt. – Te részt veszel az Ellenállásban! Poul is benne volt? Ezért halt meg?

Arne bólintott. – A rendőrség üldözte, és rálőttek a gépére, azért zuhant le.

– Szegény Poul. Te meg ott folytatod, ahol ő abbahagyta. De most nyakadon a rendőrség. Valaki nyilván bújtat… Valószínűleg Jens Toksvig, aki az egyik legjobb barátja volt Poulnak.

Arne vállat vont, és bólintott.

– Bárhová mégy, fennáll a veszélye, hogy letartóztatnak, vagyis… – Haraldra nézett, és halkabban folytatta: – Vagyis az öcsédre kell bíznod a dolgot. – Arca aggodalmas volt, mintha féltené Haraldot.

Haraldnak jólesett, hogy Karen szívén viseli a sorsát. – Rám bízod? – szögezte Arnénak a kérdést.

Arne sóhajtott, és átnyújtotta a fényképezőgépet.

HARALD másnap késő este érkezett Morlundéba. Motorját a kikötő parkolójában hagyta, mert nem akart feltűnést kelteni Sandén. Épp hogy elérte az utolsó kompot.

Amikor a hajó kikötött, alig néhányan szálltak partra. Harald meglepetésére egy dán rendőr és egy német katona állt a hajóhíd végénél. Tétovázott; nem tudta, felszálljon-e vagy sem. Vajon azért figyelik az embereket, mert Arne felbukkanására számítanak?

Számba vette a lehetőségeit. Más módon is átjuthat Sandéra. Elköthet egy kis halászbárkát. De ha Sandén észreveszik, mikor partot ér vele, biztosan kérdőre vonják.

Inkább adja az ártatlant, döntötte el, azzal fellépett a pallóra.

A rendőr megkérdezte: – Milyen céllal utazik a szigetre?

– Ott lakom – felelte Harald. – A szüleimmel.

A rendőr az arcát vizsgálta. – Nem emlékszem, hogy láttam volna már, pedig négy napja figyelem az utasokat.

– Most jövök haza a kollégiumból. Vége a tanévnek.

A rendőr megnézte Harald igazolványát, majd megmutatta a német katonának, aki intett, hogy felszállhat.

A hajó éjfélkor futott ki. Amikor Harald pénteken eljött a szigetről, nem volt biztos benne, valaha viszontlátja-e. És újra itt van, sőt kémfeladat vár rá: le kell fényképeznie a nácik titkos fegyverét. Belül remegett a félelemtől.

Szorongása csak fokozódott, ahogy kilépett a szigeti mólóra, és lement a partra. Már majdnem virradt, amikor látótávolságra ért a támaszponttól. Rádöbbent, hogy ha ellát a bázisig, az őrök is ellátnak idáig. Térdre ereszkedett, és négykézláb mászott tovább.

A következő percben két járőrt vett észre a kerítés túloldalán, az egyik kutyát vezetett pórázon. Harald hasra vágta magát.

Ahogy közelebb értek, a kutya beleszimatolt a levegőbe, és bizonytalanul vakkantott. Alighanem Harald szagát érezte. A pórázt tartó katona rászólt a kutyára, hogy hallgasson, majd folytatta mondanivalóját. A kutya újabb vakkantására aztán a másik őr felvillantotta zseblámpáját. A fénynyaláb végigpásztázta a dűnéket, de átsiklott Harald fölött.

Az őrök továbbmentek, a kutya is elhallgatott.

Harald mozdulatlanul feküdt, amíg el nem tűntek a szeme elől, majd a kerítéshez kúszott a bokrok között, felmászott rá, és leugrott a túloldalon.

Szapora léptekkel elhaladt az őrtorony mellett, majd leereszkedett a nem túl meredek lejtőn a mélyedésbe, ahová a titkos rádióberendezést rejtették.

Tisztán látta a körkörös falat, belül középen a nagy, lassan forgó antennát. Hallotta a villanymotor halk zümmögését.

A fal mentén elindulva ajtóra bukkant. Nem volt zárva, benyitott rajta.

Felnézett a forgó rácsra. Érteni vélte a berendezés működését: a rács felfogja a repülőgépről visszaverődő rádióhullámokat, az antenna lencseként összegyűjti a fogott jeleket, az alul kivezető kábel pedig a távolabbi épületekbe továbbítja az adatokat, ahol valószínűleg monitoron jelenik meg az eredmény, és az ottani kezelők riasztják szükség esetén a Luftwaffét.

Az égboltra pillantott. Ebben az évszakban három óra előtt virrad, rá egy órára felkel a nap. Elővette hátitáskájából a fényképezőgépet, és körbement belül a fal mentén, próbálgatva, milyen szögből készítse el a felvételeket, hogy a szerkezet minden része jól látsszon.

Arnéval abban egyeztek meg, hogy háromnegyed ötkor csinálja meg a fotókat. Bármilyen gyorsan végez, nappali világosságnál fog távozni, ami sokkal veszélyesebb lesz.

Végül elérkezett a fényképezés ideje. Felvételt készített minden egyes csatlakozásról, a szerkezet forgó alapjáról, a kábelekről és az antenna négyzetrácsáról. Még a két kisebb antennát is le kellett fotóznia. Résnyire nyitotta az ajtót. Minden mozdulatlan volt.

Miközben a gépet kattogtatta, azon tűnődött, vajon ez az eszköz miképpen növeli a Luftwaffe vadászrepülőinek hatékonyságát. A nagy antenna talán korai jelzést ad a bombázó közeledéséről, a kisebbik pedig a német légtérben követi a bombázó útját. Lehetséges, hogy a harmadik antennával a Luftwaffe *saját repülőgépeinek* helyzetét figyeli? Ez badarságnak tűnt, de ahogy hátralépett, hogy egy képen megörökítse a három antennát, rájött, ez nagyon is elképzelhető. Ha a Luftwaffe légi irányítója ismeri a bombázó és a vadászgép pozícióját, rádión rávezetheti a vadászgépet a célra.

Haraldot ez az utolsó gondolat rádöbbentette, milyen kiszolgáltatott: itt áll fényes nappal egy katonai támaszpont kellős közepén, és szigorúan titkos berendezéseket fényképez.

Délnek vette az irányt a dűnéken át. Arra lehetett látni a kerítést, ott volt a régi csónakház mögött. Ahogy közeledett az épülethez, kutyaugatást hallott.

Körülnézett, de nem látott sem katonákat, sem kutyát. Ekkor jött rá, hogy az ugatás a csónakházból jött. A németek biztosan azt használják kutyaháznak. Harald rohant a kerítés felé.

Amikor odaért, felmászott, és átvetette magát a szögesdróton. Nagy nyekkenéssel ért földet, de rögtön talpra kászálódott. Még most sem látott katonákat közeledni. Megfordult, és futásnak eredt. A kemény homokon ott maradt a lábnyoma.

Kifulladva ért a paplakhoz. A konyhaajtó nyitva volt: a szülei mindig korán keltek. Belépett. Anyja a tűzhelynél állt, és éppen teát főzött. Amikor megpillantotta őt, rémülten felkiáltott: – Harald!

Harald odalépett hozzá, arcon csókolta és megölelte. – Apám?

– A templomban van.

Az őrök mostanára már biztosan odamentek megnézni, miért lármáztak a kutyák. Ha komolyan veszik a feladatukat, esetleg átkutatják a közeli házakat.

– Anyám – mondta Harald –, ha a katonák idejönnek, mondd nekik, hogy egész éjszaka ágyban voltam. Megteszed?

– Miért, mi történt? – kérdezte riadtan az asszony.

– Majd később elmesélem. Mondd azt, hogy még alszom, jó?

– Rendben.

Harald felment a hálószobájába. Gyorsan levetkőzött, és ágyba bújt.

Lentről az apja hangját hallotta: – Mit keres itt?

– A katonák elől rejtőzik – válaszolta az anyja.

– Már megint mibe keveredett?

– Nem tudom, de…

Kopogtak az ajtón. – Jó reggelt! – köszönt németül egy fiatalember. – Láttak idegent errefelé az utóbbi néhány órában?

– Nem, senkit – felelte Harald anyja idegességtől remegő hangon.

– Magukon kívül tartózkodik itt valaki?

Ismét Harald anyja válaszolt: – A fiam. Még alszik.

– Át kell kutatnom a házat.

– Tessék, jöjjön be – mondta a tiszteletes.

Csizmák koppantak a földszinten. Aztán már az emeleten jártak, végül Harald hálószobája előtt álltak meg.

Harald becsukta a szemét, és lassan, egyenletesen lélegzett.

A német hang halkan szólt: – A fia, ugye?

– Igen – felelte Harald apja.

– Egész éjszaka itthon volt?

Haraldnak elakadt a lélegzete. Az apjától még ártatlan füllentést sem hallott soha életében. Most azonban az öreg azt felelte: – Igen. Egész éjszaka.

Harald nem hitt a fülének. Az apja hazudott, hogy mentse őt. Harald majdnem elsírta magát.

A csizmás léptek távolodtak a lépcsőn. Harald hallotta, amint a katona elköszön és kimegy. Lassan felkelt az ágyból, és kióvakodott a korláthoz.

– Most már lejöhetsz – szólt neki az apja.

Harald megállt vele szemben a konyhában, és csak amiyit mondott: – Köszönöm, apám.

– Vétkeztem – mondta a tiszteletes. Harald arra számított, hogy dühöngeni kezd, ám az öreg arc ellágyult. – De bízom benne, hogy a jó Isten megbocsát. – Azzal magához ölelte a fiát. – Azt hittem, megölnek, édes fiam.

ARNE OLUFSEN kicsúszott Peter Flemming kezéből.

Peter most ezen morfondírozott, miközben lágy tojást főzött reggelire Ingének. Miután Arne lerázta őket Bonholmon, Peter úgy számított, hogy Arne nem járt túl az eszükön, hiszen aligha lesz képes észrevétlenül elhagyni a szigetet – de ebben is tévedett. Fogalma sem volt, hogyan sikerülhetett Arnénak visszajutnia Koppenhágába, de egy rendőr a városközpontban látta őt. Üldözőbe is vette, csakhogy Arne ismét eltűnt szem elől.

Nem tért vissza a laktanyába, a szüleinél sem volt Sandén, tehát nyilván valamelyik bűntársánál bujkál. Ott van Karen Duchwitz, aki valószínűleg ismeri a kémhálózat legtöbb tagját, végtére is Poul barátnője volt, az öccse pedig egy iskolába járt Poul unokatestvérével. Talán ő majd Arne nyomára vezeti.

Nem sok rá az esély, de több, mint a semmi.

Bevitte a reggelit a hálószobába. Felültette Ingét, és a szájához emelt egy kiskanál lágy tojást. Inge fintorgott, és az állán lecsurgó tojássárgája a hálóingére csöppent.

Peter kétségbeesetten nézte. Az utóbbi két hétben az asszony többször is összerondította magát. Korábban ez sohasem fordult elő. Peter letette a tányért, és odament a telefonhoz. Felhívta a szállodát Sandén, és az apját kérte. Amikor meghallotta hangját a vonal végén, Peter így szólt: – Igazad volt. Ideje Ingét szanatóriumba küldeni.

PETER FLEMMTNG szemügyre vette a XIX. századi, kupolás Királyi Színházat. Innen, a Hotel d'Angleterre teraszáról, ahol Tildével üldögéltek, az egész Kongens Nytorvot – Koppenhága legnagyobb terét – jól belátta. A színházban a balettintézet növendékei éppen a *Les Sylphides* kosztümös főpróbáját nézték.

Peter a kezében tartott fényképre pillantott, amit Poul Kirke hálószobájából hozott el.

– Ott jön – figyelmeztette Tilde.

Peter a tér túloldala felé tekintett, és azonnal felismerte Karent. A lány félrecsapott szalmakalapot és sárga nyári ruhát viselt. Átvágott a téren, és a Stroget sarkához érve a főutcára fordult. Peter felállt, és sietve a nyomába eredt. Tilde, ahogy megbeszélték, távolabbról követte.

A Stroget végénél Karen elhaladt a Tivoli park mellett, és a Vesterport állomás felé tartott. Peter látta, hogy ez így nem lesz jó. Ha a lány vonatra száll, és hazamegy Kirstenslotba, akkor hiábavaló volt az egész akció. Kezdeményeznie kell.

A megálló bejáratánál érte utol. – Elnézést – szólította meg –, beszélnem kell magával.

A lány egy pillantást vetett rá, de nem állt meg. – Miről?

– Szánna rám egy percet? – Idegességet színlelt. – Borzasztó nagy kockázatot vállalok.

– Mit akar mondani? – A lány megállt, és óvatosan körültekintett.

– Arne Olufsennel kapcsolatos. Maguk barátok, ugye?

– Nem, csak ismerősök vagyunk. Miért kérdi?

– El tudna juttatni hozzá egy üzenetet?

A lány tétovázott. – Esetleg – felelte.

– Én a rendőrségen dolgozom.

A lány rémülten hátrább lépett.

– Ne féljen, a jó oldalon állok. Semmi közöm az állambiztonságiakhoz, de az irodáink szomszédosak, és néha hallunk onnan egyet és mást.

– Mit hallott?

– Arne élete veszélyben forog. Az állambiztonságiak tudják, hol bujkál. Ma éjjel készülnek letartóztatni.

– Jaj, ne!

Peter felfigyelt rá, hogy a lány nem kérdezte, kik azok az állambiztonságiak, és az sem érte meglepetésként, hogy Arne bujkál. Tehát mindent tud, szögezte le magában Peter diadalmasan. – Próbálja meg figyelmeztetni.

– Aligha tudok ebben…

– Sajnálom, de most mennem kell. Tegyen meg mindent, amit lehet. – Azzal sarkon fordult, és sietős léptekkel a kijárat felé indult.

Elhaladt Tilde mellett, aki úgy tett, mintha a menetrendet tanulmányozná. Az utca másik oldalán egy férfi ládákat pakolt le egy teherkocsiról. Peter a kocsi mögé lépett, levette kalapját, és helyette micisapkát tett a fejére. Tapasztalatból tudta, hogy ez jelentősen megváltoztatja a külsejét. A kocsi takarásából figyelte az állomás bejáratát. Karen kijött, Tilde néhány lépéssel lemaradva a nyomában. Peter követte Tildét.

A következő utcánál befordulva Karen bement a saroktól két házra lévő főpostára. Tilde utána.

Telefonálni fog, gondolta Peter. A személyzeti bejárathoz rohant, és dörömbölni kezdett az ajtón. Felmutatta rendőrigazolványát a postamesternek. – Egy sárga ruhás nő most jött be magukhoz – közölte vele. – Tudnom kell, mit csinál.

– Jöjjön! – A postamester végigsietett a folyosón, és kinyitott egy ajtót. – Azt hiszem, látom. Göndör vörös hajú, szalmakalapos?

– Ő az. Mit csinál?

– A telefonkönyvet lapozza.

– Ha telefonál, én is hallani akarom a beszélgetést. Fontos.

– De most leteszi a könyvet. Nem a pulthoz megy… hanem kifelé!

Peter tehetetlen dühében szitkozódva a kijárathoz loholt. Látta Karent, amint átmegy az úttesten. Megvárta, míg Tilde is felbukkan, és a lány nyomába szegődik, majd utánuk indult.

Karen tudja valakinek a nevét, aki kapcsolatban áll Arnéval. Ezt a nevet kereste ki a telefonkönyvből, de nem hívta fel az illetőt. Márpedig ha nem a száma kellett, akkor nyilván a lakcíme, okoskodott Peter. És most odavezeti őket.

Annyira lemaradt, hogy csak Tildét lássa. Átvágtak Christiansborg kis szigetén, és a part mentén haladtak tovább. A Sankt Pauls Gade nevű utcába fordultak be. Peter messziről látta Karent, amint a vörös zsindelyes, sárga házakat nézi, alighanem egy számot keresve.

Aztán a lány bekopogott egy ajtón.

Mire Peter utolérte Tildét, Karen már bement, és az ajtó becsukódott mögötte. Az 53-as számú háznál voltak.

Peter mindkét irányban végignézett az utcán. A szemközti sarkon üzletet vett észre. – Menjünk oda – mondta. Átvágtak az úttesten, és

megálltak, mintha a kirakatot néznék. Peter rágyújtott.

Karen kijött a házból, és elindult az utcán. Egyedül volt.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Tilde.

Peter agya sebesen járt. Ha Arne itt rejtőzik, előbb erősítést kell kérnie, aztán behatolnak és letartóztatják. De az is lehetséges, hogy Arne valahol másutt van, és Karen éppen oda tart – ez esetben viszont követni kellene.

Döntött. – Menjen utána – mondta Tildének –, én pedig hívom a többieket, és razziát tartunk a házban.

– Rendben. – Tilde elsietett arra, amerre Karen ment.

Peter belépett az üzletbe, és megkérte a pult mögött álló ősz hajú asszonyt, hadd használja a telefont. Felhívta a Politigaardent, aztán visszament az utcára. Alig egy percig tartott az egész, ha valaki ezalatt kijött a házból, még nem érhetett el a sarokig. Csak egy kutyát sétáltató öregembert látott. Átment a túloldalra.

Az 53-as számú ház ajtaja ismét kinyílt. Arne lépett ki rajta. Leborotválta bajuszát, fekete üstökére munkássapkát húzott, de Peter nyomban ráismert.

Arne Peter felé indult. Ahogy közeledett, nem emelte fel a tekintetét, és a fal mellett ment. Mikor tízméternyire voltak egymástól, Ame egy pillantást vetett Peter arcára. Látszott rajta a tanácstalanság, majd a felismerés döbbeneté.

– Le vagy tartóztatva – szólt Peter. Előhúzta a pisztolyát. – Hasalj a földre, hátratett kézzel.

Arne kihívóan kérdezte: – Kész vagy lelőni?

– Ha szükséges – mondta Peter. Fenyegetően rászegezte a fegyvert.

Arne talányosán mosolygott, majd futásnak eredt.

Peter nyújtott karral célba vette Arne lábát, és meghúzta a ravaszt. Arne futott tovább.

Peter újra lőtt. A negyedik lövés után Ame tántorogni kezdett. Peter megint tüzelt, és Arne tompa puffanással elvágódott.

Peter odaszaladt a mozdulatlan testhez, és letérdelt mellé. Arne kinyitotta a szemét. Arca falfehér volt a fájdalomtól. – Te mocskos disznó, meg kellett volna ölnöd! – hörögte.

HARALD Koppenhága Nyboder kerületében motorozott a reggeli napsütésben. A filmet akarta átadni Arnénak, aki Jens Toksvig házában rejtőzött.

Harald a szüleinél töltötte a napot, és éjjel a régi ágyában aludt. Másnap kora reggel az anyja ébresztette reggelivel, és könyörgött, legalább annyit áraljon el, hol lakik. Harald, elgyengülve anyja szeretetétől, elmondta, hogy Kirstenslotban. De a romos templomról hallgatott, így az anyja azt hitte, hogy a kastélyban vendégeskedik. Aztán motorra ült, és nekivágott a Dániát nyugat-keleti irányban átszelő útnak.

Most könnyen megtalálta a kis sorházakból álló, szűk utcát, megállt az 53-as szám előtt, és bekopogott.

Deres bajuszú rendőr nyitott ajtót.

Harald mukkanni sem tudott a döbbenettől. *Hol van Arne?,* törte a fejét.

– Mit akarsz, fiú? – kérdezte a rendőr türelmetlenül.

Haraldot megszállta az ihlet, és így szólt: – A doktor úrnak azonnal jönnie kell, megindult a szülés.

A rendőr elvigyorodott. – Itt nincs semmiféle doktor.

– Az nem létezik!

– Milyen címet keresel?

– Doktor Thorsen, Fischers Gade 53.

– Ez a Sankt Pauls Gade. A Fischers Gade egy sarokkal odébb van – mutatott délnek.

– Köszönöm! – Harald felpattant a motorára, és elhajtott. *Ezt jól csináltam,* gondolta, *de most hogyan tovább?*

HERMIA egész péntek délelőtt Flammershus romváránál időzött, várta, hogy megérkezzen Ame a filmmel.

Ez a film most még fontosabb volt, mint öt napja, amikor megbízta Arnét a feladattal. Időközben a nácik megtámadták a Szovjetuniót. Hírszerző források szerint a hadjáratban hárommillió német katona vesz részt. Az elsöprő német légi fölény súlyos veszteségeket okoz a Vörös Hadseregnek.

Digby elmondta Hermiának, hogy Sztálin megkérte Churchillt, hogy az angolok nagyobb erővel folytassák a Németország elleni bombatámadásokat, remélve, hogy Hitler emiatt kénytelen lesz légiereje egy részét visszarendelni a *Vaterland* védelmére.

Churchill elrendelte, hogy ötszáz gép, vagyis az angol légierő bombázókülönítményének több mint a fele készüljön fel egy német célpontok elleni nagy légitámadásra, hogy a Luftwaffénak erőket kelljen elvonnia az orosz frontról, és így a szovjet hadsereg ellentámadást

indíthasson. Ez a tervezett légitámadás tizenegy nap múlva, július 8-án, a következő holdtöltekor indul meg.

Digby az öccsével, Barttal is beszélt, aki biztosan ott lesz gépével a bombázókötelékben.

Az akció öngyilkos vállalkozásnak ígérkezett, hacsak a következő néhány nap során ki nem találnak valamit, amivel kijátszhatják a német radart. És ez most Arnén áll vagy bukik.

Hermiát az ismerős svéd halász hozta át ismét a szigetre. Hajnalban lábalt ki a sekély vízben, vállán a biciklijével, a Hammershus alatti partszakaszon, majd fölmászott a meredek domboldalon a romokhoz.

Arne délelőtt nem bukkant fel. Hermia aggodalmaskodott, de azzal nyugtatta magát, hogy biztosan a reggeli hajóval jön, és estére ér ide. Legutóbb végig itt várta, most viszont úgy döntött, bemegy Ronnéba.

Útközben senkivel sem találkozott, de a kisvárosban idegesség fogta el. A kikötőben kisebb csoportosulás várta a komppal érkezőket. Hermia minden kiszálló utast jól megnézett. Arne nem volt köztük.

Nyugtalanul latolgatta, mihez kezdjen. Számtalan lehetséges magyarázata volt, hogy miért nem jött, a teljesen hétköznapitól a tragikusig, csak sajnos Arne nem tudja őt erről értesíteni. Ő azonban kapcsolatba léphet vele, mivel Jens Toksvig házában van telefon.

Bement egy közeli szállodába, és kérte, kapcsolják neki a megadott számot.

A vonal túlsó végén egy férfi szólt bele: – Halló!

Nem Arne hangja volt. – Jens Toksviggal szeretnék beszélni –mondta Hermia.

– Ki keresi?

Esze ágában sem volt elárulni. – Hilde vagyok.

– Mondja a vezetéknevét is.

Ez gyanús, gondolta. – Nem tudom, hogy kicsoda maga, de adja már végre Jenset!

– Tudnom kell a vezetéknevét.

– Ki maga?

Rövid csönd után a férfi így szólt: – Egill őrmester a koppenhágai rendőrségtől.

Hermia lecsapta a kagylót. Megdöbbent, mert Arne Jens házában rejtőzött, és most ott a rendőrség. Biztosan letartóztatták mindkettőjüket. Hermia a könnyeivel küszködve kiment a szállodából.

Nem teheti meg, hogy cserbenhagyja Digby Hoare-t, Winston Churchillt és sok ezer angol pilótát.

A komp kürtje elbődült, beszálláshoz szólítva az utasokat. Hermia kerékpárja nyergébe pattant, és a mólóhoz hajtott. Jegyet váltott, aztán fölsietett a fedélzetre. Koppenhágába kell mennie, hogy kiderítse, mi történt Arnéval. Meg kell szereznie a filmet, már ha Arne egyáltalán készített felvételeket. És amikor ez megvan, majd ki kell találnia, hogyan juttassa el a filmet Angliába.

HARALD egész nap szorult helyzetén töprengett. A rendőrség jelenléte a búvóhelyen azt jelentette, hogy Arne biztosan lebukott. Ha valamilyen csoda folytán mégis megúszta a letartóztatást, a kirstensloti régi templomban rejtőzhet. Harald odament, de üresen találta a helyet.

Ült a templom kőpadlóján, és azon töprengett, mi legyen a következő lépése. Ha véghez akarja vinni a feladatot, amelyet Arne megkezdett, el kell juttatnia a filmet Londonba. Arnénak bizonyára volt rá terve, ő azonban ezt nem ismerte.

Hol lehet most Arne?, töprengett. Valószínűleg a koppenhágai Politigaarden egyik cellájában vallatják. Arne nem olyan, aki rögtön összeomlik. De meddig lesz ereje kitartani?

Aznap este mindent elmondott Karennek: miként jutott be a támaszpontra Sandén, hogyan rejtőzött el a szüleinél.

– Olyan bátor vagy! – kiáltott fel a lány. Haraldnak jólesett az elismerés.

Amikor odáig ért a történetben, hogy Jens Toksvignál egy rendőr nyitott neki ajtót, Karen közbevágott: – Nekem szóltak. Az állomáson odajött hozzám egy ismeretlen férfi, és elmondta, hogy a rendőrség tud Arne rejtekhelyéről. Ő a közlekedésrendészeten van, de mivel szimpatizál velünk, figyelmeztetni akart.

– Nem értesítetted erről Arnét?

– De igen! Odamentem Jens házához, és elmondtam Arnénak, mi történt. Azt felelte, hogy induljak előre, ő is jön rögtön, de akkor már nyilván késő volt.

– Vagy rászedtek – gondolkodott hangosan Harald. – Lehet, hogy az a rendőr hazudott neked. Megjátszotta, hogy segíteni akar, aztán követett Jens házáig, és miután elmentél, letartóztatta Arnét. Hogy nézett ki az az ember?

– Magas, jóképű, vörös hajú. Elegáns öltönyben volt.

– Ő Peter Flemming, és állambiztonsági nyomozó. Ismerem a családját, Sandén laknak.

Harald most már biztosan tudta, hogy Arnét elfogták, és majd' megszakadt a szíve a gondolattól, hogy talán soha többé nem látja. – Arne tehát nem juttathatja el a filmet Angliába.

– Hogyan akarta csinálni?

– Nem tudom, nekem nem mondta el.

Egy darabig hallgattak. Harald magába roskadt. – Hallottál valami hírt? – kérdezte végül.

– Finnország hadat üzent a Szovjetuniónak.

– Vérszagra gyűlő keselyűk – jegyezte meg Harald megvetően.

– Őrjítő, hogy itt ülünk, miközben a nácik leigázzák az egész világot – mondta Karén. – Bárcsak tehetnénk valamit.

Harald megtapogatta a zsebében lapuló filmdobozt. – Sokat számítana, ha ezt valahogy továbbítani tudnám Londonba.

Karen a Hornet Mothra pillantott. – Kár, hogy nem üzemképes.

Harald szemügyre vette a sérült futóművet. – Talán meg tudnám javítani. De repülésből csak egy órát vettem, nem lennék képes elvezetni.

Karen elgondolkodott. – Te nem – mondta lassan. – De én igen.

ARNE OLUFSEN meglepően jól bírta.

Peter Flemming a letartóztatása napján és másnap is kihallgatta, de semmit sem tudott meg tőle.

Jens Toksviggal többre jutott ugyan, de meg volt győződve róla, hogy Arne a főkolompos. Meg kellett törnie Arne ellenállását. Tudni akarta, hogyan működik a kémhálózat, kik a tagjai, miképpen tartják a kapcsolatot az angolokkal. A harmadik kihallgatást nagyon gondosan megtervezte.

Vasárnap hajnali négykor két egyenruhás rendőr kíséretében berontott Arne cellájába. Zseblámpával a szemébe világítottak, fölrángatták a priccsről, és a kihallgatószobába vitték.

Peter leült a helyiségben levő egyetlen székre, és cigarettára gyújtott. Ame riadtnak látszott a csíkos rabruhájában. A bal lába be volt pólyáivá, de tudott állni.

– A barátod, Poul Kirke kémkedett – kezdte Peter.

– Erről nem tudtam – mondta Arne.

– Miért utaztál Bornholmra?

– Üdülni.

– Kivel találkoztál Bornholmon?

– Senkivel.

– Amikor visszajöttél Koppenhágába, elrejtőztél.

– Hogyhogy elrejtőztem? Egyik barátomnál laktam.

– Jens Toksvignál. Aki szintén kém.

– Nekem ezt nem említette.

Petert kiábrándította, hogy Arne továbbra is makacsul tartja magát. – Szóval sejtelmed sem volt róla, hogy köröznek?

– Nem.

Peter gunyoros hangra váltott. – Abból az ezer plakátból városszerte egyet sem láttál? Akkor miért borotváltad le a bajszodat?

– Valaki szóvá tette, hogy olyan, mint Hitleré.

Tilde jött be egy tálcával. A frissen pirított kenyér illatára Peter szájában összefutott a nyál. Arne nyilván ugyanígy volt vele. Tilde teát töltött. Arnét is megkérdezte: – Kér?

Arne bólintott.

– Nem kap – mondta Peter.

Tilde vállat vont. Hozott magának egy széket, és leült. Peter ráérősen elmajszolt egy szelet vajas pirítóst. Amikor végzett, folytatta a kihallgatást. – Poul Kirke irodájában találtam egy rajzot, amely a Sande szigetén lévő katonai létesítményt ábrázolja. Ha nem hal meg, ezt a rajzot eljutatta volna az angolokhoz.

– Lehet, hogy erre nagyon egyszerű magyarázatot tudna adni, csak egy vaktában lövöldöző idióta megölte.

– Te készítetted azt a rajzot?

– Én ugyan nem.

– Négy napja a sandei támaszponton hajnalban egy illetéktelen behatolót észleltek a kutyák, és az őrök látták, amint fényképezőgéppel a kezében a dűnéken át apád temploma felé szalad. – Peter figyelte Arne arcát. – Te voltál az?

– Nem.

– A szüleid házát átkutatták a rendőrök – folytatta Peter ingerült hangon. – Az egyik hálószobában alvó fiatalembert találtak, de a tiszteletes azt mondta nekik, hogy az illető a saját fia. Tehát te voltál az?

– Nem. Én utoljára pünkösdkor jártam otthon.

– Tegnap reggel egy fiatalember kopogott be Jens Toksvig házába. Egy rendőr nyitott neki ajtót. A fiú úgy tett, mintha eltévesztette volna a címet, valami orvos után érdeklődött, és az emberünk sajnos elhitte. Az öcséd járt ott?

– Biztos vagyok benne, hogy nem ő volt – felelte Arne, de rémület ült ki az arcára.

– Harald át akart adni neked valamit… Talán fotókat a sandei katonai létesítményről.

– Nem.

– Estefelé egy Hilde nevű nő hívta telefonon Jens Toksvig házát. Nem lehet, hogy a menyasszonyod, Hermia Mount volt az?

– Ő Angliában van.

– Tévedsz. A svéd hatóságok szerint tíz napja repülőgéppel Stockholmba érkezett, és azóta nem hagyta el az országot.

– Erről semmit sem tudok – felelte. – Több mint egy éve nem kaptam hírt felőle.

Ha ez igaz lett volna, Arnét biztosan felzaklatta volna, hogy a menyasszonya Svédországban van, és talán Dániába is átjött, okoskodott Peter.

Tilde kitöltött egy bögre teát, és anélkül, hogy Petert megkérdezte volna, odanyújtotta Arnénak. Peter nem szólt rá; mindez előre megbeszélt forgatókönyv szerint zajlott. Arne mohón felhajtotta a forró italt.

Tilde szelíd hangon így szólt: – Nyakig van a pácban, Arne. Belekeverte a szüleit, a menyasszonyát és az öccsét is. Harald nagy bajba került. A végén még felakasztják kémkedésért, és maga lesz az oka. De köthetünk alkut. Mindent elmond, és cserébe maga meg az öccse megússza a halálbüntetést. Nem kell beérnie az én ígéretemmel. Braun tábornok perceken belül megérkezik, és személyesen ad rá garanciát. De előbb árulja el nekünk, hol van Harald.

– Menjen a pokolba – szólt Arne csendesen.

Peter talpra ugrott. – Te jutsz oda! – ordította. – Még mindig nem fogod fel, mi történik veled?

Tilde felállt, és halkan kiment.

– Ha nem beszélsz, átadunk a Gestapónak – folytatta Peter dühösen. – *Ők* nem fognak teával kínálni és udvariasan kérdezgetni. Kitépik a körmödet, égő gyufát tesznek a talpad alá, meztelenre vetkőztetnek, és kalapáccsal törik össze a csontjaidat. Könyörögsz majd nekik, hogy hagyjanak meghalni, de nem hagynak, amíg ki nem pakoltál. Márpedig kipakolsz. Mert végül *mindenkinek* megered a nyelve.

Arne holtsápadtan csak annyit mondott: – Tudom.

Petert zavarba hozta az a tartás, amely látszólag a félelemnél is erősebb volt Arnéban.

Nyílt az ajtó, és Braun tábornok lépett be. – Ezt az ember kell Németországba szállítani?

Arne a sebesülése ellenére villámgyorsan mozdult.

Peter nem őt nézte, hanem Braunt, és csak homályosan érzékelte, ami történt. Arne odakapott a tálcához, a teáskanna repült a levegőben, és halántékon találta Petert. Míg ő az arcára loccsant teát törölte ki a szeméből, Arne nekirontott Braunnak, és ledöntötte a lábáról. Kirántotta a tábornok fegyverét, és Peterre fogta.

Flemming megdermedt. *Vajon Braun töltve hordja?,* latolgatta magában.

Tilde jött be a nyitott ajtón. – Mi a…?

– Ne mozduljon! – parancsolt rá Arne.

Peter azon töprengett, mennyire ismerheti Arne a kézifegyvereket. Katonatiszt ugyan, de a légierőnél nem gyakorolják a lövészetet. Arne abban a pillanatban kibiztosította a Lugert.

Az ajtó még mindig nyitva volt, és Peter látta a két egyenruhás rendőrt, akik idevezették Arnét a cellájából.

A négy rendőr közül egyiknél sem volt pisztoly. A szabályzat szigorúan tiltotta, hogy fegyveresen lépjenek be a zárkákba. Most mindannyian ki voltak szolgáltatva Arnénak.

Peter így szólt: – Nem tudsz megszökni. Kint tucatjával állnak a fegyveres rendőrök.

– Tudom – mondta Arne.

Peter előtt egyszeriben megvilágosodott, mi fog történni. Arne fél, hogy elárulja a barátait – talán az öccsét is –, és egyetlen biztosítéka van, hogy ez ne történhessen meg: a halál. Peter azonban ki akarta szedni Arnéból a titkait. Nem hagyhatta, hogy a halálba meneküljön.

Arne ráfogta a pisztolyt, Peter mégis meglódult felé.

Ame nem lőtte le, hanem a fegyver csövét saját nyakának szegezte. A pisztoly eldördült.

Peter kiütötte a kezéből, de már későn. Arne fejéből ömlött a vér. A következő pillanatban teste tompa puffanással a földre zuhant, és többé nem mozdult.

Nyolc

AMINT HARALD FELÉBREDT, tudta, hogy valami csodálatos történt, de először nem jutott eszébe, mi is volt az. A templom oltárfülkéjének párkányzatán feküdt a Karentől kapott plédbe takarózva, mellkasán az összegömbölyödött Pine Toppal. Hirtelen bevillant az emlék: Karen felajánlotta, hogy elrepíti őt a Hornet Mothszal Angliába.

Fennállt a veszély, hogy ha a dolog kitudódik, mindkettőjüket letartóztatják, és halálra ítélik. Harald ennek ellenére boldog volt, hogy órákat tölthet majd kettesben Karennel. Tudta, hogy a lány elérhetetlen a számára. De még ha soha nem jut is el odáig, hogy megcsókolja, akkor is nagyszerű lesz vele. Persze az egész terv azon áll vagy bukik, hogy meg tudja-e javítani a Hornetet. Felkelt, megmosdott a falikútnál, felöltözött, és nekifogott megvizsgálni a repülőgépet.

Ekkor betoppant Karen. – Nem tudom, rendbe hozható-e ez a vacak – mondta a lány –, de a magam részéről kétlem.

– Meglátjuk. – Harald mérnöki szemmel tanulmányozni kezdte a gépet. – Azt hiszem, a szárnyakat helyre tudom tenni – jegyezte meg a csuklós rögzítéseket nézve.

– Az könnyű. Néhány perc az egész. – Karen megérintette a felé eső szárnyat. – A vászon viszont eléggé megviselt.

– Csak kisebb szakadások vannak rajta – mondta Harald. – Számít ez valamit?

– Igen. Befolyásolja a levegő áramlását a szárnyak fölött.

– Akkor megfoltozzuk. Engem inkább a futómű aggaszt.

Harald letérdelt, és közelebbről is szemügyre vette a sérült szerkezetet. A tömör acél féltengely villás elágazással illeszkedett egy V alakú merevítőrúdhoz. Ennek a rúdnak mindkét szára meggörbült, és beroggyant.

– Az én hibámból történt – mondta Karen. – Oldalszélben szálltam le, és a szárnyvég a talajhoz csapódott.

– Nem féltél?

– Nem, csak szégyelltem magam.

– Miért nem hoztátok rendbe?

– Mert nincs hozzá felszerelésünk. – A munkapad és a szerszámos polc felé intett. – Hegesztőpisztoly kellene. Egy idő után apának egyébként is lankadt az érdeklődése, igy aztán maradt, ahogy volt.

Harald a farokhoz ment, és megszemlélte a szárnyat. – Nem látom, hogy törött volna – mondta. – Nézzük, mi van még. – Odaballagott az orrhoz, és a motorburkolatot kinyitva megvizsgálta a motort.

– Négyhengeres, soros elrendezésű – mondta Karén. – A forgattyús tengely fölül van, hogy a légcsavar magasabban legyen.

Haraldot meglepte Karen szakértelme. Még sohasem találkozott olyan lánnyal, aki tudta volna, mi az a forgattyús tengely.

Átment a túloldalra, lecsavarta a tanksapkát, és kihúzta a szintjelző pálcát. – Jónak néz ki – mondta. – Lássuk, elindul-e.

– Ülj be, én majd megforgatom a propellert.

– Nem merült le a telep ennyi év alatt?

– Nincs benne telep. Két gyújtómágnessel működik, amelyeket a motor mozgat. Megmutatom, mit csinálj.

Amint Karen kinyitotta a pilótafülke ajtaját, felsikoltott, és belevetette magát Harald karjába. – Jól vagy? – kérdezte a fiú. – Mi történt?

– Egerek.

Ezúttal Harald nyitotta ki az ajtót, és betette a macskát a fülkébe.

Pine Top felugrott az ülésre, észrevett egy kisegeret, és azonnal lecsapott rá.

A poggyásztartóban Harald talált két kis kézikönyvet, az egyik magához a Hornet Mothhoz tartozott, a másik a Gipsy Major motorhoz, amellyel a gépet szerelték. Boldogan mutatta Karennek.

– De mi lesz az egerekkel? Ez olyan kegyetlen!

– Csak *egerekről* van szó, Karen – mondta Harald.

– Ti ostoba mérnökök mindig csak a dolgok működésével foglalkoztok, az emberek érzéseivel soha.

Haraldnak ez fájt. – Nem igaz.

– De igaz – mondta Karen, azzal elviharzott.

Harald leforrázva állt ott. Most, hogy Karen nem volt vele, elkedvetlenedett. Miért nem tudja kezelni ezt a lányt? Barátságos vele, a legjobb oldalát mutatja, mindent megtesz, hogy a kedvében járjon, de egyszerűen nem képes rájönni, mit akarhat Karen.

Harald odaállt a gép elé, és megfogta a légcsavar egyik lapátját. Rántott rajta egyet. Éleset kattant, aztán megállt. Megint megrántotta, megint

kattant. Harmadszorra teljes erejéből nekiveselkedett, remélve, hogy a motor beindul, de hiába.

Bejött Karen. – Nem indul? – kérdezte.

Harald meglepetten nézett rá. Arra számított, hogy ma már nem látja viszont. – Ezt még korai kijelenteni. Csak most kezdtem.

Karen bűnbánó arcot vágott. – Ne haragudj, hogy faképnél hagytalak.

– Semmi baj.

– Nem lep meg, hogy a motor nem akar beindulni – mondta Karen. – Legalább három éve nem volt megpörgetve.

– Lehet, hogy a tankban lecsapódott a pára. De talán ki tudjuk szivattyúzni a vizet az üzemanyag alól.

Harald a kézikönyvből megtudta, hogy a törzs alsó részén van egy lap, amelyet leszerelve hozzá lehet férni az üzemanyag-leeresztő csavarhoz. Hanyatt fekve becsúszott a gép alá, hogy levegye a panelt.

Amikor eltávolította a lapot, Karen odanyújtott egy villáskulcsot. Lassan forgatta a csavart, de amikor az meglazult, hideg folyadék spriccelt a kezére. Gyorsan kirántotta a kezét, de nemcsak az ujjait horzsolta le, hanem nagy bosszúságára a csavart is elejtette. A leeresztőn keresztül dőlt az üzemanyag.

Harald szitkozódott. – Most már üzemanyagunk sincs – mondta keserűen.

– Átszívathatunk valamennyit a Rolls-Royce-ból – javasolta Karen.

– Az nem repülőgépbenzin.

– A Hornet Moth közönséges motorbenzinnel működik.

– Tényleg? Nem is tudtam. – Haraldnak felderült a kedve. Miután megtalálta a leeresztőcsavart, kerített egy tölcsért meg egy tiszta vödröt. Karen közben harapófogóval levágott egy darabot a locsolócsőből. Lehúzták a Rolls-Royce-ról a ponyvát.

– Hagyd, majd én – ajánlkozott Harald.

– Nem – hárította el Karen –, most rajtam a sor.

Amikor a benzin a szájába ért, fintorogva és köpködve gyorsan a vödör fölé tartotta a cső végét. Harald nézte, milyen groteszk képet vág. Kidüllesztett szemmel is ugyanolyan szép volt. Karen elkapta a tekintetét, és megkérdezte: – Mit bámulsz?

Harald nevetve válaszolt: – Természetesen téged… Olyan helyes vagy, amikor köpködsz. – Nyomban ráébredt, hogy többet árult el az érzéseiből, mint amennyit akart, de Karen csak kuncogott.

Kiürítették a kocsi tankját. Harald becslése szerint három liter benzin lehetett a vödörben, bőven elég ahhoz, hogy kipróbálják a motort. Odavitte a vödröt a Horet Mothhoz. Karen tartotta a tölcsért, míg az utolsó cseppet is bele nem öntötték a tartályba.

– Nem tudom, hol szerzünk benzint – mondta Karen.

– Mennyire lesz szükségünk?

– A tank százhatvan literes. De van egy másik probléma is. A Hornet Moth egy feltöltéssel optimális viszonyok mellett ezer kilométert képes megtenni.

– Nagyjából ennyi a távolság a Brit-szigetekig.

– Vagyis ha erős ellenszelet kapunk, ami igen valószínű…

– Akkor az Északi-tengerben landolunk – fejezte be a mondatot Harald. – De még a motort sem indítottuk be.

Karen addig nyomkodta a befecskendezőt, míg a benzin a padlóra nem csurgott, majd így szólt: – Add rá a gyújtást!

Harald bekapcsolta a gyújtómágneseket.

Karen rácsimpaszkodott a propellerre, és megrántotta. Megint hallatszott az éles kattanás. – Hallottad? – kérdezte. – Ebből lehet tudni, hogy működik. – Másodszor, majd harmadszor is meglendítette a légcsavart, végül minden erejét beleadva egy utolsót rántott rajta, és hátralépett.

A motor nagyot morrant, aztán elhallgatott.

Harald ujjongott.

– Minek örülsz ennyire? – csodálkozott Karen.

– Nem lehet nagy baja. Próbáld újra.

Karen elforgatta a propellert, de megint nem történt semmi.

Harald mindent lekapcsolt. – Kap üzemanyagot, úgyhogy alighanem a gyújtással van baj. Kellene néhány szerszám.

– Van itt egy készlet. – Karen benyúlt a fülkébe, és kiemelt egy vászontáskát.

Harald kivett belőle egy gyertyakulcsot, és végigvizsgálta a gyújtógyertyákat. Miután ezzel végzett, levette a megszakítókról a bakelitfedelet, és ellenőrizte, nincs-e érintkezési hiba.

– Ami hozzáférhető, az rendben van – mondta. – Ha most sem indul el, nagy bajban vagyunk.

Karen megint befecskendezte az üzemanyagot, és háromszor elforgatta a propellert. Harald kinyitotta a pilótafülke ajtaját, és bekapcsolta a gyújtást. Karen nekiveselkedett az utolsó berántásnak.

A motor dübörögve beindult.

Harald örömujjongásban tört ki, de a fülsiketítő motorzajban alig hallotta saját hangját.

Karen odalépett hozzá, Harald túláradó örömében megölelte. – Megcsináltuk! – kurjantotta. Karen is átölelte, ám mielőtt Harald belefeledkezhetett volna a gyönyörűséges pillanatba, a lány rákiáltott: – Állítsd le, mielőtt meghallja valaki!

Harald tüstént kijózanodott. Ez most nem játék: azért akarják megjavítani a gépet, hogy végrehajthassanak egy veszélyes, titkos feladatot. Kikapcsolta a gyújtómágneseket. A motor leállt.

Amikor a zaj elhalt, azt hitték, csönd támad körülöttük, de kintről furcsa hangok hallatszottak.

Harald felállt egy ládára, és kinézett a magas ablakon. Karen is fellépett mellé.

A fasorban harminc német katona vonult a kastély felé.

Harald először azt hitte, érte jöttek, de nyomban utána észrevette, hogy legtöbbjük nem visel fegyvert. Tábori felszereléssel megrakott súlyos társzekeret kísértek, amelyet négy ló vontatott.

– Mi a fene történik itt? – kérdezte rémülten Harald.

– Nem tudom – felelte Karén. – Megyek, és kiderítem.

HERMIA életének több évét töltötte Dániában, mint Angliában, most azonban úgy érezte, hogy idegen országban jár. Szinte lapulva sietett végig olyan utcákon, ahol annak idején ártatlan gyerekként szaladgált. Elcsigázta az éjszakai hajóút, és betegre aggódta magát Arne miatt.

Jens Toksvig lakcímén, az alacsony sorházakból álló Sankt Pauls Gade 53-as számú házában senkit sem talált. Bekopogott a szomszédos házba. Idős asszony nyitott ajtót, aki Hermia kis bőröndjét meglátva nyomban kijelentette: – Házalóktól nem veszek semmit.

Hermia elmosolyodott. – Lakást keresek, és azt mondták, az 53-as szám esetleg kiadó.

A szomszéd mindjárt más szemmel nézett rá. – Vagy úgy –mondta érdeklődve. – Szóval ideköltözne?

– Igen. Most házasodunk össze a vőlegényemmel.

– Nahát, örülök, hogy rendes család fog itt lakni. Tudja, kik voltak az előző lakók? Kommunista kémek!

– Ne mondja.

– Múlt szerdán tartóztatták le őket. Még lövöldöztek is a járdán. Egy civil ruhás nyomozó lepuffantotta az egyik kommunistát. Nem tudom, melyiküket, mert én magam nem láttam, de Eriksenné a sarki boltból azt mondja, nem Toksvig úr volt az.

Hermiának elakadt a lélegzete. Annyira félt a választól, hogy alig bírta kinyögni: – És meghalt?

– Eriksenné szerint csak lábon lőtték. Amikor a mentősök hordágyra tették, ordított fájdalmában.

Hermia szédült, nem kapott levegőt. – Most mennem kell –mondta. – Micsoda szörnyű eset. – Megfordult, és elindult.

– Azt hiszem, rövidesen újra kiadó lesz a ház.

Hermia csak ment, találomra fordulva be a sarkokon. *Meg kell tudnom, mi történt Arnéval,* mormolta maga elé. *De először is szállást kell találnom éjszakára.*

Egy part közeli olcsó szállóban vett ki szobát. Majdnem egész éjszaka ébren feküdt az ágyában, azon rágódva, vajon Arne volt-e az, akit lelőttek a Sankt Pauls Gadéban. Kitől érdeklődhetne felőle?

Hajnaltájban jutott eszébe, hogy ki az, aki szinte bizonyosan értesült Arne letartóztatásáról: a parancsnoka.

Alighogy megvirradt, Hermia kiment a pályaudvarra, és felszállt az első, Vodalba induló vonatra. A bázison a parancsnoki épülethez ment, és a repülőtér parancsnokát kereste. – Csak annyit mondjon neki, hogy Arne Olufsen egyik barátja vagyok.

Nagy kockázatot vállalt. Találkozott már Renthe repülő őrnaggyal, de sejtelme sem volt a politikai nézeteiről. Ugyanakkor Hermia tudta, hogy Renthe kedveli Arnét, és remélte, hogy az őrnagy lojálisán fog viselkedni.

Azonnal bebocsátották, és Renthe megismerte. – Maga Arne menyasszonya! – üdvözölte. – Azt hittem, Angliában van. – Gyorsan az ajtóhoz lépett, és becsukta. *Ez jó jel,* gondolta Hermia.

– Próbálom kideríteni, hol van Arne. Talán bajba került.

– Rosszabb a helyzet – mondta Renthe. – Kérem, üljön le.

Hermia leült. – Mi történt?

– Múlt szerdán letartóztatta a rendőrség. Menekülés közben lábon lőtték.

– És hogy van?

Renthe habozott. Aztán halkabban azt mondta: – Borzasztóan sajnálom, de Arne meghalt.

Hermia keservesen feljajdult. A szíve mélyén tudta, hogy ez is egy lehetőség, de annyira rettegett tőle, hogy gondolni sem mert rá.

– Halálra kínozták?

– Meg akarta őrizni a titkát, ezért öngyilkos lett.

Renthe alakja elmosódott; Hermia rájött, hogy a szeméből patakzó könnyektől látja ilyen homályosan.

– Fel kell hívnom Arne szüleit – mondta Renthe.

Rájuk gondolva Hermiát elöntötte az együttérzés. Micsoda csapás ez nekik. – Irgalmatlanul nehéz ilyen hírt közölni – mondta.

– Hát igen. Az elsőszülött fiuk.

Ez Hermia eszébe juttatta Arne testvéröccsét, Haraldot. Arne azt mondta, majd Haralddal megbeszéli, hogyan lehet bejutni Sandén a támaszpontra. *Vajon mennyit tud Harald az akcióról?,* töprengett.

– Mit mondott még a rendőrség? – kérdezte Renthétől. – Találtak nála valami bizonyítékot, például fényképeket?

Renthe kimérten válaszolt. – Kérem, ne feledje, Mount kisasszony, hogy katonatisztként hűségesküt tettem a királynak. Bármi legyen a személyes véleményem, kötelességem jelenteni, ha valamelyik beosztottammal szemben felmerül a kémkedés gyanúja.

Hermia bólintott. Ez egyértelmű figyelmeztetés volt. – Nagyra becsülöm az őszinteségét, őrnagy úr. – Felállt.

Renthe odalépett hozzá, és a vállára tette a kezét. – Fogadja őszinte részvétemet.

– Köszönöm – mondta Hermia, és távozott.

Amint kilépett az épületből, ismét szemébe tolultak a könnyek. Valahogy visszajutott a vasútállomásra.

A feladatot, amelyért Poul és Arne az életét áldozta, még nem teljesítették. Kilenc nap van hátra a következő holdtöltéig, addigra fotókat kell szereznie a Sandén lévő radarberendezésről. De most már munkált benne a bosszúvágy is. És rájött, ki segíthet neki ebben. A saját biztonságával többé nem törődött.

Harald talán tudja, visszatért-e a bátyja Sande szigetére, mielőtt a rendőrség a nyomára bukkant, és voltak-e nála fotók, mikor letartóztatták. Márpedig Haraldot nem lesz nehéz megtalálnia: a bátyja temetésére biztosan hazautazik.

Kilenc

A NÉMET HADSEREGNEK egymillió lova volt. A legtöbb hadosztályhoz állatorvosszázad is tartozott, ennek a feladata volt ápolni a beteg és sérült állatokat, gondoskodni a takarmányról. Ilyen századot szállásoltak el Kirstenslotban.

Harald ennél nagyobb balszerencsét elképzelni sem tudott volna.

A tisztek a kastélyba kvártélyozták be magukat, körülbelül száz katona pedig az egykori kolostor területén ütött tanyát. A kerengőt, közvetlenül a templom mellett, ahol Harald meghúzta magát, lókórház céljaira vették igénybe.

Magát a templomot azonban nem sajátította ki a hadsereg. Ez Duchwitz úr közbenjárásának volt köszönhető, amire viszont Karen beszélte rá az apját. Duchwitz úr meggyőzte a német parancsnokot, Kleiss századost, hogy a templomban az ott tárolt limlomok miatt amúgy sincs sok szabad hely, mire Kleiss beleegyezett, hogy zárva tartsák.

A Hornet Moth megjavítása önmagában is elég nehéz volt, ráadásul Haraldnak most mindent a katonák orra előtt kellett csinálnia.

Éppen azon munkálkodott, hogy kicsavarja a meggörbült villás tengelyt tartó anyákat. Leszereli a sérült részt, eloson vele a katonák mellett, és Nielsen gazda műhelyébe viszi. Munka közben időről időre felpillantott az ablakokra. De senki sem járt arra, és néhány perc múlva Haraldnak ott volt a kezében a V alakú merevítőrúd.

Egy ládára állva kikukucskált az ablakon. Senki sem volt a közelben. Harald kidugta a merevítőrudat az ablakon, leejtette a földre, majd maga is kimászott.

A gesztenyefákon túl látta a kastély előtti pázsitot. Négy katonai sátor állt ott és számtalan jármű. Harald felkapta a rudat, és besietett vele a fák közé. Ahogy a templom sarkához ért, megpillantotta Kleiss századost.

A százados, nagydarab, agresszív külsejű ember, éppen egy őrmesternek magyarázott valamit. Mindketten megfordultak, és Haraldra néztek.

Haraldnak remegni kezdett a gyomra. Legszívesebben visszafordult volna, de rájött, hogy ezzel gyanút keltene. Nincs más hátra, blöffölnie kell.

Kleiss németül szólította meg. – Ki maga?

Harald nyugalmat erőltetett magára. – Harald Olufsen vagyok.

– És mi az a kezében?

– Ez egy… aratógép alkatrésze.

Kleiss elvette tőle a merevítőrudat. Harald bízott benne, hogy nem jön rá, mi is az valójában. Végül a százados azt mondta: – Jól van, vigye.

Harald bement az erdőbe. Amikor eltűnt szem elől, megállt, és nekidőlt egy fatörzsnek. *Ez bizony meleg helyzet volt,* futott át az agyán.

Összeszedte magát, és továbbindult. A farmhoz közeledve azon tanakodott, vajon mennyire lesz mérges az öreg Nielsen, amiért egynapi munka után otthagyta.

A gazdát a tanyaudvaron találta, bőszen meredt egy traktorra, amelynek moteljából dőlt a gőz. Barátságtalanul végigmérte Haraldot. – Mit akar, maga lógós?

– Ne haragudjon, amiért eltűntem – mondta Harald. – Váratlanul haza kellett mennem a szüleimhez.

– Nekem arra nem telik, hogy megbízhatatlan munkaerőt fizessek.

– Nem kérek fizetséget.

– Akkor meg mit akar?

– Szeretném használni a műhelyét, meg kellene javítanom egy alkatrészt a motoromhoz.

– Na jó, nem bánom – kerekedett felül a gazdában a fösvénység –, ha előbb megjavítja ezt a traktort.

Harald nem akarta a Hornet Moth javítása helyett Nielsen traktorára pazarolni az idejét, de azért ráállt az alkura.

Nielsen otthagyta, Harald pedig nekiállt megbütykölni a hűtőt. Mikor végre elkészült vele, bement a műhelybe.

Vékony acéllemezt keresett, amivel megerősítheti a merevítőrudat az elgörbült részeknél. A falon volt négy fémpolc. A legfelsőről Harald mindent átrámolt az alsó háromra, majd leemelte a helyéről. Vasfűrésszel levágott belőle négy csíkot, ezeket egyesével kikalapálta, hogy körbefogják a rudat, végül odahegesztette őket.

Szemügyre vette az eredményt. – Elég ronda, de megteszi – értékelte fennhangon.

Ahogy az erdőn át a kastély felé tartott, már messziről hallotta a tábor lármáját. Kora este a katonák visszatértek szálláshelyükre.

Hátulról közelítette meg a kolostort, onnan pedig a templom oldalához óvakodott. Talált egy rönköt, az ablak alá gurította, ráállt, és benézett. Átdugta a merevítőrudat az ablakon, majd bemászott.

– Helló! – szólt egy hang.

Haraldnak kihagyott a szívverése, aztán megpillantotta Karent, aki a sérült végű szárnynál dolgozott.

– Azt hittem, ez a hely üres – mondta a hang németül.

Harald megfordult. Fiatal közkatona kukucskált be az ablakon.

Harald rémülten meredt rá, átkozva balszerencséjét. – Raktárnak használják.

A katona átmászott az ablakpárkányon, és leugrott a földre. – Leo vagyok – mutatkozott be.

Harald mosolyt erőltetett az arcára. – Én meg Harald.

Lopva a repülőgép felé sandított. Karen eltűnt. A katona inkább kíváncsinak látszott, mintsem gyanakvónak. A repülőgéptörzset azonban nem takarta semmi. Vajon észreveszi-e Leo?

Szerencsére a katonát jobban érdekelte a Rolls-Royce. – Szép kocsi – mondta. – A tiéd?

– Sajnos, nem – felelte Harald. – A motor az enyém. – Felemelte a Hornet Moth merevítőrúdját. – Ez az oldalkocsihoz van. Próbálom rendbe hozni.

– Segítenék, de csak a lovakhoz értek. – Éles sípszó hallatszott.

– Vacsoraidő – kapta fel a fejét Leo. – Remélem, még találkozunk.

– Felállt a ládára, felhúzódzkodott, és kibújt az ablakon.

Karen előlépett a Hornet Moth mögül. Még látszott rajta az ijedelem. – Ez sem sokon múlt.

– Csak beszélgetni akart.

– Az ég óvjon minket a barátságos németektől – jegyezte meg a lány mosolyogva.

Haraldot mindig elbűvölte a mosolya. Karen a repülőgép szárnya felé fordult. – Vászonfoltokat ragasztok a sérült részekre magyarázta. – Aztán majd rámegyek festékkel.

– Honnan szereztél anyagot, ragasztót meg festéket?

– A színházból. Szépen néztem az egyik díszletesre.

– Jól tetted. – Harald féltékeny lett a díszletesre. – Amúgy mit csinálsz a színházban egész nap? – kérdezte.

– A *Les Sylphides* főszerepét tanulom be.

– Lesz olyan előadás, amikor te táncolod?

– Kettős szereposztás van, úgyhogy csak akkor kellene beugranom, ha mindkét táncos megbetegedne. – Az órájára pillantott. – Ott kell lennem a vacsoraasztalnál, de amint lehet, visszajövök. – Kezet mosott a falikútnál.

Harald mindig bánkódott, amikor a lány elment. Legszívesebben vele lett volna egész nap. Úgy vélte, ez az érzés ösztökéli az embereket rá, hogy megházasodjanak. Elvenné Karent feleségül? Megpróbálta elképzelni kettőjüket tízévi házasság után, amint unottan kerülgetik egymást, de sehogy sem sikerült. Karent sohasem lehet megunni.

A lány megtörölte a kezét. – Min gondolkozol ilyen elmélyülten?

Harald érezte, hogy elpirul. – Azon tűnődöm, vajon mit tartogat számunkra a jövő.

Karen mélyen a szemébe nézett. – Hosszú repülőutat az Északi-tenger fölött. Úgyhogy alapos munkát kell végeznünk, ha azt akarjuk, hogy ez a vén sárkány végig kitartson. – Azzal az ablakhoz ment, felhúzódzkodott a párkányra, majd eltűnt a fiú szeme elől.

Harald nekilátott visszaszerelni a Hornet Mothra a merevítőrudat. Letérdelt a kerék mellé, helyére illesztette a rudat, betette a csavarokat, és az utolsó anyát húzta meg, amikor visszajött Karen, hamarabb, mint gondolta.

Örömében szélesen elmosolyodott, aztán észrevette, hogy Karen arca gondterhelt, és megkérdezte: – Mi történt?

– Édesanyád telefonált.

Harald bosszús lett. – És kivel beszélt?

– Apámmal. Ő azt mondta, hogy nem vagy itt, és anyád, gondolom, elhitte. De van egy rossz hírem. Arne…

Haraldnak lelkiismeret-furdalása támadt: az utóbbi néhány napban nem sokat gondolt börtönben sínylődő bátyjára. – Mi van vele?

– Arne… meghalt.

Harald nem hitt a fülének. – Meghalt? Az hogy lehetséges?

– A rendőrség szerint önkezével vetett véget az életének.

– Öngyilkos lett? De miért tette volna?

– Hogy ne vallathassa ki a Gestapo, legalábbis Arne parancsnoka ezt mondta édesanyádnak.

– A Gestapo… – Harald rögtön felfogta, miről van szó. – Félt, hogy a kínvallatás megtöri. Azért végzett magával, hogy engem mentsen. – Megragadta a lány vállát. – Igazam van, ugye? – kiáltotta. – Értem tette!

– Azt hiszem, igen – suttogta Karen.

Harald egész testét rázta a zokogás. – Istenem… – mondta, arcát a kezébe temetve. – Ez iszonyatos.

Karen átölelte, és gyengéden a vállához húzta Harald fejét.

– Szegény Arne – szólt Harald elfúló hangon.

– Annyira sajnálom – nyugtatgatta Karen.

A POLITIGAARDEN közepén tágas, kerek, napfényes udvar nyílt. Árkádsor vette körül, amelynek klasszikus kettős oszlopai tökéletes mintát alkottak. Peter Flemming és Tilde Jespersen az árkádsor alatt állva cigarettázott. Tilde ujjatlan blúza fedetlenül hagyta karjának sima bőrét. – A Gestapo befejezte Jens Toksvig kihallgatását – közölte Peter. – Mindent kiszedtek belőle. Az Éjjeliőrök nevű hálózat tagjaként értesüléseket juttatott el Poul Kirkéhez, és bújtatta Arne Olufsent. Elmondása szerint Arne öccse, Harald azt tervezte, hogy belopózik a sandei katonai támaszpontra, és lefényképez egy bizonyos berendezést. Arnne Jens házában várta, hogy az öccse átadja neki a filmet. Jens azt is elmondta, hogy az akciót Arne menyasszonya tervelte ki, aki az angol katonai hírszerzésnek dolgozik.

Tilde szippantott a cigarettájából. – Arne azért ölte meg magát, hogy fedezzen valakit – mondta. – Feltehetőleg azt, akinél a film van.

– Szerintem az öccsénél, Haraldnál van. El kell beszélgetnünk vele.

– Hol lehet most?

– Gondolom, Sandén, a paplakban. Egy óra múlva indulok oda vonattal. Szeretném, ha velem jönne.

Tilde halványkék szeme felcsillant. – Persze, megyek, ha szüksége van a segítségemre.

– És szeretném, ha megismerkedne a szüleimmel.

– Hol fogok lakni?

– Ismerek egy elfogadható hotelt Morlundéban. – Az apja szállodája nem jöhetett szóba. Ha Tilde ott lakik, arról egész Sande tudomást szerez.

Tilde kicsit elbizonytalanodott. – Na és Inge?

– Gondoskodtam róla. Ápolónő lesz mellette.

– Értem. – Elnézett az udvar felé, mint aki még mindig gondolkodik valamin.

– Nem akar egy kis időt kettesben tölteni velem? – kérdezte Peter.

Tilde elmosolyodott. – Dehogynem. Máris megyek, és becsomagolok.

PETER ÉS TILDE a reggeli első kompra szállt fel Morlundéban. Egy rendőr és egy német katona igazoltatta őket. Peter sejtette, hogy ez nemrég bevezetett biztonsági intézkedés a németek részéről. Felmutatta rendőrigazolványát, és megkérte a párost, hogy írják fel mindazoknak a nevét, akik a következő néhány napban a szigetre érkeznek. Érdekes lesz majd átnézni, kik jöttek el Ame temetésére.

A szigeti mólónál beültek a szálloda bricskájába, és a papiakhoz hajtattak. Odaérkezve Peter észrevette, hogy a kis templom ajtaja nyitva áll. Bentről zeneszó hallatszott. Kiszálltak a homokfutóból, és beléptek a templomba. A terem túlsó végében a lelkipásztor lassú zsoltárt játszott.

– Tiszteletes! – szólt Peter emelt hangon.

A lelkipásztor befejezte, végül hátrafordult.

– Peter – mondta egykedvűen.

– Haraldot keresem.

– Nem tudom, hol van. Eredj a dolgodra.

– A nagyobbik fia öngyilkos lett, mert kémkedett – mondta Peter. Tilde megdöbbent, hogy kollégája ilyen kegyetlenül bánik az öreggel. – A kisebbik fia ugyanebben a bűnben vétkes.

Á tiszteletes arckifejezése fájdalomról árulkodott. – Mondtam, hogy nem tudom, hol van Harald – közölte fásultan. – Van még kérdésed?

– Mit rejteget?

A tiszteletes sóhajtott. – A gyülekezetemhez tartozol, és ha lelki vigaszért fordulsz hozzám, nem utasítalak vissza. De más okból nem vagyok hajlandó szóba állni veled. Takarodj a házamból!

Peter nem akart engedelmeskedni, de tudta, hogy ezt a játszmát elvesztette. Várt egy percet, aztán kivezette Tildét a szabadba. – Mondtam, hogy kemény fából faragták az öreget – jegyezte meg.

Tildén látszott a megrendültség. – Azt hiszem, nagyon szenved.

– Efelől semmi kétség. De vajon az igazat mondta-e?

– Harald nyilván bujkál, ami szinte bizonyossá teszi, hogy nála van a film.

– Vagyis meg kell találnunk. Fogjuk vallatóra az anyját.

A házhoz mentek. Peter megkocogtatta a konyhaajtó üvegét, és válaszra sem várva belépett. Olufsenné az asztalnál ült, és lehajtott fejjel nézett maga elé.

– Olufsenné? – szólalt meg Peter.

Az asszony felnézett, és szenvtelenül így szólt: – Jó napot, Peter.

A férfi úgy döntött, hogy ezúttal lágyabb hangot üt meg. – Sajnálom, ami Arnéval történt.

Az asszony alig láthatóan biccentett.

– Ő a barátom, Tilde. Munkatársak vagyunk.

– Örvendek.

Leültek az asztalhoz. – Mikor lesz a temetés? – kérdezte Peter.

– Holnap.

– Találkoztunk a tiszteletessel a templomban – mondta Peter.

– Összetört a szíve. De a világnak nem mutatja.

– Megértem. Biztosan Haraldot is nagyon feldúlta az eset.

Az asszony rápillantott, aztán ismét lehajtotta a fejét. Peter ebből a kis szemvillanásból félelmet olvasott ki. – Haralddal nem beszéltünk – szólt halkan Olufsenné. – Nem tudjuk, hol van.

Ha talán nem minden szava volt is hazugság, Peter határozottan érezte, hogy az asszony félre akarja vezetni őket. Ezen feldühödve nekiripakodott: – Okosabban tenné, ha együttműködne velünk.

Tilde csitítólag Peter karjára tette a kezét. – Olufsenné asszony – vette át a szót –, Arne ügye kapcsán Haralddal szemben is felmerült a bűnrészesség gyanúja. Ön azzal szolgálná a legjobban Harald érdekét, ha segítene nekünk megtalálni.

– Nem tudom, hol van – ismételte meg az asszony.

Peter megérezte a bizonytalanságot. Felállt, és közel hajolt Olufsenné arcához. – Láttam Arnét meghalni – mondta. – Láttam a fiát, amint pisztolyt szegez a torkának, és meghúzza a ravaszt.

Az asszony szeme tágra nyílt az iszonyattól. Felzokogott.

Tilde közbeszólt: – Peter, ezt ne…

Peter ügyet sem vetett rá. – A nagyobbik fia bűnöző volt, kém, és erőszakos halált halt. Azt akarja, hogy Harald is így járjon?

– Nem – suttogta az asszony. – Nem.

Kivágódott a konyhaajtó, és a tiszteletes lépett be. – Te mocsok!

Peter felegyenesedett. – Jogom van kérdéseket feltenni…

– Kifelé a házamból!

– Menjünk, Peter – unszolta Tilde.

– De előbb tudni akarom…

– Takarodj! – mennydörögte a tiszteletes. Az asztalt megkerülve közeledett Peterhez.

Peter visszahőkölt. Tudta, hogy nem volna szabad eltűrnie ezt a hangot, mégis az ajtó felé hátrált.

A szálloda bricskája ott várakozott. – Apám házához – szólt Peter, mikor beültek. A kocsis a lovak közé csapott.

Peter igyekezett elfelejteni az iménti megalázó jelenetet. – Haraldnak csak laknia kell valahol – mondta.

– Nyilván. – Tilde kurta válaszából arra következtetett, hogy a nő neheztel rá a történtek miatt.

– Nincs a kollégiumban, nincs idehaza, és rokonai sincsenek, leszámítva a hamburgi unokatestvéreit.

– Vagyis mi a következő lépés?

– Azt hiszem, valamelyik barátjánál lehet. Nem így gondolja?

– De, valószínű.

Tilde nem nézett rá. Peter felsóhajtott. – Felhívja a Politigaardent. Conrad menjen el a Jansborg Skolébа. Szerezze meg Harald összes osztálytársának otthoni címét. Azután keressék fel őket, kérdezősködjenek utánuk. Szükség esetén kérjenek segítséget a helyi rendőrségtől.

– Rendben.

– Ha nem barátoknál vendégeskedik, a kémhálózat egyik tagjánál rejtőzhet. Itt maradunk a temetésig, és megnézzük, kik jönnek el. Valaki közülük biztosan tudja, hol rejtőzik a fiú.

A bricska Axel Flemming házához közeledve lassított. – Ha nem bánja – szólalt meg Tilde –, inkább visszamennék a szállodába.

A Flemming házaspár várta őket ebédre, de Peter látta, hogy Tildének nincs hozzá kedve. – Jól van. – Megütögette a kocsis vállát. – A kompkikötőhöz.

Amikor a ló megállt a mólónál, Tilde így szólt: – Azt hiszem, visszautazom Koppenhágába. Nem tetszett nekem, ami Olufsenéknél történt.

– Kötelességünk volt, hogy megpróbáljuk kiszedni belőlük, mit tudnak.

– Ez nem kötelesség dolga.

– A kötelesség alól senki sem bújhat ki.

A komp a mólónál állt. Tilde kiszállt a bricskából. – Ilyen az élet, Peter, csak ennyit mondhatok.

– Maga nem szeretne olyan világban élni, ahol mindenki teljesíti a kötelességét? Ha minden bűn elnyerné méltó büntetését, kivétel nélkül, akkor a rendőrségnek sokkal kevesebb dolga lenne.

– Tényleg ez a legfőbb vágya?

– Igen. Mi rossz van ebben?

Tilde bólogatott, de nem felelt a kérdésre. – Viszontlátásra, Peter.

Ahogy elindult, Peter még utánakiáltott: – Mi rossz van ebben? – Tilde nem nézett hátra, csak ment a komp felé.

Tíz

HARALD A kastély konyhájának ajtaja előtt állt a hajnali szürkületben. Fél négy volt. Egy üres, húszliteres marmonkannát tartott a kezében. A Hornet Moth üzemanyagtartályába százhatvan liter fért, vagyis nyolckannányi. Mivel legálisan nem lehetett benzinhez jutni, Haraldnak lopnia kellett.

Halkan nyílt az ajtó, és Karen lépett ki rajta, nyomában öreg vizslájával, Thorral. Vastag, zöld pulóvert és régi, barna kordnadrágot viselt, de így is gyönyörű volt.

Karen ragyogó mosollyal üdvözölte. – Jó reggelt.

Nem fogta suttogóra a hangját. Harald figyelmeztetésül a szája elé emelte a mutatóujját: jobb, ha csöndben maradnak. Nem volt mit megbeszélniük, előző este mindent elterveztek.

Haralddal az élen bementek az erdőbe. Amikor egy vonalba értek a katonák táborával, óvatosan kikukucskáltak a bokrok között. A hadtápsátor előtt egyetlen ásítozó őr állt.

Az állatorvosszázad az üzemanyagot egy kis tartálykocsiból vételezte, amely a sátraktól százméternyire állt, a kastélyhoz vezető fasor mellett. Harald már korábban megfigyelte, hogy kéziszivattyúval működik, nincs rajta zárszerkezet.

Minden a várakozásának megfelelően alakult, Harald mégis habozott. *Őrültség a katonák orra előtt benzint lopni,* gondolta, *de túlságosan sokat töprengeni is veszélyes. A félelem megbéníthatja az embert.* Nem tétovázott tovább, Karent és a kutyát otthagyva elindult a tartálykocsi felé.

Leakasztotta a csövet, és bedugta a marmonkannába. Gyorsan megtelt. Harald rácsavarta a kupakot, és visszasietett a fák közé. Karen ott maradt őrködni, míg ő az erdőn átvágva a kolostorhoz ment. Előzőleg már kinyitotta a templom kapuját, hogy ki-be surranhasson rajta. Beletöltötte a benzint a repülőgép tankjába, aztán újra kiment.

Miközben másodszor töltötte a kannát, a hadtápsátor előtt álló katona őrjáratra indult.

Harald nem látta az őrt, de tudta, hogy valami baj van, mert Karen füttyentett. Felnézett, és látta, amint a lány előjön az erdőből Thorral. Letérdelt, hogy kilessen a tartálykocsi alatt.

Karen akkor futott össze a járőrrel, amikor az még ötven méterre volt a tartálykocsitól. Elővette a cigarettáját. Az őr vett egy szálat az odakínált

csomagból, és rágyújtott.

Karen egy farönkre mutatott valamivel messzebb, majd elindult felé – a katona a nyomában. Úgy ült le, hogy a katonának, ha mellette akart ülni, hátat kellett fordítania a tartálykocsinak.

Harald folytatta a szivattyúzást. Megtöltötte a kannát, és besietett az erdőbe. Mikor visszaért, Karen még ugyanott ült az őrrel. Vajon meddig tudja szóval tartani?

A harmadik teli kannával is eljutott a templomig. A kézikönyv szerint a Hornet Moth egy feltöltéssel pontosan ezertizenegy kilométert képes megtenni. Az angol partokig körülbelül kilencszázhatvan kilométer a távolság. Harald elhatározta, hogy a pilótafülkében magukkal visznek még egy kanna benzint. Az jó néhány kilométerrel megnöveli a Hornet Moth hatótávolságát, feltéve, hogy kitalál valami módszert, amivel menet közben utána lehet tölteni a tankot.

Mire a negyedik kannát is áttöltötte a repülőgépbe, majd' leszakadt a karja. Következett az ötödik, aztán a hatodik. Karen és az őr még mindig beszélgettek.

A hetedik fordulónál meglátták.

Közeledett a kapuhoz, amikor a kerengőből egy katona jött elő alsógatyában. Haraldnak földbe gyökerezett a lába. A katona egy bokorhoz lépett, és vizelni kezdett. Harald ráismert: Leó volt, akivel három napja barátságosan elbeszélgettek.

Leó tekintete találkozott az övével. – Bocsánat – dünnyögte.

A katonáknak nyilván tilos a bokrok közt végezni a szükségüket, gondolta Harald. – Semmi baj – mondta németül, megnyugtatón mosolyogva Leóra, miközben hangja remegett a félelemtől.

Leó ezt nem vette észre. – Mi van abban a kannában? – kérdezte.

– Víz, a motoromhoz.

Leó bólintott, majd visszabotorkált arra, amerről jött.

Mikor nyolcadszor közelítette meg a tartálykocsit, látta, hogy Karen a farönkről felállva éppen búcsút int az őrnek, de mivel az a hadtápsátor felé indult, úgy érezte, megtöltheti a kannát.

Bevitte az erdőbe, és megszaporázta a lépteit. Beleöntötte a nyolcadik kanna benzint is a tartályba, de még kellett a tartalék kanna, amit a fülkében visznek magukkal.

Még egyszer visszatért. Megtöltötte a kannát, és most már Karen is vele tartott a kolostorhoz. Éppen kiléptek volna az erdőből, amikor Harald megpillantotta Per Hansent, a helyi rendőrt, aki a templom előtt állt.

Mit keres itt? Harald Karen karjához kapott, de Thort már nem tudta megállítani: a kutya ugatva Hansen felé iramodott. A rendőr ösztönösen a pisztolya után nyúlt.

Karen odasúgta: – Majd én beszélek vele. – Kilépett a fák közül, és füttyentett a kutyának. – Thor, ide hozzám!

– Tartsa pórázon azt a kutyát! – mondta Hansen. – Ha rendőrre támad, könnyen lelőhetik.

– Ne legyen már nevetséges – replikázott Karen. – Csak betolakodókra ugat. Maga mit szaglászik itt hajnalban?

– Hivatalos ügyben járok, kisasszony.

– Hivatalos ügyben? – ismételte Karen gúnyosan. – Miféle ügyben?

– Egy Harald Olufsen nevű fiatalembert keresek.

Harald majdnem elkáromkodta magát. Erre nem számított.

Karen meghökkent, de jól leplezte. – Sosem hallottam ezt a nevet.

– Iskolatársa a maga bátyjának.

– Tényleg? Hogy néz ki?

– Tizennyolc éves, száznyolcvanöt centi magas, szőke, kék szemű, valószínűleg iskolai zakót visel.

– Nagyon vonzó lehet, de nem emlékszem, hogy találkoztam volna vele.

– Járt itt – mondta Hansen. – Én magam is láttam.

– Akkor elkerültük egymást. És milyen bűnt követett el?

– Azt én nem… mondhatom meg.

Hansennek nyilván fogalma sincs, hogy mivel gyanúsítják, gondolta Harald. Valaki megbízhatta, hogy kérdezősködjék, valószínűleg Peter Flemming.

Karen csípősen megjegyezte: – Most éppen nincs itt senki, persze a századnyi katonát leszámítva.

– A múltkor, amikor láttam Olufsent, fura motort vezetett.

– Ó, *arról* a fiúról beszél! – kiáltott fel Karen, mintha hirtelen eszébe jutott volna. – Őt kicsapták az iskolából. Apa többé a színét se akarja látni.

– Igazán? Na mindegy, azért beszélek az édesapjával.

– Nyugodtan. Gyere, Thor! – mondta Karen, azzal elballagott.

Amikor a templomhoz ért, hátranézve megbizonyosodott róla, hogy nem figyelik, majd besurrant. Hansen a fasoron a kastély felé tartott, és csakhamar eltűnt szem elől.

Harald is besietett a templomba, és letette az utolsó kanna benzint a padlóra. Nagyon elfáradt, de kimondhatatlanul boldog volt.

– Csodálatos alakítást nyújtottál – mondta. – Ahogy flörtöltél azzal az őrrel, Hansenből meg hülyét csináltál.

– Az nem volt nehéz.

Harald felvette a kannát, és betette a repülőgép pilótafülkéjébe. Becsukta az ajtót, aztán látta, hogy Karennek fülig szalad a szája.

– Megcsináltuk – mondta a lány.

– Meg.

Karen várakozóan nézett Haraldra, mintha egy csókot akarna. Harald behunyta a szemét, és előrehajolt.

– Mire gondolsz? – kérdezte a lány.

– Az igazság az, hogy szeretlek.

– Tudom – mondta Karen, és megcsókolta.

MORLUNDE KÖZPONTJÁBAN sétálva ezen a verőfényes nyári reggelen, Hermia Mount úgy érezte, hogy kilóg a helyiek közül. A kisváros lakóiból néhányan emlékezhettek rá két évvel ezelőttről, amikor itt járt Arnéval, látogatóban a fiú szüleinél Sande szigetén.

Ma reggel Hermia ismét hozzájuk készült. Kezében kis bőröndjével a kikötőbe ment, és felszállt a kompra. A palló végénél német katona és dán rendőr állt. Hermia odanyújtotta az Agnes Ricks névre kiállított igazolványát. A rendőr áttanulmányozta. – Úgy látom, koppenhágai lakos. Hosszú útra kelt, Ricks kisasszony. Hermia előadta a meséjét. – Egyik rokonom temetésére jöttem.

– A temetés időpontját nem tudta, de úgy vélte, nincs abban semmi feltűnő, ha valamelyik hozzátartozó egy-két nappal korábban érkezik.

– Temetésre? Akkor az az Olufsené lesz.

– Igen. Másod-unokatestvére vagyok.

– Részvétem – mondta a rendőr. – Amúgy bőven van ideje.

– Azt mondja? Nekem sajnos nem sikerült megtudnom az időpontot, hiába próbáltam telefonálni.

– Úgy tudom, ma délután háromkor tartják.

– Köszönöm.

Hermia felment a fedélzetre, és a korlátra könyökölt. Szeretett volna részt venni a szertartáson, de tudta, hogy lehetetlen. Túlságosan sokan látnák, és valaki biztosan felismerné.

Miután kilépett a mólóra Sandén, lement a szálloda strandjára. Néhányan fürödtek, mások a parton piknikeztek. Talált egy mélyedést a dűnék között, oda húzódott be.

Fél ötig várt. A paplakig tizenöt kilométer az út, vagyis hétre ér oda. Akkorra már Olufsenék biztosan egyedül lesznek.

Hermia elindult a part mentén. Nagy sokára megpillantotta a távolban az alacsony templom és a papiak körvonalát. Ahogy közelebb ért, látta a temetőben a friss sírhalmot. Odament, megállt vőlegénye sírjánál, zokogva térdre roskadt.

Amikor felállt, megpillantotta Arne apját néhány lépésnyire tőle. – Hermia – szólt a tiszteletes. – Áldja meg az Isten.

– Köszönöm, tiszteletes úr. – Legszívesebben megölelte volna, de inkább csak a kezét szorította meg.

– Lekéste a temetést.

– Szándékosan. Nem szabad, hogy meglássanak.

– Akkor jobb, ha bemegyünk a házba.

Hermia követte a konyhaajtóhoz. Olufsenné az asztalnál ült talpig feketében. Amikor meglátta Hermiát, eleredtek a könnyei.

Hermia megölelte, de a részvét mellé odatolakodott egy másik gondolat is: az, akit keresett, nem volt a helyiségben. Amint az illem engedte, rá terelte a szót. – Reméltem, hogy itt találom Haraldot.

– Nincs itt – mondta Olufsenné.

– Nem jött el a temetésre? Hol van?

– Nem tudjuk – mondta a tiszteletes. – A múltkoriban összeszólalkoztunk, és haraggal távozott. Öt nap múlva visszajött, és kibékültünk. Az anyjának elmondta, hogy egyik barátjánál vendégeskedik, de amikor odatelefonáltunk, azt mondták, nincs ott.

– Gondolja, hogy még mindig neheztel magára?

– Nem. Vagyis talán igen, de nem ezért tűnt el. Van egy haragosom, Axel Flemming, akinek a fia a koppenhágai rendőrségen dolgozik.

– Emlékszem rá – mondta Hermia. – Peter Flemming.

– Volt képe idejönni a temetésre… – vetette közbe Olufsenné.

– Peter azt állítja – folytatta a tiszteletes –, hogy Arne az angoloknak kémkedett, és Harald folytatja, amit a bátyja elkezdett.

– Értem.

– Úgy látom, nincs meglepve.

– Nem fogok maguknak hazudni – mondta Hermia. – Én kértem meg Arnét, hogy készítsen fényképeket a szigeten levő támaszpontról. Talán igénybe vette Harald segítségét. Arnét azonban letartóztatták, mielőtt átadhatta volna nekem a filmet.

Olufsenné hangja felcsattant: – Hogy tehette? Arne emiatt halt meg! Odalett a fiunk, maga elvesztette a vőlegényét! Hogyan tehette?

– Sajnálom – suttogta Hermia.

– Háború van, Lisbeth – mondta a tiszteletes. – Sok fiatalember vesztette életét a nácik elleni harcban. Nem Hermia tehet róla.

Olufsenné bólintott. – Tudom. Csak annyira félek. – Elmesélte Hermiának Harald múlt heti látogatását, és azt, hogy jött egy katona a támaszpontról, aki őutána kutatott.

Hermiában feltámadt a remény. Lehet, hogy Haraldnak sikerült bejutnia a bázisra, és elkészítenie a fotókat. – Ki kell derítenem, hogy Haraldnál van-e a film – mondta. – Meg kell találnom. Mit mondott, hová megy?

Olufsenné válaszolt: – Kirstenslotba. Az egy kastély Koppenhága mellett, a Duchwitz családé. A fiuk, Josef osztálytársa Haraldnak. Felhívtuk őket, hogy értesítsük Haraldot, mi történt Arnéval, de Josef apja azt mondta, nincs náluk.

– Talán ott van valahol a környéken. Azt hiszem, Kirstenslotba kell utaznom. Hátha az ottaniak közül meg tudja valaki mondani, hová ment.

– Az utolsó vonatot már lekéste – mondta a tiszteletes. – Maradjon itt éjszakára, aztán reggel kiviszem a komphoz.

Hermia hangja suttogássá halkult. – Hogyan lehet ilyen jóságos? Arne miattam halt meg.

– Az Úr adta, az Úr vette el – mondta a tiszteletes. – Áldott legyen az Úr neve!

A HORNET MOTH repülésre készen állt. Harald rájött, hogyan tudják menet közben utánatölteni: kiütötte a pilótafülke egyik ablakát, és azon keresztül csövet vezetett az üzemanyag-beöntő csonkba. Utolsó feladatként kihajtotta a szárnyakat, és acélcsapokkal rögzítette. A repülőgép így már a templom teljes szélességét elfoglalta. Ma éjjel indulnak.

Valahányszor erre gondolt, összeszorult a gyomra. Az ilyen repülőgépnek mindig partközeiben kell maradnia, ők azonban a nyílt tenger fölött fognak repülni.

Éppen ezen rágódott, amikor Karen bemászott az ablakon. Egy kosár volt nála. – Ejha! – jegyezte meg a Hornet Moth láttán.

Harald örült az elismerésnek. – Jól néz ki, nem?

Karen komoly arccal csak annyit mondott: – Mikor induljunk?

– Ma éjjel. Minél tovább várunk, annál nagyobb az esélye, hogy kitudódik a dolog.

– Tudom, csak nem gondoltam, hogy ilyen hamar eljön az ideje. – Csomagot vett ki a kosárból, és átnyújtotta Haraldnak. – Hideg sült.

– Köszönöm. Vinnünk kéne elemózsiát meg vizet.

– Majd szerzek a konyháról. Térképünk van?

– Nincs. Gondoltam, addig megyünk nyugat felé, amíg partot nem érünk, márpedig az Anglia partja lesz.

Karen megrázta a fejét. – A levegőben nem ilyen egyszerű tájékozódni. Én még itt a környéken repülve is folyton eltévedtem. Mi van, ha a szél eltéríti a gépet, és véletlenül Franciaországban szállunk le?

– Erre nem gondoltam.

– Csak úgy tudjuk meghatározni a helyzetünket, ha a földi tájékozódási pontokat beazonosítjuk egy térképen. – Azzal fogta az üres kosarat, és kimászott az ablakon.

Félóra múlva visszajött. Letette kosarát a földre, és így szólt: –Ma éjjel nem indulhatunk.

Harald becsapva érezte magát. – Miért nem?

– Holnap táncolok.

– Táncolsz? Hogy lehet ez fontosabb a küldetésnél?

– A fél társulat ágynak esett valami bélfertőzéssel. Kettős szereposztás van, de mindkét főszereplő megbetegedett, úgyhogy be kell ugranom. Fellépek a Dán Királyi Színházban! És maga a király is ott lesz!

– Nem tudom elhinni, hogy ezt komolyan gondolod.

– Félreraktak neked egy jegyet a pénztárban.

– Eszem ágában sincs elmenni.

– Ne legyél már ilyen morcos. Majd holnap éjjel repülünk, a fellépésem után.

– Nem érdekel az az átkozott balett! Emiatt kockáztassunk még huszonnégy óráig?

– Jaj, olyan gyerekes vagy. Lehet, hogy ezen a gépen a halálba repülök. De miközben az Északi-tengerben fuldoklom, szeretnék arra gondolni, hogy elértem életem nagy célját, és a király előtt csodálatosan táncoltam. Hát nem érted?

– Nem, nem értem.

– Akkor menj a pokolba! – Karen az ablakon át távozott.

Harald döbbenten bámult utána. Egy percig mozdulni sem bírt.

Aztán belenézett a kosárba. Két üveg víz volt benne, egy csomag sós keksz, egy elemlámpa meg egy régi iskolai térkép. Kinyitotta az atlaszt. Az első lapon kézírással ez állt: *Karen Duchwitz, 3. oszt. tan.*

PETER FLEMMING A morlundei mólón állt. Csalódott volt, amiért Harald tegnap nem jött el a bátyja temetésére. Alaposan szemügyre vette a gyászolókat. Legtöbbjük a szigeten lakott, Peter gyerekkora óta ismerte őket. Kihúzta a nevüket a listán, amelyet a kompnál szolgálatot teljesítő rendőrtől kapott. Egyetlen név maradt: Agnes Ricks.

A kikötőhöz ment, és megkérdezte a rendőrt, hogy elhagyta-e Agnes Ricks a szigetet. – Még nem – hangzott a válasz.

Peter gondolkodóba esett. Ki ez a Ricks kisasszony, és mi járatban van? Az ösztöne azt súgta, hogy kapcsolatban lehet Arne Olufsennel.

Túlságosan szembetűnő volt, ahogy a sandei mólón ténfergett, ezért elvegyült a nagy kikötő forgatagában. Ricks kisasszony nem bukkant fel. Miután az utolsó komp is befutott, Peter egy közeli kis hotelba ment, és nyugovóra tért.

Reggel, az első komp érkezésekor már ismét a kikötőben várakozott. Néhány utas érkezett a szigetről. Peter észrevett köztük egy magas nőt. Napszemüveget és fejkendőt viselt, és ahogy közelebb ért, Peter rájött, hogy ismerős neki még 1939-ből. Nem a fekete hajtincse árulta el, hanem a horgas orra.

Hermia Mount volt, Arne Olufsen menyasszonya.

– Megvagy, te ribanc – dünnyögte elégedetten.

Tartott tőle, hogy a nő felismeri, ezért vastag keretes szemüveget tett fel, kalapját szemébe húzva eltakarta vörös haját. A pályaudvarig követte a nőt, ahol az jegyet váltott Koppenhágáig.

Lassú, gőzmozdonyos vonatra szálltak, amely keleti irányban kanyargód keresztül Dánián. Peter első osztályú kocsiban foglalt helyet, és türelmetlenül fészkelődött. Hermia a szomszédos kocsiban utazott, harmadosztályon.

Késő délután érkeztek meg a Fyn szigetén lévő Nyborgba. Onnan komppal kellett átmenniük Zealandra, hogy átszálljanak egy Koppenhágába tartó vonatra.

Míg a kompra vártak, Peter felhívta Tildét a Politigaardenben.

– Ott volt Harald a temetésen? – kérdezte mindjárt Tilde.

– Nem. Az egész gyászmenetet ellenőriztem, de semmi. Maga mire jutott?

– Tegnap vidéki rendőrőrsökkel beszéltem telefonon. Harald minden osztálytársának utánanéz valaki. A srácot nem találtam meg, de van egy nyom. Két hete Kirstenslotban vendégeskedett, a Duchwitz családnál.

– Zsidók?

– Igen. A helyi rendőr találkozott Haralddal. Azt mondja, a fiú gőzhajtású motorral furikázott. De esküszik, hogy most nincs ott.

– Győződjünk meg róla. Menjen oda.

– Már tervbe vettem – felelte Tilde.

– Én is nyomon vagyok. Éppen Agnes Rickset követem, aki nem más, mint Hermia Mount, Arne Olufsen menyasszonya.

– Az angol lány?

– Igen – mondta Peter. – Koppenhágába tart.

– Nem lehet, hogy felismeri? Kimegyek a vonat elé, hátha megpróbálja lerázni magát.

– Inkább Kirstenslotba menjen.

– A kettő nem zárja ki egymást – mondta Tilde. Hol van most?

– Nyborgban.

– Az még legalább kétórás út. Kocsival kimegyek Kirstenslotba, egy óra alatt körülnézek, és még odaérek a vonathoz.

– Jó. – Peter témát váltott. – Egyébként kötelességszegést követett el.

– Miféle kötelességről beszél? Azért vitt magával, mert ágyba akart bújni velem.

Peter a fogát csikorgatta. – Nem tetszett, ahogy Olufsenéket kihallgattam?

– Ha csak azért durvult volna, hogy eredményt érjen el, egy szót sem szólnék. De élvezte, amit csinált. Ilyen emberrel én nem tudok lefeküdni.

Peter lecsapta a telefonkagylót.

Tizenegy

AMIKOR HARALD lehiggadt, belátta, hogy Karen döntése az indulás elnapolásáról nem is akkora őrültség. Beleélte magát a lány helyzetébe: elképzelte, ha ilyen választás elé kerülne, ő is elhalasztaná a repülést. Ennek ellenére egész nap feszült volt. Kétszer is ellenőrzött mindent a Hőmet Mothon. A panelt nem lehetett megvilágítani, úgyhogy zseblámpával kell majd leolvasniuk a műszereket. Gyakorolta a szárny csukását-nyitását. Tiszta ruhát húzott.

Éppen a párkányzaton heverészett a macskát simogatva, amikor valaki megzörgette a templom kapuját. Harald felült, és lélegzetvisszafojtva hallgatózott.

Per Hansen hangját hallotta: – Mondtam, hogy zárva van.

Egy nő válaszolt: – Annál indokoltabb körülnéznünk odabent.

A nő nyilvánvalóan a rendőrségtől jött. Alaposabb lesz, mint Hansen. Hamar rájön, hogyan lehet bejutni.

Harald rendszerint az oldalfalnak a kapuhoz legközelebb eső ablakán közlekedett, de a karzat alatt végig ablakok voltak, és most ezek egyikén át ugrott ki, majd a falhoz lapulva fülelt. Han-sent hallotta: – Nézze, Jespersen nyomozó, ha felállunk arra a rönkre, elérjük az ablakot.

– Ezért tették ide a rönköt – mondta a nő.

Hansen talpa tompán puffant a templom kőpadlóján. Néhány másodperc múlva újabb, ezúttal kisebb puffanás hallatszott. Harald óvatosan megkerülte az épületet, felállt a rönkre, és bekukucskált az ablakon.

Jespersen nyomozó blúzban és szoknyában volt, hullámos, szőke haján kék svájcisapkával. Tekintete a motorra esett. – Itt az a járgány, amelyet említett nekem.

– Biztos itt hagyta – mondta Hansen.

– Lehetséges. – A nő az autóhoz lépett. – Nagyon szép.

– A zsidóé.

A nő felvette a földről Harald ingét. Aztán a párkányzathoz lépett, és felemelte az összehajtogatott plédet. – Valaki lakik itt –mondta.

– Talán egy csavargó.

– Vagy talán Harald Olufsen. – Pillantása a Hornet Mothra siklott. – Hát ez meg mi?

– Ez is Duchwitzé, de már évek óta nem repült vele.

– Egész jó állapotban van. – A nő kinyitotta a pilótafülke ajtaját. Benyúlt, megmozgatta a botkormányt, aztán az üzemanyag-kijelzőre pillantott. – Tele van a tank. – A fülkébe behajolva hozzátette: – És itt látok két üveg vizet meg egy atlaszt… – Felegyenesedett. – Harald repülni készül.

– A mindenségit! – ámuldozott Hansen.

Jespersen nyomozónak egyszeriben sürgős lett a dolga. – Be kell mennem Koppenhágába. Most jön vonattal Flemming felügyelő, aki a nyomozást vezeti. Visszajövünk, és ha Harald itt lesz, letartóztatjuk, ha pedig nem lesz itt, csapdát állítunk neki.

– És nekem mi a dolgom?

– Maradjon itt. Keressen egy alkalmas helyet az erdőben, ahonnan szemmel tarthatja a templomot. Amennyiben Harald felbukkan, telefonáljon a Politigaardenbe.

– Nem küld ide segítséget?

– Nem. Harald a mi embereink láttán gyanút fogna. De ha megpróbálna felszállni ezzel a géppel, akadályozza meg. Lője le, ha kell, de semmiképpen se engedje felszállni.

Haraldot megrémisztette a nő szenvtelen hangja. Eddig nem számolt a lehetőséggel, hogy a rendőrök megölhetik.

– Nyissa ki a kaput, akkor nem kell még egyszer átmásznom az ablakon – mondta Jespersen nyomozó. – Miután elmentem, zárja be, hogy Harald ne vegyen észre semmit.

Harald egy fa mögül leselkedve látta, amint Jespersen nyomozó egy fekete Buickhoz megy. Kezet fogott Hansennel, beült és elhajtott. Hansen visszaindult a templomba.

Harald a fának dőlt, és átgondolta a helyzetet. Karen megígérte, hogy a balettelőadás után átjön hozzá. Valamiképpen figyelmeztetnie kell. Úgy döntött, hogy legegyszerűbb elmennie a színházba.

A templom sarka mögül váratlanul előlépett Hansen. Meglátta Haraldot, és megtorpant. Döbbenten néztek egymásra. Harald azt hitte, a rendőr visszament a templomba.

Hansen a pisztolytáskájához kapott. Harald gondolkodás nélkül rárontott. A rendőr háttal a templomfalnak csapódott, de nem ejtette ki kezéből a pisztolyt.

Lövésre emelte, mire Harald úgy állcsúcson vágta, hogy Hansen feje nagyot koppanva a téglának ütődött. A rendőr összecsuklott, és elterült a földön.

Harald szörnyen megijedt, hogy esetleg megölte Hansent. Letérdelt az eszméletlen férfi mellé, és látta, hogy lélegzik. Rettenetes lett volna, ha kiolt egy emberéletet.

Harald a park túloldalán levő katonai tábor felé pillantott. Onnan senki sem nézett erre. Zsebre dugta Hansen pisztolyát, majd felemelte az ernyedt testet, és eltántorgott vele a templom kapujáig.

Bent letette Hansent, aztán bezárta a kaput. A munkapadon talált zsineget, azzal összekötözte Hansen bokáját, és hátrakötötte a kezét. A levetett ingével betömte Hansen száját, aztán befektette a Rolls-Royce csomagtartójába. A zsebébe dugott pisztolyt, mivel nem tudta, hogy mihez kezdjen vele, a Hornet pilótafülkéjének padlójára tette.

Megnézte az óráját. Még volt annyi ideje, hogy bemenjen a városba és figyelmeztesse Karent. Begyújtott a motorja tűzszekrényébe. Észrevehetik, amint elhajt a templomtól, de most nem óvatoskodhat, szorít az idő. Amikor a kazán elegendő gőzt fejlesztett, kinyitotta a kaput, és kihajtott rajta.

A városba érve a Királyi Színház mellett parkolt le. A bejárathoz vezető út vörös szőnyeggel volt leterítve, és eszébe jutott, hogy a király is megtekinti az előadást. A lépcsőkön rengeteg elegáns ember állt pohárral a kezében, amiből Harald arra következtetett, hogy most van a szünet.

A művészbejáróhoz ment. – Beszélnem kell Karen Duchwitzcal – szólt az ajtónállónak.

– Nem lehet – hangzott a válasz. – Mindjárt színpadra lép. Várja meg az előadás végét.

Haraldnak eszébe jutott, hogy félreraktak neki egy jegyet. Úgy döntött, megnézi, hogyan táncol a lány.

Belépett a márvány előcsarnokba, átvette a jegyét, és elindult a nézőtérre. Megtalálta a helyét a negyedik sorban, és leült.

Felvette a mellette levő széken heverő programfüzetet, és keresni kezdte benne Karen nevét. Nem volt a szereposztásban, de a füzetből egy cédula esett ki, amely tudatta, hogy a prímabalerina betegsége miatt a főszerepben Karen Duchwitz lép fel. Az is kiderült, hogy a balett egyetlen férfiszerepét ugyancsak egy beugró, Jan Anders táncolja.

Harald riadtan vette észre, hogy két sorral előrébb ott ül a Duchwitz házaspár. Persze gondolhatta volna, hogy nem maradnak le a fontos eseményről. Tartott tőle, hogy meglátják, de aztán rájött, most már mindegy. A rendőrség felfedezte rejtekhelyét, úgyhogy fölösleges tovább titkolóznia.

Megtapogatta a zsebében lapuló filmtekercset, és azon tűnődött, van-e még rá esély, hogy Karen és ő megszökjenek a Hornettel. Nagyon sok függött Peter Flemming vonatától. Ha nem késik, akkor Flemming és Jespersen nyomozó előbb ér Kirstenslotba, mint Harald és Karen. Ha viszont Flemming vonata csak a reggeli órákban érkezik meg, még felszállhatnak.

Amikor mindenki elfoglalta a helyét, a király is belépett a díszpáholyba, és a közönség felállt. X. Keresztély király legörbülő bajsza komor kifejezést kölcsönzött az arcának, ami illett egy megszállt ország uralkodójához.

Amikor a király leült, kihunytak a nézőtéri fények. A zenekar lassú dallamot játszott, és a táncosok megkezdték az előadást. A lányok fehér szoknyában voltak, a kör szétrebbent, csak négyen maradtak mozdulatlanul a színpad hátterében. Egy nő feküdt a földön, mintha aludna.

Megmozdult, és Harald a vörös hajáról ráismert Karenre. Az elbűvölt közönség feszülten figyelt. Harald szíve megtelt büszkeséggel.

Amikor Karen és a férfitáncos kettőse következett, Harald idegeskedni kezdett. Bizonytalannak látta Karen partnerét, és eszébe jutott, hogy ő is beugró a szerepben.

Aztán az utolsó tánc közben a férfi ismét kiemelte Karent, és egy kézzel tartotta a levegőben. A lány spiccelve kinyújtotta a lábát, karját a feje fölött hátraívelte, ám ekkor partnere megcsúszott, és hanyatt esett. Karen mellé zuhant a színpadra.

A közönség szörnyülködve felmorajlott. A többi táncos odaszaladt a két földön fekvő alakhoz, és legördült a függöny.

Harald önkéntelenül talpra ugrott.

Látta, hogy Duchwitzék felállnak. *Nyilván be akarnak menni a kulisszák mögé,* gondolta Harald, és elhatározta, hogy velük tart. Ugyanakkor ért ki az ülőhelyek közti átjáróra, mint ők. – Jövök én is – szólt oda Duchwitzéknak.

– Maga kicsoda? – kérdezte Karen apja.

A felesége adta meg a választ. – Ő Josef barátja, Harald. Találkoztál már vele, Karen szerelmes belé. Jöjjön csak.

Haraldnak fogalma sem volt, honnan veszi Duchwitzné, hogy Karen szerelmes belé, mindenesetre megkönnyebbült, hogy a család nem utasítja el.

Az ügyelő Karen öltözőjéhez vezette őket.

A lánynak fel volt kötve a karja. Fehér ruhájában lélegzetelállítóan szép volt. A társulat orvosa előtte térdelt, és a jobb bokáját kötözte.

Duchwitzné odaszaladt Karenhez. – Szegény kicsikém!

– Semmi bajom – mondta Karen, bár elég sápadtnak látszott.

Duchwitz úr az orvost kérdezte: – Hogy van a lányom?

– Csuklórándulás és bokaficam, néhány napig fájni fog, de rendbe jön.

Harald megkönnyebbülten hallotta, hogy nem súlyos a sérülés, de a következő gondolata az volt: vajon tud-e a lány repülni?

Az orvos felállt. – Megyek, megnézem Jan Anderst. Ne féljen, Karen, utána ugyanolyan csodálatosan fog táncolni. – Azzal távozott.

Duchwitz úr Haraldra nézett. – És te mit keresel itt?

Megint a felesége válaszolt. – Harald egy ideje Kirstenslotban lakik.

Karen megrökönyödött. – Anya, honnan tudod?

– Azt hiszed, nem vettem észre, hogy a konyhából mindennap eltűnik a maradék?

– Te jó ég – mondta Duchwitz úr. – És hol alszik?

– A romos templomban – felelte az asszony. – Karen nyilván ezért ragaszkodott hozzá, hogy tartsuk zárva.

Duchwitz úrban forrt a méreg, de mielőtt kitörhetett volna, a király lépett be az öltözőbe.

Karen megpróbált felállni, de az uralkodó visszatartotta. –Hogy érzi magát, kedvesem? Úgy hallom, nem súlyos a sérülése.

– Kicsit fáj, felség, de az orvos szerint hamar rendbejön.

– Maga csodálatosan táncolt.

– Köszönöm, felség.

A király Karen szüleihez fordult. – Üdvözlöm, Duchwitz. Örülök, hogy újra látom. A lánya rendkívül tehetséges.

– Köszönöm, felség. Emlékszik a feleségemre, Hannára…

– Hogyne. – A király kezet fogott az asszonnyal. – Egy anya ilyenkor persze csupa aggodalom, de higgye el, Karen meggyógyul.

– Tudom, felség. Fiatalon az ember mindent kihever.

– Úgy van! Nos, akkor látogassuk meg azt a szegény fiút is, aki elejtette. – A király ezzel kiment.

– Nahát! – lelkendezett Duchwitzné. – Milyen kedves!

– Az lesz a legjobb, ha most hazavisszük Karent – mondta Duchwitz úr.

– Ha nem bánjátok, váltanék néhány szót Haralddal négyszemközt – szólalt meg Karen.

Az apja bosszúsnak látszott, az anyja azonban rábólintott: – Jól van. Csak siessetek. – Kimentek, és Duchwitzné becsukta maga mögött az ajtót.

– Tényleg jól vagy? – kérdezte Harald.

– Addig nem, amíg meg nem csókolsz.

Harald letérdelt a széke mellé, és ajkát Karenéra tapasztotta. Aztán, képtelen lévén ellenállni a csábításnak, csókolgatni kezdte a lány csupasz vállát és nyakát.

– Jaj, ezt ne… – húzódott el Karen. – Beszélnünk kell.

– Tudom. Egyáltalán vagy olyan állapotban, hogy elvezesd a Hornet Motht?

– Nem, annál jobban fáj. Ezzel a kézzel egy ajtót sem tudok kinyitni, és a bokám sem terhelhető, úgyhogy képtelen volnék lábbal működtetni az oldalkormányt.

Harald a tenyerébe temette az arcát. – Akkor mindennek vége.

– Várnunk kell néhány napot, míg jobban nem leszek.

– Hansen ma este megint ott járt. Ezúttal egy Jespersen nevű nyomozónővel jött, aki bejutott a templomba, és mindenre rájött. Kitalálta, hogy ott lakom, és a repülőgéppel készülök megszökni.

– És aztán mit csinált?

– Elment a főnökéért, aki történetesen Peter Flemming. Otthagyta Hansent őrködni, és parancsba adta neki, hogy ha megpróbálnék felszállni a géppel, lőjön le.

– Most mihez kezdesz?

– Hansent leütöttem és megkötöztem – felelte Harald.

– Hol van most?

– Apád kocsijában, a csomagtartóban.

Karen ezt mulatságosnak találta. – Te szörnyeteg!

– Úgy számoltam, ha Petert és Jespersent megelőzve visszaérünk Kirstenslotba, még éjjel felszállhatunk. De most, hogy nem tudsz…

– Akkor is megcsináljuk! – vágott közbe Karen. – Te leszel a pilóta.

– Az nem megy… Összesen egy órát vettem repülésből.

– Majd mindig mondom, mit csinálj. És bal kézzel néha át tudom venni a botkormányt.

Harald bólintott. – Jól van, akkor ez lesz. Csak imádkozzunk, hogy Peternek késsen a vonata.

HERMIA felismerte Peter Flemminget a kompon.

A férfi, aki a korlátra könyökölve nézte a tengert, arra a vörhenyes bajuszú, elegáns tweedöltönyös férfira emlékeztette, akit Morlundéban látott a peronon.

Peter Flemming. Még Arne menyasszonyaként találkozott vele. Emlékezett, hogy Arne és Peter gyerekkorukban barátok voltak, aztán a két család között valami perpatvar támadt. Peter most rendőr. Hermia rádöbbent, hogy bizonyára őt követi. De miért nem tartóztatta le Peter mint angol kémet? Lehet, hogy ő is Haraldnak próbál a nyomára bukkanni?

Miután a komp kikötött, Peter követte a koppenhágai vonathoz. Amint a szerelvény kigördült az állomásról, Hermia végigment a folyosón, és döbbenten látta, hogy Peter ott ül az egyik első osztályú kocsiban.

Nyugtalanul tért vissza a fülkéjébe. Ez az új fejlemény nagyon megnehezítette a helyzetét. Pétért valahogy le kellett ráznia. Bőven volt ideje kitalálni, milyen módszerhez folyamodjon. A vonat több alkalommal is hosszan vesztegelt, és csak este tízre ért Koppenhágába.

Leszállás közben hátrapillantott a peronon, és látta, hogy Peter lelép a kocsi lépcsőjén.

Az utcára érve a pályaudvar szomszédságában levő Tivoli park felé vette az irányt. A főkapunál belépőt váltott. Az ösvények virágágyások között kanyarogtak, de a fák ágaira aggatott lámpák nem voltak bekapcsolva, így sikerült leráznia Pétért. Az egyik oldalkijáraton távozott, megbizonyosodva róla, hogy senki sincs a nyomában.

Az állomáson jegyet váltott Kirstenslotig. Hirtelen jókedve támadt, amiért ilyen ügyesen becsapta a rendőrséget. A peron néptelen volt, és látta, hogy rajta kívül csak egy kék svájcisapkás nő várt, a vonatra.

HARALD óvatosan közeledett a templomhoz.

Könnyű szél kergette a felhőket, a hold világított az égen.

A kolostor körül nem látszottak fények. Éjfél elmúlt, a katonák az őrt leszámítva aludtak. Harald ráállt a rönkre, és belesett az ablak-párkány fölött. Csak az autó és a repülőgép homályos körvonalait tudta kivenni. Lehet, hogy odabent megbújva várja valaki.

Fojtott nyögést hallott, majd tompa puffanást. Biztosan Hansen próbál szabadulni a kötelékeitől. Harald bebújt az ablakon, odament a repülőgéphez, kivette a zseblámpát, és körbevilágított. Nem volt ott senki.

Kinyitotta a kocsi csomagtartóját. Hansen megkötözve feküdt. Harald ellenőrizte, nem lazultak-e meg a csomók, majd visszacsukta a csomagtartó tetejét.

Hangos suttogást hallott: – Harald! Te vagy az? – Az ablakra világított, és látta, hogy Karen néz be rajta.

Mentőautóval hozták haza, a szülei is vele utaztak. A színházban, mikor elbúcsúztak, megígérte Haraldnak, hogy amint teheti, kisurran a házból.

Harald kinyitotta neki a templomkaput. Karen bebicegett. Szőrmegalléros kabátban volt, és hozott még egy pokrócot. – Hogy vagy? – kérdezte Harald.

– Átkozottul fáj.

A fiú a kabátjára pillantott. – Fázol?

– Most még nem, de ezerötszáz méter magasan leszünk az Északi-tenger fölött. A pokróc a tiéd.

Harald elvette tőle. – Kész vagy megtenni?

– Igen.

Gyöngéden megcsókolta a lányt. – Szeretlek.

– Én is téged.

– Még sosem mondtad.

– Tudom. De most mondom, mert lehet, hogy nem élem túl ezt az utat. Te vagy a legjobb ember, akivel valaha találkoztam. Vág az eszed, mint a borotva, mégsem vagy nagyképű. Gyöngéd vagy és kedves, de egy hadseregre való bátorság szorult beléd.

– Szívesen elmondanám, miért szeretlek, de bármikor itt lehet a rendőrség.

– Tudom, miért szeretsz. Mert csodálatos vagyok.

Harald kinyitotta a kabinajtót, felemelte Karent, és segített neki elhelyezkedni.

– Mi ez itt? – kérdezte Karen a padlón kotorászva.

– Hansen pisztolya. Nem tudtam, mit kezdjek vele. – Becsukta az ajtót. – Minden rendben?

Karen hátrahúzta az ablakot. – Legcélszerűbb a fasorból felszállnunk. A szél a kastély felé fúj, úgyhogy el kell húznod egészen a bejáratig, és ott majd széllel szembe fordítod a gépet.

– Rendben. – Harald kitárta a kaput. Megfogta a gép törzséhez erősített kötelet, és nekiveselkedett. A Hornet Moth nehezebb volt, mint amire számított. Minden erejét összeszedve kivonszolta a templomból, és eljutott vele a fasorig.

Ekkor egy felhő mögül előbukkant a hold. A parkban szinte nappali világosság támadt. A repülőgépet jól láthatta bárki. Harald gyorsan kioldotta a bal oldali szárnyat a törzshöz rögzítő szerkezetet, és repülési helyzetbe állította a szárnyat. Ez három-négy percébe került. A tábor felé pillantott. Az őr meglátta, és felé indult.

Elvégezte ugyanezt a műveletet a jobb szárnnyal is. Mire végzett, az őr már ott bámészkodott mellette. A barátságos Leó volt az. – Mit csinálsz? – kérdezte érdeklődve Haraldtól.

Harald készen állt a válasszal. – Lefényképezzük. Duchwitz úr el akarja adni.

– Lefényképezitek? Éjszaka?

– Igen, így holdfénynél, a kastéllyal a háttérben.

– A parancsnokom tud erről?

– Duchwitz úr szólt Kleiss századosnak.

– Akkor jó – mondta Leó, majd összevonta a szemöldökét. –Bár furcsállom, hogy a százados ezt nem említette.

– Valószínűleg nem tartotta fontosnak. – Harald nekifeszült a vízszintes vezérsíknak, és erőlködve tolni kezdte. Látván, hogy milyen nehezen megy,

Leó segített neki. Együttesen sikerült elforgatniuk a gépet, úgyhogy már orral a fasor felé nézett.

– Azért jobb lesz ezt tisztáznom a századossal – mondta Leó.

Harald tudta, hogy a tisztek a kastélyban alszanak. – Ha úgyis arra mész, segíthetsz odagurítani a gépet.

AZ UTOLSÓ VONAT ÉJFÉL után állt meg Kirstenslotban.
Hermián kívül leszállt a kék svájcisapkás nő is. Hermia rosszat sejtett. Lehet, hogy Peter Flemming társa? Próbára kell tennie. Az állomás előtt megállt, és úgy tett, mintha keresne valamit a bőröndjében.

A nő kilépett az állomásról, és sietős léptekkel a közelben várakozó fekete Buickhoz ment. Valaki ült a volánnál, de a sötétben Hermia csak a parázsló cigarettáját látta. A nő beszállt a kocsiba. A vezető indított, és elhajtottak.

Vaklárma, gondolta Hermia megkönnyebbülten, azzal útnak indult.

HARALD ÉS LEÓ tolta a Hornet Motht a fasorban, egészen a kastély bejáratáig, ott aztán széllel szembe fordították. Leó beszaladt, hogy felébressze Kleiss századost.

Haraldnak csak két perce maradt.

Elővette zsebéből a lámpát, felkattintotta, majd kinyitotta a motorburkolatot. – Benzinadagoló bekapcsolva?

– Benzinadagoló bekapcsolva – szólt vissza Karén.

Harald lecsukta a motorburkolatot. – Gázszabályozó nyitva, gyújtómágnesek bekapcsolva?

– Gyújtómágnesek bekapcsolva.

Odaállt a gép elé, és lendített egyet a légcsavaron. Ahogy Karentől látta, megrántotta másodszor, harmadszor is, majd az utolsóba mindent beleadva hátraugrott.

Nem történt semmi. Harald szitkozódott.

Megismételte az egészet. Valami nem stimmelt. Bevillant neki, mi hiányzik: az a bizonyos éles kattanás. Karen ablakához szaladt. – Az impulzusindító nem működik!

– Mágneshiba – mondta Karen nyugodtan. – Nyisd fel a jobb oldali motorburkolatot. Az impulzusindítót a gyújtómágnes és a motor között találod. Csapj rá egy kővel vagy valamivel. Ez általában beválik.

Harald felnyitotta a motorburkolatot. Az impulzusindító egy lapos fémhenger volt. Lábával kotorászott a földön, de egyetlen követ sem talált.

– Adj valamit a szerszámkészletből! – szólt oda Karennek.

A lány villáskulcsot nyújtott neki. Harald rákoppintott az impulzusindítóra.

Mögötte egy hang szólalt meg: – Azonnal hagyja abba.

Megfordult, és látta, hogy Kleiss százados közeledik Leóval. Kleiss ugyan fegyvertelen volt, Leó vállán azonban ott lógott a puskája.

Harald zsebre vágta a villáskulcsot, lecsukta a motorburkolatot, és a gép orrához lépett.

– Jöjjön el a géptől! – kiáltott rá Kleiss.

Hirtelen Karen hangja harsant: – Ne mozduljon, különben agyonlövöm!

Harald látta, amint a lány az ablakon kidugva Hansen pisztolyát Kleissre szegezi.

– Dobja el a puskát, Leó – mondta Karen.

Leó a földre ejtette a fegyverét.

Harald megfogta a propellert, és rántott rajta egyet. A fordulatot megnyugtató kattanás kísérte.

PETER FLEMMING a kastély felé autózva így szólt a mellette ülő Tildéhez: – Ami a Sandén történteket illeti…

– Ezt a témát zárjuk le, jó?

– Úgy érti, egyszer és mindenkorra? – kérdezte Peter, igyekezve elfojtani a dühét.

– Egyszer és mindenkorra – mondta Tilde. – Sajnálom, Peter. Tévedtem. Maradjunk meg barátoknak és kollégáknak.

– A francba – morogta Peter, befordulva a kastély parkjába.

A fasortól jobbra látszott a régi kolostor. – Ez különös – jegyezte meg Tilde. – A templom kapuja tárva-nyitva.

Flemming fékezett a Buickkal, és leállította a motort. – Nézzünk körül! – Zseblámpát vett elő a kesztyűtartóból.

Bementek a templomba. Peter fojtott morgást hallott. A hang mintha a helyiség közepén álló Rolls-Royce-ból jött volna. Kinyitotta a csomagtartót, és zseblámpájával rávilágított a megkötözött rendőrre. – Ő Hansen?

– A repülőgép nincs itt! – kiáltott fel Tilde.

Ebben a pillanatban motorzúgás törte meg a csendet.

A HORNET MOTH úgy rázkódott, mintha alig várná, hogy elrugaszkodhasson a földtől.

Harald odament, ahol Kleiss és Leó állt, felvette a puskát, kinyitotta a bal oldali kabinajtót, és bedobta a fegyvert az ülések mögé.

Miközben bemászott, a szeme sarkából mozgást észlelt, és Karen mellett a túlsó ablakon kinézve látta, hogy Kleiss előrevetődik a gép felé. Fülsiketítő dörrenés hallatszott, ahogy Karen elsütötte Hansen pisztolyát, de a golyó nem találta el Kleisst. A százados a túloldalon előbukkanva felugrott a szárnyra.

Harald megpróbálta becsapni az ajtót, Kleiss azonban már markolta az ingét, és rángatta kifelé az ülésből. Karen a bal kezében fogta a pisztolyt, és a szűk fülkében nem tudott úgy fordulni, hogy Kleissre célozhasson. Harald előhúzta zsebéből a villáskulcsot, és teljes erőből lesújtott vele. Az ütés a szeme alatt érte a századost, aki felordított, és elzuhant.

Harald becsapta az ajtót, Karen pedig ütközésig előrenyomta a gázkart. A Hornet Moth meglódult a füvön.

Harald a középen levő botkormány után nyúlt, de Karen rászólt: – Hagyd, majd én… Ezt bal kézzel is tudom.

A gép gyorsult, ugyanakkor jobbra tért. – Használd az oldalkormányt! – kiáltotta Karén. – Tartsd egyenesben!

Harald lenyomta a bal pedált. Semmi sem történt, úgyhogy teljes erőből rátaposott. A gép hirtelen balra rándult, és letért az útról a mezőre.

– Késéssel reagál, mindig ki kell vámod.

Harald a jobb pedállal visszatérítette a gépet, sikerült újra egyenesben maradniuk.

A fasor túlsó végén felvillant egy autó reflektora.

PETER FLEMMING beletaposott a gázpedálba. Tilde éppen nyitotta az ajtót, hogy beüljön, amikor a kocsi kilőtt. Sikoltva elengedte az ajtót, és felbukott. Peter remélte, hogy kitöri a nyakát.

Száguldott a fasorban, ügyet sem vetve a nyitott kocsiajtóra. A reflektor fényénél repülőgépet látott, amely egyenesen felé közeledett az úton. Biztosra vette, hogy Harald Olufsen ül benne. De ő megállítja Haraldot, még ha mindketten ott maradnak is.

– LÁTOD azt a kocsit? – kiáltotta Harald.

– Látom. Mit csinál, belénk akar rohanni?

– Igen. – Arra összpontosított, hogy a kormánypedálokkal egyenesben tartsa a gépet. – Idejében fel tudunk szállni, hogy elhúzzunk fölötte?

– Nem biztos. Készülj, mindjárt fordulunk. Majd ha szólok…

Az autó vészesen közeledett. Harald látta, hogy nem lesz idejük felszállni. – Fordulj! – rikoltotta Karén.

Harald benyomta a bal pedált. A repülőgép éles fordulattal letért az útról. A fiú gyorsan korrigált. A szeme sarkából látta, hogy az autó is letér, ugyanarra, mint ők, és még mindig ütközni akar a repülőgéppel. Amint a Buick a nedves fűre ért, ide-oda farolt. Harald látta, ahogy a volánnál ülő Peter Flemming kétségbeesetten próbál úrrá lenni a járművön.

A repülőgép némi imbolygás után egyenesbe jött. Harald látta, hogy így mindjárt nekimennek a tartálykocsinak. Megnyomta a bal pedált, és a jobb szárnyvég centiméterekkel elkerülte a teherautót.

Peter nem volt ilyen szerencsés. Hátratekintve Harald látta, amint az irányíthatatlanná vált Buick teljes sebességgel belerohan a tartálykocsiba. Hatalmas robbanás rázta meg a levegőt, az autó lángba borult.

– Kormányozz! – kiáltotta Karén. – Mindjárt felszállunk!

A hadtápsátor felé robogtak. A jobb pedált lenyomva ezt az akadályt is kikerülték. Mikor Harald ismét egyenesbe hozta a gépet, kék svájcisapkát viselő nőt vett észre, aki letérdelt, és pisztollyal célba vette őket.

Jespersen nyomozó volt az. Harald semmit sem tehetett. Egy vonalban voltak, ha bármerre fordul, csak még nagyobb célpontot kínál.

Egy másik nőt pillantott meg, aki bőrönddel a kezében futott át a mezőn. – Hermia! – kiáltotta meglepetten, ahogy felismerte. Hermia a bőrönddel fejbe vágta Jespersen nyomozót, aki oldalra dőlt, és elejtette a pisztolyt. Hermia még egyszer lesújtott.

Aztán a gép elhúzott fölöttük, és Harald rádöbbent, hogy már a levegőben vannak. Felnézett, és látta, hogy pillanatokon belül telibe találják a templomtornyot.

Tizenkettő

KAREN gyors mozdulattal balra tolta a botkormányt. A Hornet Moth emelkedés közben bedőlt, de Harald látta, hogy a forduló nem elég éles. – Bal oldalkormány! – visította Karen.

Harald beletaposott a pedálba. A gép pokoli lassan reagált. Harald felkészült a katasztrófára.

A szárnyvég centiméterekre suhant el a toronytól. – Ó, istenem! – sóhajtotta.

A gép eleinte ugrált a széllökésektől, de ahogy magasabbra értek, egyre kevésbé rázkódott.

Harald lenézett. A tartálykocsi még mindig lángolt, és a tűz fényénél látta, amint katonák rohannak ki a kolostorból. Kleiss százados hadonászva osztogatta parancsait. Jespersen nyomozó mozdulatlanul hevert, Hermia Mountnak nyoma veszett.

Karen egy műszerre mutatott a panelen. – Néha vess rá egy pillantást – mondta. – Úgy kormányozz, hogy a mutató tizenkét óránál álljon.

Tovább emelkedtek, a kastély egyre zsugorodott mögöttük.

– Csatold be a derékhevederedet – mondta Karén.

Harald becsatolta, aztán átadta magát a diadalnak. – Már azt hittem, végem van – jegyezte meg.

– Én is… nem is egyszer!

Harald megérintette Karen arcát. – Hogy érzed magad?

– Mintha volna egy kis lázam. De amúgy rendben vagyok. Szeretnék a felhők fölött repülni. Mennyi a magasságunk?

Harald rávillantotta zseblámpáját a magasságmérőre. – Ezernégyszázharminc méter.

– A felhősáv ezerötszázon lehet.

Néhány másodperc múlva a repülőgépet mintha sűrű füst vette volna körül, és Harald rájött, hogy belementek a felhőkbe.

Percek múlva Karen lassan előretolta a botkormányt. – Most vedd át tőlem – mondta. – Próbáld egyenesben és szintben tartani.

Harald jobb kézzel megmarkolta a kormányt. – Átvettem –mondta, de nagyon oda kellett figyelnie, hogy a szárnyak szintben maradjanak, és tartsa az irányt.

Alattuk a felhő nem volt összefüggő, látták a holdfényben fürdő tájat odalent. Nemsokára kiértek a tenger fölé. – Magasságmérő – figyelmeztette Karen.

Harald a műszerre pillantott, és látta, hogy 2130 méteren vannak. – Ez meg hogyan történt? – csodálkozott.

– Túl magasan tartod az orrát. Tudat alatt félsz, hogy lezuhanunk. Vidd kicsit lejjebb.

Harald előretolta a botkormányt, és egy másik repülőgépet pillantott meg horogkeresztekkel a szárnyán. Szörnyű félelem szorította össze a gyomrát.

Karen vele egy időben vette észre. – A fenébe! – mondta. – A Luftwaffe.

– Látom – mondta Harald. Négyszáz méternyire volt alattuk; éppen feléjük tartott.

– Visszaveszem – mondta Karen, azzal ütközésig előretolta a kormányt.

A Hornet Moth zuhanórepülésbe kezdett.

Harald megismerte a másik gépet: Messerschmitt volt, kétmotoros éjszakai vadászgép fedélzeti géppuskákkal. – Most mit csinálunk?

– Megpróbálunk visszabújni abba a felhőbe, mielőtt lőtávolba ér. Nem lett volna szabad hagynom, hogy ilyen magasra emelkedj.

A Hornet Moth meredeken zuhant. Haraldot olyan érzés kerítette hatalmába, mintha hullámvasúton száguldana lefelé.

A másik gép egyre közeledett. Sokkal gyorsabb volt a Hornet Mothnál. Torkolattűz villant, és Harald legnagyobb rémületére a bal szárnyon hasadás keletkezett. Karen rántott egyet a kormányon, és hirtelen felhő burkolta be őket. A géppuskatűz megszűnt.

Karen visszahúzta a kormányt, kihozta a gépet a zuhanórepülésből. Harald a magasságmérőre világított, és látta, hogy a mutató beáll 1500 méterre.

Karen irányt változtatott, hogy a vadászgép ugyanazon az úton továbbhaladva ne érhesse be őket. – Vedd vissza a fordulatszámot ezerhatszázra – mondta Haraldnak.

Harald megtalálta a kart a sötétben, és hátrahúzta.

– Vajon véletlen, hogy ez a vadászpilóta észrevett bennünket? – kérdezte Karen. – Vagy talán a németek be tudnak mérni?

– Kétlem – mondta Harald. – A rádióhullámok a fémet érzékelik, de a fát vagy a vásznat nem. A mi motorunk valószínűleg túlságosan kicsi ahhoz, hogy a műszereik jelezzék.

– Remélem, igazad van – mondta Karen. – Mert ha nem, akkor végünk.

Kibukkantak a felhő alatt. – Minden irányba figyelj – kérte Karen. – Ha újra meglátod, nagyon gyorsan feljebb kell mennünk.

Harald meresztette a szemét, de nem sok látnivaló akadt. Másfél kilométerre előttük a felhők közti résen kibukkant a hold, és Harald kivehette a lenti réteket és erdőket. *A középső nagy sziget, Fyn fölött járhatunk,* gondolta.

Egyszer csak feltűnt előttük a Messerschmitt.

A felhőből ereszkedett le négyszáz méternyire tőlük, és távolodott. – Teljes gázt! – kiáltotta Karen, de Harald már magától is megtette. Karen megrántotta a botkormányt, hogy megemelje a gép orrát.

– Lehet, hogy észre sem vesz bennünket – mondta Harald, de reménye nyomban szertefoszlott, mert a vadászgép éles fordulóba kezdett.

A Hornet Moth emelkedett a felhő felé. A vadászgép nagy kört leírva utánuk kapaszkodott.

A Hornet Moth a felhőkben folytatta az emelkedést. Amikor a holdfény megvilágította a körülöttük kavargó párát, Harald rájött, hogy közelednek a felhőréteg felső széléhez. – Maradjunk a felhőben, amíg csak lehet – szólt Karen.

A Messerschmitt ekkor ismét felbukkant, csupán méterekre tőlük.

Alacsonyabban repült, mint ők, tőlük jobbra. Harald egy pillanatra látta a német pilóta rémült arcát. Mindannyian centiméterekre voltak a haláltól. A vadászgép szárnya elsuhant a Hornet Moth alatt.

Harald rálépett a bal kormánypedálra, Karen pedig megrántotta a botkormányt, de a vadászgép már eltűnt a szemük elől.

– Ezt is megúsztuk – suttogta Karen.

Harald a gomolygó felhőt nézte, arra számítva, hogy a Messerschmitt megint feltűnik. — Szerintem ugyanúgy megijedt, mint mi – jegyezte meg Karen.

– Mit gondolsz, mit fog csinálni?

– Egy darabig a felhő fölött repül, hátha egyszer csak előbukkanunk. Ha szerencsénk van, a menetirányunk eltér, és előbb-utóbb elveszít bennünket.

Harald megnézte az iránytűt. – Északnak tartunk.

– Eltértem az iránytól ebben a forgolódásban – mondta a lány, azzal balra döntötte a gépet.

Kiértek a felhőből. Mindketten figyelték az égboltot, de nem láttak másik repülőgépet.

Tovább repültek. A motor megnyugtatóan, egyenletesen zúgott.

– Nagyon fáradt vagyok – mondta Karen.

– Nem csoda. Hadd vegyem át a kormányzást. Pihenj kicsit.

– Tartsd a szemed a műszereken – figyelmeztette Karen Haraldot.

– Jó. – Harald egy-két percenként erőt vett magán, és a műszertáblára pillantott, majd látta, hogy áthaladtak Morlunde partvonala fölött.

– Elhagytuk a szárazföldet – mondta Harald, és visszapillantott a holdfényben a mögöttük maradó partra. – Nem tudom, viszontlátjuk-e még

valaha Dániát.

FELHŐTLEN VOLT az égbolt, Harald látta a csillagokat. Ezerötszáz méteren repültek, nyolcvancsomós sebességgel.

Harald levette a kezét a botkormányról, és megérintette Karen arcát. A lány bőre forró volt. Stabilizálta a gépet, hogy egyenesen és szintben repüljön, majd a műszertábla alatti szekrényből elővett egy ásványvizes palackot. Megnedvesítette a tenyerét, és Karen homlokára tette. A lány egyenletesen lélegzett, bár úgy aludt, ahogy a lázas betegek szoktak.

Amikor Harald ismét visszafordult, látta, hogy pirkad. Az órájára nézett: hajnali három múlt néhány perccel. Félúton járhatnak Dánia és Anglia között.

A derengésben felhőhöz közelítettek, aztán egyenesen belerepültek. Esőcseppek kezdték verni az ablakot. A Hornet Mothon nem volt ablaktörlő, mint az autókon. A hőmérséklet egyre csökkent, s a hideg levegő besüvített az ablakon, amelyből kiverte az üveget. Háromezer méteren éppen szintbe akarta hozni a gépet, amikor a motor kihagyott.

Innen bármelyik irányba háromszáz kilométer a legközelebbi szárazföld. Ha a motor bedöglik, a tengerre kell leszállnia. – Karen! – kiáltotta. A lány aludt tovább. Elengedte a botkormányt, és megrázta Karen vállát. – *Karen!*

A lány kinyitotta a szemét. Az alvás jót tett neki, nyugodtabbnak látszott, de amint meghallotta a motor hangját, félelem ült ki az arcára. – Mi történt?

– Nem tudom.

– Teljes gázzal megyünk?

– Igen, mostanáig emelkedtünk.

– Akkor ez a baj. Vedd le felére a gázt.

Harald visszahúzta a gázszabályozó kart.

– Amikor teljes gázzal megyünk – magyarázta Karen –, a motor nem a motortér levegőjét szívja be, hanem a kinti levegőt, ami ebben a magasságban olyan hideg, hogy jég képződik a karburátorban.

– És mit tehetünk?

– Lejjebb ereszkedünk. – Karen előretolta a botkormányt. Ahogy süllyedünk, a levegő hőmérséklete egyre növekszik, és a jég elolvad… előbb-utóbb.

– De ha mégsem…

– Nézd, hogy látsz-e hajót. Ha valahol a közelében érünk vizet, talán kimentenek.

A motor kihagyásai miatt gyorsan süllyedtek. Harald figyelte a magasságmérőt. Lementek háromszáz méterre, aztán százötvenre. A tenger feketének látszott. Harald hiába fürkészte a horizontot, nem járt arra hajó.

– Próbáld kicsit növelni a fordulatszámot, hogy simábban érjünk a vízre – mondta Karen.

Harald gázt adott. A motor erőteljesebben búgott. Aztán kihagyott, tovább búgott, megint kihagyott. – Nem hiszem…

A motor mintha elkapta volna a ritmust. Néhány másodpercig egyenletesen járt, majd ismét kihagyott. Végül a gép emelkedni kezdett. A fordulatszám fölment ezerkilencszázra.

– Elolvadt a jég! – kiáltott fel Karén.

Harald megcsókolta.

– Ez jólesett – mondta a lány.

– Ha ezt átvészeljük, mindennap megcsókollak, amíg csak élek – ígérte Harald boldogan.

– Komolyan? De lehet, hogy hosszú életű leszel.

– Remélem is.

A lány elégedett mosollyal nyugtázta Harald vallomását. Aztán megkérdezte: — Mennyi üzemanyagunk van?

Harald aggódva a kijelzőre pillantott. – Az üzemanyagtank majdnem üres.

Karen megnézte az óráját. – Öt és fél órája vagyunk a levegőben, úgyhogy valószínűleg még fél óra, mire elérjük a szárazföldet.

– Semmi baj, utána tudom tölteni a tartalék benzint. – Kicsatolta a hevederét, és feltérdelt az ülésre. A kanna az ülések mögött volt. Mellette a tölcsér meg a kerti locsolócső levágott darabja. Annak idején átvezette a csövet a kitört ablakon, és a másik végét a repülőgéptörzs oldalán levő beöntőcsonkhoz erősítette. Most azonban látta, hogy a cső külső vége ott verdes a szélben. Cifrát káromkodott.

– Mi a baj? – kérdezte Karén.

– A cső elszabadult repülés közben. Nem kötöttem meg elég szorosan. Be kell valahogy dugnom, de bentről nem lehet. Mit történik a géppel, ha kinyitom az ajtót?

– Lelassítja és balra fordítja. De ha az orrát lejjebb viszem, tarthatjuk a légsebességet. És azt hiszem, a bal lábammal tudom nyomni a jobb pedált.

– Próbáljuk meg.

Karen óvatosan meredek siklásba kormányozta a gépet, aztán bal lábát a kormánypedálra tette. – Megvan.

Harald kinyitotta az ajtót. Az ülésen térdelve kidugta a fejét. Látta a töltőnyúlvány fedele körül csapkodó csővéget. Kinyújtotta a jobb karját, és elkapta a csövet. Most bele kellett dugnia a tankba. Látta a nyitott fedelet, de ahogy a gép ide-oda mozgott, sehogy sem tudta beleügyeskedni a nyílásba.

Karen megütögette a vállát.

Harald gyors mozdulattal visszahúzta a karját, és becsukta a fülke ajtaját.

– Nagyon alacsonyan vagyunk – mondta Karen. – Feljebb kell emelkednünk.

– Így nem tudom megcsinálni – mondta Harald. – Nem találok bele a csővel a tartályba. A túlsó végét kell megfognom.

– Hogyan?

Harald gondolkodott. – Talán ha fél lábbal kilépnék…

– Te jó ég…

– Szólj, ha elég magasan vagyunk.

Két perc múlva Karen szólt: – Jó a magasság. – Harald kinyitotta az ajtót, és kicsatolta a hevederét.

– Légy óvatos – intette Karen.

Bal lábával feltérdelt az ülésre, a jobbal pedig kilépett a szárnyra. Bal kézzel a derékhevederbe kapaszkodva kihajolt, és elkapta a csövet, aztán a végét bedugta a töltőnyúlványba.

A Hornet Moth légzsákba került, Harald elvesztette az egyensúlyát, azt hitte, mindjárt leesik a szárnyról. Egyszerre kapaszkodott a hevederbe és a csőbe, mire a kabinban rögzített vége leszakadt. Harald ösztönösen elengedte, és a cső elszállt.

Harald félelemtől reszketve visszabújt a kabinba, és becsukta az ajtót.

– Mi történt? – kérdezte Karén. – Nem láttam.

– Elejtettem a csövet.

– Jaj, ne!

Harald megnézte az üzemanyagszintet. – Üres tankkal megyünk. Muszáj lesz kiállnom a szárnyra, és a kannából utánatöltenem. Két kéz kell hozzá… húszliteres kannát nem bírok fél kézzel tartani.

– De hogyan kapaszkodsz?

– Majd te bal kézzel fogod a derékszíjamat.

– Akkor nem tudok kormányozni.

– Reméljük, hogy nem lesz szükség kormányzásra. – Harald körülnézett. Sehol sem látszott szárazföld. Ekkor ismét kihagyott a

motor.

– Elfogyott a benzin – mondta Karén.

A motor még nem állt le, de Harald tudta, hogy ez már csak másodpercek kérdése. – Csináljuk meg! – szólt elszántan.

Karen stabilizálta a gépet. Harald lecsavarta a húszliteres kanna tetejét, és a kabinban szétáradt a benzinszag.

Karen megmarkolta Harald derékszíját. – Foglak erősen, ne félj.

Harald kinyitotta az ajtót, és jobb lábbal kilépett. A kannát az ülésre állította. Ballal is kilépett, úgyhogy a szárnyon állt, behajolva a kabinba.

Felemelte a kannát, és kiegyenesedett vele. Elkövette azt a hibát, hogy lenézett a szárny mellett a tengerre. Gyomra összerándult a tériszonytól. Behunyta a szemét, hogy összeszedje magát, aztán odahajolt a töltőnyúlványhoz. A derékszíja bevágott, ahogy Karen tartotta a súlyát. Megdöntötte a kannát, és tölteni kezdte a benzint. A repülőgép rázkódása miatt azonban nehéz volt egyenes sugárban öntenie.

Végül kiürült a kanna. Harald elengedte a levegőbe, és bal kézzel megkapaszkodott az ajtókeretben. Visszabújt a kabinba, és becsukta az ajtót.

– Nézd! – mondta Karen előremutatva.

Messze a horizonton sötét folt látszott. A szárazföld.

– Végre! – kiáltotta Harald.

– Imádkozzunk, hogy az ott Anglia legyen – mondta Karén.

A sötét folt kizöldült, látták a tájat kikötővel és mezőkkel.

Harald a kijelzőre pillantott. – Nemsokára le kell szállnunk.

– Csak tudnunk kéne, hogy nem ellenséges területre érkezünk-e.

Harald felnézett, és észrevett két repülőgépet. – Mindjárt megtudjuk – mondta. – Nézz csak fölfelé.

Mindketten a két kis gépet nézték, amelyek gyorsan közeledtek dél felől. Harald a szárnyukat figyelte, lát-e rajtuk felségjelet. Vajon németek, és az egész hiábavaló volt? Nem, most már látta: Spitfire-ek, a brit RAF jelzésével.

Örömkiáltásban tört ki: – Sikerült!

Karen nem volt ilyen lelkes. – Remélem, nem hiszik, hogy ellenséges kémek vagyunk, mert akkor simán lelőnek.

Amilyen rémisztő gondolat volt, olyan kézenfekvő. – Fehér zászló – mondta Harald. Levetette az ingét, és kidugta az ablakon.

Úgy látszott, ezzel elérte a kívánt hatást. Az egyik Spitfire a Hornet Moth elé repült, és megbillentette a szárnyát.

– Ez azt jelenti, hogy kövessük – magyarázta Karen. – De nincs elég benzinünk. – Lenézett az alattuk elterülő vidékre. – Azon a mezőn fogok leszállni. – Elfordította a gépet. A Spitfire-ek is kanyart vettek, de tartották a magasságot.

Karen leereszkedett háromszáz méterre, és hátszéllel elhaladt a landolásra kinézett mező mellett. Aztán széllel szembe fordult a leszálláshoz.

Amikor öt méterre jártak a talajtól, Karen így szólt: – Vedd le teljesen a gázt. – Harald visszahúzta a gázkart. A kerekek nagy huppanással földet értek.

Ahogy a repülőgép megállt, kerékpáros fiatalember haladt el a néhány méternyire lévő ösvényen. Szájtátva bámulta őket.

– Megmondaná, hol vagyunk? – szólt neki Harald angolul.

A fickó úgy nézett rá, mint egy marslakóra. – Hát – mondta végül –, az biztos, hogy nem a repülőtéren.

Epilógus

MIUTÁN Harald és Karen földet ért Angliában, huszonnégy órán belül az előhívott és nagyított felvételek, amelyeket Harald készített a Sande szigetén lévő radarállomásról, ott díszelegtek egy nagy terem falára kitűzve a Westminster egyik épületében. Három RAF-egyenruhás férfi állt a képek előtt, közben halkan, de élénken tárgyalták a látottakat.

Digby Hoare betessékelte Haraldot és Karent a, terembe. Az egyik férfi feléjük fordult, és így szólt: – Helló, Digby.

– Jó reggelt, Andrew – mondta Digby. – Az úr Sir Andrew Hogg repülő altábornagy. Sir Andrew, engedje meg, hogy bemutassam Duchwitz kisasszonyt és Olufsen urat.

Hogg megrázta Karen bal kezét, mivel a másik még mindig fel volt kötve. – Ön kivételes bátorságról tett tanúbizonyságot –mondta. – A legtapasztaltabb pilóta is kétszer meggondolná, hogy átrepülje-e az Északi-tengert egy Hornet Mothszal.

– Induláskor fogalmam sem volt róla, milyen veszélyes – felelte Karen.

Hogg Haraldhoz fordult. – Digby és én régi barátok vagyunk. Ő részletesen beszámolt mindarról, amit ön elmondott, és ez az információ őszintén szólva felbecsülhetetlen értékű. Mégis szeretném, ha újra ismertetné az elméletét arról, hogyan működik együtt a berendezés három része.

Harald arra a képre mutatott, amelyen mind a három szerkezet látszott. – A nagy antenna egyenletesen forog, és folyamatosan figyeli az égboltot. A kisebbek azonban föl-le és oldalirányban is dönthetők, és ebből arra következtettem, hogy bizonyára a repülőgépeket követik. Vagyis szerintem a nagy szerkezet előre jelzi a még messze levő bombázókat. Az egyik kisebb egy bizonyos bombázógép útvonalát figyeli, a másik pedig az ellene felküldött vadászgépét. Így az irányító pontosan rá tudja vezetni a vadászgépet a célpontra.

Hogg a kollégáihoz fordult. – Engem meggyőz ez a magyarázat. Önök mit szólnak hozzá?

Egyikük azt mondta: – Még mindig nem tudom, mit jelent az a *himmelbett*.

Harald válaszolt: – Németül így nevezik az olyan ágyat, amely…

– Mi mennyezetes ágynak mondjuk – segített Hogg. – Annyit megtudtunk, hogy a radarberendezés egy *himmelbettben* működik, de nem értjük, miként kell ezt értelmezni.

– Aha – mondta Harald. – Sokat gondolkodtam rajta, vajon hogyan áll fel a rendszerük. így már világos.

A helyiségben csend támadt. – Tehát? – mondta várakozóan Hogg.

– A német légvédelem szempontjából célszerű a határt légtérblokkokra osztani, és minden egyes blokkra, azaz *himmelbettre,* ráállítani egy ilyen háromrészes szerkezetet.

– Lehet, hogy igaza van – mondta Hogg elgondolkodva. – Ez szinte áthatolhatatlan védelmet biztosít számukra.

– De csak akkor, ha a bombázók egymás mellett repülnek –mondta Harald. – Ha viszont a RAF-pilóták sorban repülnek, és ugyanazon az egy *himmelbetts*n mennek át, a Luftwaffe csak egy bombázót tud követni, és a többi jobb eséllyel jut át.

Hogg egy pillanatig meredten nézte. – Ó, igen – mondta végül. – Tökéletesen érthető, amit mond.

MÁSNAP REGGEL Digby autóval elvitte Haraldot és Karent Londonból egy vidéki udvarházba, amely most a légierő tisztiszállásául szolgált. Kaptak egy-egy kis szobát, és Digby bemutatta őket az öccsének, Bartlettnek.

Délután négyesben elmentek a közeli RAF-bázisra, ahol Bart repülőszázada állomásozott. Részt vettek az eligazításon, amelyen a parancsnok elmagyarázta a pilótáknak, milyen új formációban fognak repülni az éjszakai, Hamburg elleni légitámadás során.

Bár a célpontok különbözőek voltak, a jelenet – a sugáralakzat ismertetése – megismétlődött az Anglia keleti partján lévő légibázisokon. Harald Digbytől megtudta, hogy több mint 600 bombázó vesz részt a ma éjjeli támadásban.

A hold néhány perccel hat óra után kelt, és nyolckor feldübörögtek a kétmotoros Wellingtonok. A hadműveleti szobák nagy fekete tábláin minden betűvel jelzett gép mellé fel volt írva a felszállás időpontja. Bart a G mint George jelű géppel repült.

Amint leszállt az éj, a bombázók rádiósai sorra bejelentkeztek. Az irányítók nagy térképen megjelölték a helyzetüket.

A vezérgép, a C mint Charlie, jelentette, hogy vadászgép támadt rá, aztán megszakadt az adás. Az A mint Able közeledett a városhoz, erős

légvédelmi tüzet jelentett, és ledobta gyújtóbombáit, hogy megvilágítsa a célpontot a mögötte jövő bombázóknak.

Amikor megkezdődött a bombázás, egy tiszt odajött Digbyhez, és jelentette, hogy elveszítették a kapcsolatot Bart gépével. Digby a kezébe temette az arcát.

A bombázók egymás után jelentették, hogy visszafordultak –mindegyik, kivéve a C mint Charlie-t és a G mint George-ot.

Digby telefonon beszélt Londonnal, majd így szólt Haraldhoz:

– A sugáralakzat bevált. A becsült veszteségünk évek óta nem volt ilyen alacsony.

A hajnali órákban kezdtek leszállni a visszatért bombázók. Digby kiment Karennel és Haralddal, és nézték, amint a hatalmas gépek földet érnek, majd kiszáll belőlük a személyzet. Mind megjöttek, csak Charlie és George nem. Bart Hoare sohasem tért haza.

HARALD levetkőzött, és a Digbytől kölcsönkapott pizsamába bújt. Most igazán boldog lehetett volna. Túlélt egy hihetetlenül veszélyes repülőutat, kulcsfontosságú értesülést juttatott el az angolokhoz, és látta, amint ez az információ pilóták százainak életét menti meg. De Bart elvesztése és Digby megtört arckifejezése eszébe juttatta Arnét, aki az életét áldozta, meg Poul Kirkét és a többi dánt, akiket letartóztattak és szinte bizonyosan kivégeznek, amiért részt vállaltak ebben az ügyben, így hát nem érzett mást, csak szomorúságot.

Egy idő után bejött hozzá Karen. Komoly volt az arca. Bebújt Harald ágyába, és meleg testével hozzásimult. Harald magához ölelte, és a lány sírni kezdett. Harald biztos volt benne, hogy Karennek ugyanaz jár a fejében, mint neki. A lány álomba sírta magát a kajában.

Õ maga is elbóbiskolt. Amikor ismét kinyitotta a szemét, a vékony függönyön át besütött a nap. Csodálkozva nézett a karjában tartott lányra.

Végül Karen is felébredt. Haraldra mosolygott, és azt mondta:

– Jó reggelt, drágám. – Aztán megcsókolta.

HÁROM NAP MÚLVA felbukkant Hermia Mount.

Amikor Harald és Karen belépett a parlament közelében lévő kocsmába, ahol Digbyvel volt találkozójuk, az egyik asztalnál ott ült Hermia, előtte egy pohár gin-tonic.

– Hát te hogy kerültél haza? – kérdezte Harald. – Mikor legutóbb láttunk, éppen Jespersen nyomozót vágtad fejbe a bőröndöddel.

– Akkora zűrzavar volt Kirstenslotban, hogy kereket oldottam, mielőtt bárki észrevett volna – mondta Hermia. – Az éj leple alatt begyalogoltam Koppenhágába. Onnan meg ugyanúgy jöttem vissza, ahogy odamentem: Bornholmig komppal, onnan halászbárkán át Svédországba, Stockholmból pedig repülőn.

– Azért nem lehetett ilyen egyszerű, mint ahogy most elmondod – jegyezte meg Karén.

Hermia vállat vont. – Semmiség ahhoz képest, amin ti keresztülmentetek.

– Mindannyiukra nagyon büszke vagyok – jegyezte meg Digby, bár Harald azt olvasta le az arcáról, hogy leginkább Hermiára büszke.

Digby az órájára pillantott. – És most találkozónk van Winston Churchill-lel.

A miniszterelnök a háborús kabinet földalatti tanácstermében várta őket.

– Szóval maga az a lány, aki átrepülte az Északi-tengert egy Tiger Mothszal – mondta mosolyogva Churchill, megfogva Karen bal kezét.

– Hornet Mothszal – helyesbített Karen. A Tiger Mothnak nyitott pilótaülése volt. – Egy Tiger Mothban talán meg is fagytunk volna.

– Ó, igen, persze. – A miniszterelnök ezután Haraldhoz fordult.

– És maga az a fiatalember, aki kitalálta a bombázó sugáralakzatot.

– Csak egy ötlet volt, ami a beszélgetés során felvetődött – felelte Harald enyhe zavarban.

– Én ugyan nem így hallottam, de mindenesetre dicséretes a szerénysége. – Churchill most ismét Hermiához intézte a szavait.

– És maga szervezte az egészet. Asszonyom, esküszöm, ön felér két férfival.

– Köszönöm, miniszterelnök úr.

– Az önök segítségével rákényszerítettük Hitlert, hogy több száz vadászgépet rendeljen vissza az orosz frontról a *Vaterland* védelmére. És talán érdekli önöket, hogy részben ennek a sikernek köszönhetően ma megállapodást írtam alá a Szovjetunióval, mint szövetséges hadviselő féllel. Britannia többé nincs egyedül. Immár fegyvertársunk a világ egyik legerősebb hatalma. Oroszország súlyos veszteségeket szenvedett, de a nácik korántsem gondolhatják, hogy legyőzték.

– Hála istennek – jegyezte meg Hermia.

– És maguknak, fiatal barátaim, mik a tervei? – érdeklődött Churchill.

– Szeretnék belépni a RAF-ba – vágta rá Harald. – Hogy megtanuljak rendesen repülni. És aztán segítsek felszabadítani a hazámat.

Churchill Karenre nézett. – Hát magának?

– Valami hasonló. Biztos, hogy engem nem vennének fel pilótának, pedig sokkal jobban tudok repülni, mint Harald. De szívesen csatlakoznék a női légierőhöz, ha van ilyen.

– Nos – mondta Churchill –, ajánlunk maguknak egy másik lehetőséget.

– Azt szeretnénk, hogy mindketten menjetek vissza Dániába – mondta Hermia.

Harald erre nem számított.

– Először – folytatta Hermia – részt vesztek egy hat hónapos kiképzésen. Megtanuljátok a rádiózást, a rejtjelezést, a kézifegyverek használatát. Aztán hamis iratokat kaptok, és ejtőernyővel ledobunk benneteket Dániában. Az lesz a feladatotok, hogy szervezzetek új ellenállási mozgalmat.

Haraldnak szaporábban vert a szíve. Ez rendkívül fontos feladat. – Én már annyira beleéltem magam, hogy repülni fogok – szabadkozott. Igaz, ez az új lehetőség még izgalmasabbnak tűnt – ámbár veszélyesnek is.

Churchill közbeszólt. – Sok ezer fiatalember jelentkezik pilótának. De eddig még senkit sem találtunk, aki meg tudná tenni azt, amit maguktól kérünk. Dánok, ismerik az országot, beszélik a nyelvet. És bebizonyították, hogy elképesztően bátrak és leleményesek. Gondoljanak arra, ha maguk nem teszik meg, akkor senki sem.

Nehéz volt szembeszegülni Churchill erős akaratával – és Haraldnak tulajdonképpen nem is állt szándékában. Esélyt kapott rá, hogy azt tegye, amire vágyott. Karenre sandított.

– Te mit szólsz hozzá?

– Együtt leszünk – mondta Karen, mintha neki ez volna a legfontosabb szempont.

– Szóval vállaljátok? – kérdezte Hermia.

– Igen – felelte Harald.

– Igen – mondta Karen.

– Helyes – szólt a miniszterelnök elégedetten. – Akkor ezt megbeszéltük.

A DÁN ELLENÁLLÁS Európa egyik legeredményesebb földalatti mozgalma lett. Folyamatosan adatokat szolgáltatott a szövetségesek

katonai hírszerzésének, több ezer szabotázsakciót hajtott végre a megszállók ellen, titkos útvonalakat biztosított, amelyeken a dániai zsidók szinte kivétel nélkül elmenekültek a nácik elől.